
Cemil Dede

NAMAZ SURELERİNİ ANLATIYOR

DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI YAYINLARI

Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları: 699

Çocuk Kitapları: 180

Cemil Dede Namaz Surelerini Anlatıyor

Yazan:

Mehmet Nezir GÜL

Resimleyen:

Osman TURHAN

Düzeltilen:

Mustafa KAYA

Din İşleri Yüksek Kurulu Kararı:

08.03.2007/19

Baskı:

Korza Yay. Bas. San. Tic. Ltd. Şti.

Tel: (0312) 342 22 08

2011-06-Y-0003-699

ISBN: 978-975-19-4173-2

Sertifika No: 12930

2. Baskı, Ankara 2011

© **Diyanet İşleri Başkanlığı**

İletişim:

Dini Yayınlar Genel Müdürlüğü

Basılı Yayınlar Daire Başkanlığı

Üniversiteler Mahallesi Dumlupınar Bulvarı No: 147/A

Çankaya/Ankara

Tel: (312) 295 72 93-94

Faks: (312) 284 72 88

e-posta: diniyayinlar@diyanet.gov.tr

Dağıtım ve Satış:

Döner Sermaye İşletme Müdürlüğü

Tel.: (312) 295 71 53-295 71 56

Faks: (312) 285 18 54

e-posta: dosim@diyanet.gov.tr

İÇİNDEKİLER

FÂTİHA SURESİ

KUR'AN'A AÇILAN KAPI	11
CEMİL KUR'AN'A GEÇİYOR	13
KUR'AN OKUNUYOR	15
BESMELE	21
HAMD ALLAH'ADIR	23
ÖDÜL VE CEZA	27
"SADECE ALLAH'A İBADET EDERİZ"	29
DOĞRU YOLDA YÜRÜMEK... ..	31

FİL SURESİ

FİL ORDUSU VE ALLAH'IN GÜCÜ	37
GÜZEL HEDİYELER	39
RÜMEYSA'NIN AYRANI	40
HAYVANLAR ARASINDA	41
FİL SURESİ	43
FİL OLAYI	45
FİL ORDUSU YOLDA	47
ABDULMUTTALİP EBREHE'NİN HUZURUNDA	48
"KÂBE'Yİ ALLAH KORUR"	49
FİL ORDUSU HAZIRLANIYOR	50
FİLLER MEKKE'YE GİRMİYOR	51
EBABİL KUŞLARI	53
KENDİLERİ KÜÇÜK AMA ETKİLERİ BÜYÜK TAŞLAR	55
"YENİLMİŞ EKİN GİBİ OLDULAR"	57
CEMİL'İN TEŞEKKÜRÜ	58

KUREYŞ SURESİ

KUREYŞ VE ALLAH'IN NİMETLERİ	61
İLK İZLENİMLER	63
İKİ AFACAN	64
ÇAY SAATİ	65
KUREYŞ SURESİ	66
KUREYŞ NE DEMEK?	67
YOL VE TİCARET GÜVENLİĞİ	69
“ALLAH'A KULLUK EDİN”	71
BİZE VERİLEN NİMETLER...	73
TEŞEKKÜR DUASI	76

MAUN SURESİ

ŞEFKAT VE YARDIM	79
MÂ'ÛN SURESİ	83
DİN (GÜNÜNÜ) İNKÂR ETMEK	85
YETİMLERİ İNCİTMEMEK	87
YOKSULU DOYURMAK	89
NAMAZI GEREĞİ GİBİ KILMAK	91
İBADET ALLAH İÇİNDİR	93
“MÂ'ÛN”	94
HALİL'İN EVİNDE	95

KEVSER SURESİ

KEVSER HAVUZU	99
KÖYE YOLCULUK	100
NEHİR KENARINDA	101
NEHİRDE	103
HAVUZUN ETRAFINDA	104
KEVSER SURESİ	105
KEVSER NEDİR?	107
NAMAZ KIL!	110
KURBAN	111
PEYGAMBERİMİZİN DEĞERİ	112

KÂFİRÛN SURESİ

ALLAH'A İBADET VE DİN ÖZGÜRLÜĞÜ	117
MİSYONER	119
MİSYONER OYUNLARI	123
KÂFİRÛN SURESİ	125
KÂFİR NE DEMEK?	127
ALLAH'TAN BAŞKASINA TAPILMAZ!	129
KÂFİRLER GERÇEK İBADET YAPMAZLAR	130
HERKESİN DİNİ KENDİNE	132
İSLAM'A VE MÜSLÜMANLARA İFTİRA ATMAK	134

NASR SURESİ

ALLAH'IN YARDIMI VE FETİH	137
İSTANBUL	139
EYÜP SULTAN VE FETİH KUTLAMALARI	141
EVE DÖNÜŞ	143
NASR SURESİ	145
MEKKE'NİN FETHİ	149
İNSANLAR İSLAM'A KOŞUYOR	151
TESBİH VE HAMD ALLAH'ADIR	152
"İSTİĞFAR ET"	154
TEVBE ETMEK	156

TEBBET SURESİ

AMCANIN İHANETİ	159
EVDE KİMSE YOK!	162
HASTANEYE GİDİŞ	163
AMCALARIN ARASINDA	164
EVDEKİLER HEYECANLI	167
BİR HAFTA SONRA	168
TEBBET SURESİ	171
EBU LEHEB KİMDİR?	172
EBU LEHEB'İN KARISI	174
ELLERİ KURUSUN!	175
MALI FAYDA VERMEDİ	177
ATEŞ HAMALI	178

İHLÂS SURESİ

ALLAH BİRDİR	181
KÜÇÜK ZEYNEP EVİNDE	183
ÇOCUKLAR ZEYNEP'İN ETRAFINDA	185
İHLÂS SURESİ	187
KUR'AN'IN ÜÇTE BİRİ	188
ALLAH VARDIR VE BİRDİR	191
BİRDEN ÇOK ALLAH OLUR MU?	192
ALLAH'IN BAZI SIFATLARI	195
ESMÂÜ'L-HÜSNÂ	197
ALLAH SAMED'DİR	199
O DOĞURMAMIŞ VE DOĞURULMAMIŞTIR	201
"BİZ BU SUREYİ DE SEVDİK"	204

FELÂK VE NÂS SURELERİ

KÖTÜLÜKLERDEN ALLAH'A SIĞINMAK İNSANLAR... ..	207
VE İNSANLAR... ..	209
ÇOCUKLAR YİNE CEMİL DEDE'Yİ KARŞILIYORLAR	211
GÜZEL İŞLER	212
İKİ SIĞINAK: MUAVVİZETeyN	215
ALLAH'A SIĞINIRIZ	219
KÖTÜLÜKLERE DİKKAT	221
KARANLIK ÇÖKÜNCE... ..	223
KISKANÇLIK NE KÖTÜ!	226
NÂS SURESİ	229
TÜM İNSANLARIN RABBİ, MÂLİK VE İLAHI	230
FISILDANAN VESVESELER	232
ŞEYTAN BİZİM DÜŞMANIMIZDIR	234

FÂTIHA SURESI

KUR'AN'A AÇILAN KAPI

Bugün bambaşka bir gündü.

Herkeste bir sevinç ve heyecan vardı.

Bu sevincin paylaşılması için aile fertleri büyük bir coşkuyla bazı hazırlıklar yaptılar.

Bayanlar kesilen kurbanın etinden yemekler yapmışlardı.

Bir kazanda etler pişirildi.

Bir kazanda pilavlar pişirildi.

Bir kazanda çorba pişirildi.

Bir kocaman leğen de salata hazırlandı.

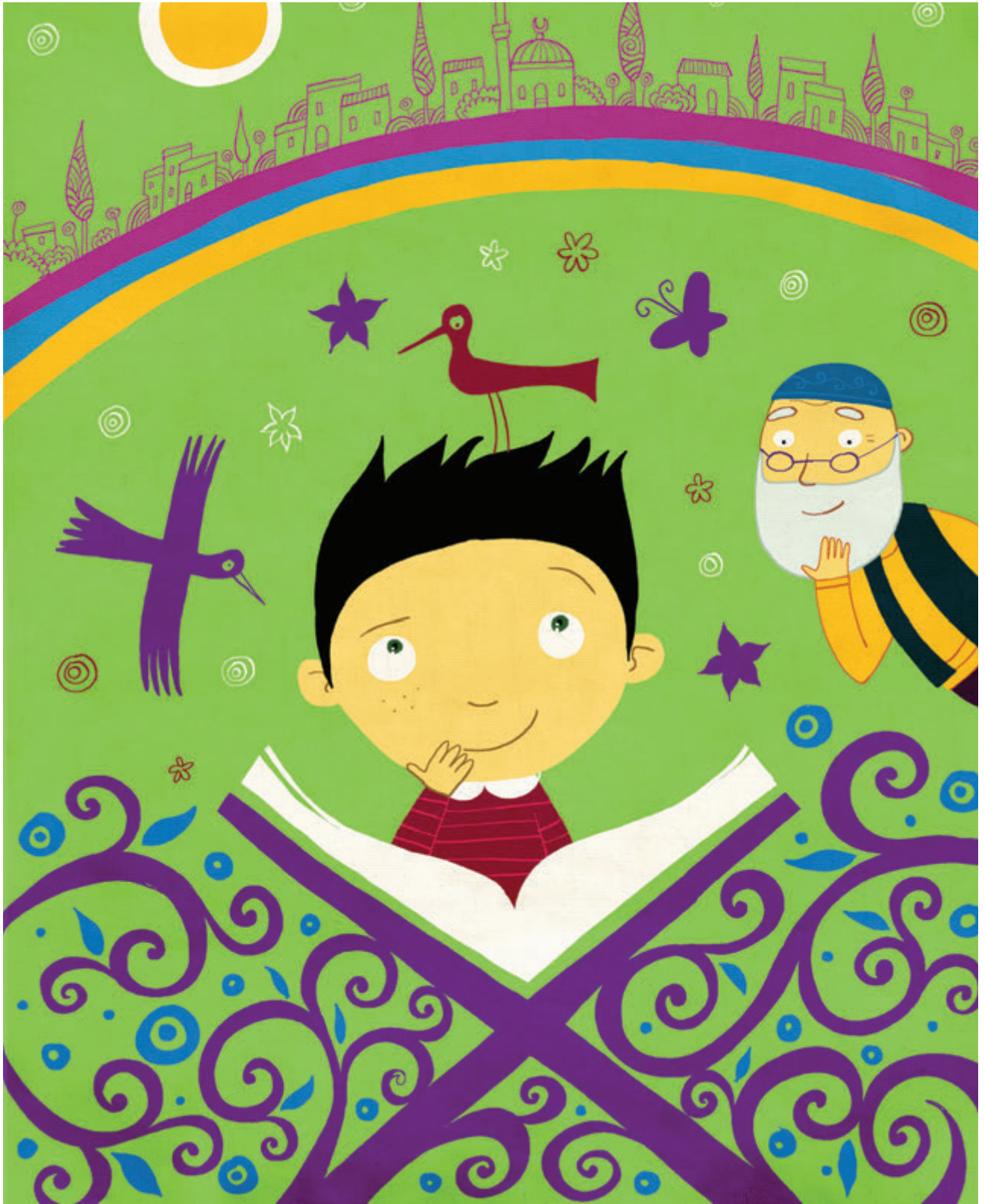
Erkekler Cuma namazından gelmek üzereydi.

Son hazırlıklar yapıldı. Tabaklar, kaşık ve çatalılar hazırlandı. Sofra kuruldu. Ve tam o esnada misafirler de gelmeye başladı.

Şehirdeki akrabalara haber verilmişti.

Küçük Cemil'in hocası ve sınıf arkadaşları çağırılmıştı.

Abdullah Bey'in bazı aile dostları davet edilmişti.

CEMİL KUR'AN'A GEÇİYOR

Tüm bunların bir sebebi vardı.

Küçük Cemil Kur'an-ı Kerim'e geçmişti.

Üç haftadır Kur'an Kursu'na devam eden Cemil, elifba'yı bitirmişti.

Allah'ın kelimeleri olan Kur'an'a geçmişti.

Bin dört yüz senedir Müslümanların ve milletimizin zevkle ve aşkla okuduğu, öğrendiği ve kurallarını öğrenmeye çalıştığı Kur'anı Kerim'i Cemil de okuyacaktı.

Hocası gayret etmiş, Cemil çalışmış ve kısa zamanda Allah'ın kitabı olan Kur'an'ı orijinalinden, Arapçasından öğrenmişti.

Cemil çok sevinçliydi.

Cuma'dan önce babasının, en kalitelisinden aldığı çikolataları alarak kursa gitmiş ve herkese ikram etmişti.

Babası, annesi, kardeşleri, akrabaları çok sevinçliydi.

Bu sevinci paylaşmak ve Allah'a hamd etmek için bu ziyafeti hazırlamışlardı.

Hocası da sevinçliydi.

Cemil'i tebrik ediyor, diğer öğrencilere örnek gösteriyordu.

Arkadaşları seviniyor, onunla birlikte başlayanlar da bir an evvel Kur'an'a geçmek için daha çok çalışmalarını gerektiğini düşünüyorlardı.

Davetlilerin hemen hemen hepsi gelmişlerdi.

Abdullah Bey yemek servisine başladı. Özellikle gençler ve Cemil'in bazı arkadaşları yemeklerin taşınmasına yardımcı oldular.

Yemek yendikten sonra, Cemil'in hocası yemek duası yaptı.

Cemil Dede'nin amacı sadece yemek değildi.

Yemek; Allah'a bir teşekkür ve dostlarına bir ikram idi.

Bu vesileyle küçük Cemil'i ödüllendirmek ve diğerlerini de teşvik etmek istiyordu.

Yemek işi tamamen bitince Cemil Dede misafirlere dönerek şunları söyledi:

—Değerli misafirler!

Hepiniz hoş geldiniz.

Allah'a ne kadar hamd etsek, Peygamberimiz Hz. Muhammed'e ne kadar salat ve selam getirsek azdır.

Bugün; küçük Cemil'imizin Kur'an-ı Kerim'e geçmesinden dolayı, bunu kutlamak amacıyla bir araya gelmiş bulunuyoruz.

Bu sevinçli günümüzde bizimle birlikte olduğunuz için hepinize teşekkür ederim.

KUR'AN OKUNUYOR

Cemil dede sözlerine devam etti:

— Kur'an için bir araya gelince Kur'an okumamız güzel olur. Önce değerli hocamızdan bir Kur'anı-ı Kerim dinleyelim isterseniz.

Bu arada Cemil Dede küçük Cemil'in hocasına döndü:

—Hocam buyurun sizi dinliyoruz.

Bekir Hoca'nın Kur'an okumaya hazırlanması üzerine herkes oturmasını düzeltti, kendisine çeki düzen verdi.

Bekir Hoca Kur'an okumaya başladı.

Davetliler, samimi bir şekilde dinlediler.

Diğer odada ve mutfakta bulunan bayanlar da konuşmalarını ve işlerini bırakıp dinlemeye başladılar.

Kur'an okuma bitince Cemil Dede tekrar söz aldı:

—Teşekkür ederim hocam, dilinize sağlık. Allah razı olsun.

Sayın hocamızın bu güzel okuyuşundan sonra bir iki ilahi de dinlemek isteriz.

Sanırım genç arkadaşlarımız bizi kırmazlar.

Bekir Hoca'nın yanında bulunan genç hocalardan, Yaşar, Mustafa ve Hafız Ahmet Hoca'lar birbirlerine bakarak, önce diğèrinin okumasını istedi.

Ancak Cemil Dede'nin işaret etmesi gerekiyordu başlamaları için:

—Hafız Ahmet hocam, siz bir kasideyle başlayın, arkadaşlarımız da devamını getirirler.

Ve genç hocalar sırayla ilahilerini, kasidelerini okudular, dinleyenleri duygulandırdılar.

En sonunda Cemil Dede, Küçük Cemil'e döndü:

—Evet Cemil Bey şimdi sıra sende. Sen de bize Fâtiha suresini okuyarak görevini yerine getir.

Küçük Cemil titrek sesiyle, gayet güzel ve hatasız olarak Fâtiha suresini okudu.

Abdullah Bey çay içme zamanının geldiğini anlamıştı. Haber vererek çayların gelmesini istedi.

Az sonra gelen çaylar içildi, sohbetler edildi ve sonunda bazıları izin isteyerek Cemil'i, babasını ve dedesini tebrik ederek ayrıldılar.

Evde Cemil Dede ve ailesi kalmıştı.

Tüm aile, ziyafetten memnun kalmış, misafire ikramda bulunmanın ve güzel bir amaç için toplanmanın sevincini yaşıyordu.

Cemil Dede söz aldı:

—Az önce Cemil bize Fâtiha Suresini okudu ama yarım kaldı.

Küçük Cemil biraz korktu:

—Yarım mı kaldı? Ama ben hepsini okumuştum!

—Canım yarım kaldı dediysek düşündüğün gibi değil. Açıklamasını yapmadık. Rabbimizin bu surede nelerden bahsettiğini anlatmadık. Bu yönden yarım kaldı.

Cemil rahatladı, derin nefes aldı.

Abdullah Bey:

—Çok güzel olur babacığım. Cemil bize az önce okumuştı ama bir daha dinleyebiliriz.

Cemil Dede:

—Evet bir daha dinleyelim.

Cemil hemen okumaya başladı:

—E'üzü billâhi mineş-şeytâni'r-racîm.

- 1- “Bismillâhi’r-Rahmâni’r-Rahîm.
- 2- Elhamdülillâhi Rabbi’l-âlemîn.
- 3- Er-Rahmâni’r-Rahîm.
- 4- Mâliki yevmi’d-dîn.
- 5- İyyâke na’büdü ve iyyâke neste’in.
- 6- İhdine’s-sırâta’l-müstekîm.
- 7- Sırâta’l-lezîne en’amte aleyhim. Ğayri’l-meğdûbi aleyhim ve le’d-dâllîn.”

Âmin

—Teşekkür ederim oğlum.

Türkçe anlamını kimden dinleyelim? Uzaktan gelen misafirlerimizden dinleyebiliriz. Feyza hazır mısın?

Feyza sanki kendisini dinleyeceklerini biliyormuş gibi hazırlıklıydı:

—Evet dedeciğim, hazırım.

—Öyleyse buyur bakalım.

Feyza, Fâtiha Suresinin anlamını tane tane ve gayet düzgün bir şekilde okudu:

—(Allah’ın rahmetinden) Kovulmuş şeytanın şerrinden Allah’a sığınırım.

1- “Rahmân ve Rahîm olan Allah’ın adıyla.

2- Hamd; Âlemlerin Rabbi olan Allah’a aittir.

3- (O Allah) Rahmân ve Rahîm’dir.

4- Din (ödül ve ceza) gününün sahibidir.

5- (Ey Allah’ım) Biz yalnızca Sana ibadet eder ve yalnızca Sen’den yardım dileriz.

6- Bizi dosdoğru yola ilet.

7- Kendilerine nimet verdiğin kimselerin yoluna ilet, gazaba uğrayanların ve sapıkların yoluna değil.”

Âmin.

Cemil Dede, Feyza’ya teşekkür ettikten sonra sure hakkında bilgi vermeye başladı:

—Çocuklar Fâtiha Suresi sizin de bildiğiniz gibi yüce kitabımız Kur’an-ı Kerim’in ilk suresidir.

Peygamber Efendimize Mekke’de iken gönderilmiştir. Hatta ikinci kez Medine’de de indirildiği belirtilmektedir.

Fâtiha; ilk açılacak yer, kitap ve elbise gibi şeylerin baş tarafı gibi anlamlara gelir.

Kur'an-ı Kerim'in ilk suresi olduğu, baş tarafında yer aldığı için bu anlama gelmektedir.

—Babacığım Fâtiha Suresinin başka isimleri de vardı değil mi?

Abdullah Bey'in bu sorusunu Cemil Dede hemen cevapladı:

—Elbette. Bu sure, zengin içeriğinden dolayı başka isimlerle de anılmıştır.

Bu sureye, kitabımızın, yani Kur'an'ın temel esaslarını anlattığı için "Ümmül-Kitap: Kitabın Anası" ve "Esas" denmiştir.

Ayetlerin belirttiği hususlar çok kapsamlı olduğundan "Kâfi: Yeterli" denmiştir.

Her bir ayet insanın dünya ve ahiret mutluluğunu sağlayacak zenginlikte olduğu için "Kenz: Hazine" denmiştir.

İnsanlara bazı şifalar sunduğu için "Şifa" denmiştir.

Halk arasında da "Elham" diye söylenmektedir.

—Peki dedeciğim biz hangisini kullanalım?

Akif'in sorusunun cevabı net oldu:

—Fâtiha suresi diyeceğiz çocuklar.

Şimdi bir soru geliyor: Bu surenin okunma açısından, diğer namaz surelerinden en farklı yönü nedir?

—Çok okunması.

—Nasıl çok okunması?

—Biz bu sureyi değişik zamanlarda sık sık okuruz. Mesela namaz kıldığımız zaman her rekâtında okuruz. Günde en az kırk defa okuruz.

—Başka?

—Kur'an okuduktan sonra okuruz.

—Başka?

—Dua ettikten sonra okuruz.

—Başka?

—Şifa niyetine okuruz.

—Başka?

—Bir Müslüman vefat ettiği zaman veya geçmişteki tüm Müslümanlar için okur, ruhlarına bağışlarız.

Rümeysa ile Cemil Dedesi arasında devam eden bu konuşmayı herkes ilgiyle

izliyordu. Cemil Dede artık yeni soru sormadı, kendisi bir açıklama getirdi:

—İşte bizim hayatımızda bu kadar yer alan bu surenin manasını mutlaka bilmeliyiz değil mi?

Çocuklar hep bir ağızdan:

E'üzü billâhi mineşşeytâni'r-racîm. "Bismillâhi'rRahmâni'r-Rahîm.

Elhamdülillâhi Rabbi'l-'âlemîn. Er-Rahmâni'r-Rahîm. Mâliki yevmi'ddîn.
İyyâke na'büdü ve iyyâke neste'în. İhdine's-sırâta'lmüstekîm. Sırâta'l-lezîne en'amte
aleyhim Ğayri'l-meğdûbi aleyhim ve leddâllîn." Âmin

—Evet, dediler.

Cemil Dede devam etti:

—Bu sure yedi ayettir.

Ancak bu yedi ayet Kur'an'ın özetini bize sunmaktadır.

Kur'an'ın özünü içermektedir.

Kur'an'a açılan kapının bir anahtarıdır.

Kur'an'ın içerik olarak en büyük suresidir.

BESMELE

Sure bildiğiniz gibi besmele ile başlamaktadır. Zaten tüm sureler besmele ile başlar.

—Dedeciğim, besmele, Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm besmele mi demek?
Soruyu soran Betül'dü.

—Evet cici kızım. Yani “Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla” demektir.
Rahmân; çok merhamet eden, iyiliği her tarafı ve herkesi kuşatan, kapsayan demektir.

O, sonsuz rahmet sahibidir.

Allah'ın bu dünyadaki rahmetinin, iyiliğinin, ikramının herkesi kuşatması demektir.

İster Müslüman olsun ister kâfir olsun Yüce Rabbimiz, bu dünyada herkese bol bol verir. Nimetlerini verirken de hiçbir ayırım yapmaz.

Rahîm ise çok merhametli demektir. Ancak bu rahmeti sadece Müslümanlar içindir.

Ahirette Rabbimiz sadece müminlere merhamet edecektir.

Kendisine dünyada iken inanmayan, inkâr eden, insanlara zulüm yapan kişilere Allah merhamet etmez.

Ancak müminlerden bazı günahlar işleyenleri bağışlayabilir.

Bizler besmeleyi söylerken; dünyada ve ahirette sonsuz bir merhamet ve iyilik sahibi olan Allah'ın adını anıyor ve O'na sığınıyoruz.

Ondan yardım istiyoruz.

Onun, işimizi kolay kılmasını arzu ediyoruz.

Hayırlı olan tüm işlerimizde besmele okumamız gerekir.

Peygamber Efendimiz; besmeleyle başlamayan işlerin bereket siz ve eksik olacağını söylemiştir. Biz de buna uymalıyız.

Asude, Cemil Dede'den izin isteyerek konuştu:

—Dedeciğim, bir İslam âlimimiz bu konuda şunları söylemektedir: “Bismillâh her hayrın başıdır. Biz de tüm hayırlı işlerimize onunla başlarız.”

—Evet çok yerinde ve doğru bir söz.

Demek ki bizler yaptığımız her işte, söyleyeceğimiz her sözde Allah'ın adını anmalı, besmele çekmeliyiz.

Çocuklar!

Besmelenin söylenmesi ve söylenmemesi gereken yerler vardır. Bunlardan bazılarını bize Şamil söylesin bakalım:

Şamil çok kolay bir soruyu cevaplandırılan bir öğrenci edasıyla sıralamaya başladı:

—Kur'an okurken, namaz kılarken, dua ederken, eve girip çıkarken, kurban keserken, elbise ve ayakkabılarımızı giyerken, ders çalışırken, kitap okurken, sınıfa girerken, araba kullanırken, yemek yerken, baklava yerken...

Baklava sözünü duyan herkes tebessüm etti.

—Yoksa canın baklava mı istedi Şamil?

Şamil inkâr etmedi:

—Olabilir.

Cemil Dede:

—Mesaj alınmıştır. Ama biz devam edelim.

Sevde de bize besmeleyi söylemenin doğru olmadığı yerleri söylesin.

Sevde, biraz düşündükten sonra kardeşi Şamil gibi sıralamaya başladı:

—Yalan söylerken, hırsızlık yaparken, içki içerken, kötü söz söylerken, birisini döverken.

Rümeysa hemen araya girdi:

—Ama bunlar zaten yapılmaz ki?

Cemil Dede:

—Evet yapılmaz. Allah yasaklamıştır. Ancak bunları yaparken besmele de asla söylenmemelidir. Bu ve buna benzer kötü hareketleri yapmayacağımız gibi, yanlışlıkla böyle bir şey yapacak olursak da asla besmele getirmeyeceğiz.

Kısacası güzel olan tüm işlerimizde besmele söylemek, kötü ve yanlış olan işlerimizde ise söylememek gerekiyor. Değil mi Sevde?

—Evet dedeciğim.

HAMD ALLAH'ADIR

Cemil Dede ikinci ayeti okudu:

— “Hamd; Âlemlerin Rabbi olan Allah’a aittir.”

Allah’a hamd etmek hepimizin en temel görevlerindedir.

Hamd; bir varlığın sahip olduğu tüm güzelliklerinden, iyiliklerinden dolayı onu övmek, değerini ve kıymetini bilmek demektir.

En üstün varlık da Allah olduğu için biz sadece ona hamd ederiz.

Allah’tan başkasına hamd edilmez.

Çünkü O; bütün bir kâinatı, evreni yaratmıştır.

Dünyayı en güzel bir biçimde yaratmıştır.

İnsanları en mükemmel bir biçimde yaratmıştır.

Dağlara, ovalara, denizlere çok güzel özellikler vermiştir.

Hayatımızı sürdürmemiz için hava, su, meyveler-sebzeler, yer altında ve yer üstünde sayısız nimetler vermiştir.

Bunlar için biz Rabbimize her zaman hamd etmeliyiz.

—Dedeciğim Allah’a nasıl hamd etmeliyiz?

Feyza’nın bu sorusunu Cemil Dede beğendi:

—Her şeyden önce Allah’ın var ve bir olduğuna inanmalıyız. Onun gönderdiği peygamberlere, son peygamber Hz. Muhammed’e, son kitap Kur’an-ı Kerim’e ve içindeki mesajlara inanmalıyız.

Ondan sonra da Allah’ın ve Son Peygamber Hz. Muhammed’in bizden istediklerini yerine getirmeliyiz.

Her zaman hamd edeceğimiz Allah; bütün âlemlerin Rabbidir. Yani Allah’ın dışında ne varsa hepsinin, bütün varlıkların sahibidir.

Bütün varlıkların eğitici, terbiye edici, yöneticisidir.

Biz böylesine yüce, üstün bir varlığa her zaman hamd etmeli, teşekkür etmeliyiz.

Ve Rabbimiz Allah Rahmân ve Rahîmdir: “(O Allah) Rahmân ve Rahîmdir.” Az önce de söylediğimiz gibi, Allah; bu dünyada herkese nimet verir çünkü Rahmân’dır. Ahirette ise sadece inanmış müminlere nimetler verir çünkü Rahîmdir.

* * *

Cemil Dede biraz yorulmuştu. Çocukları da fazla yormak istemedi.

—Evet çocuklar. Biraz mola vermek iyi olacak sanırım. Ben biraz dinleneyim, siz de serbest olun. İkinci namazında tekrar toplanırız.

Çocuklar dedelerinin dinlenmesini sağlamak için teker teker ayrıldılar.

En son çıkan Akif’i yanına çağıran Cemil Dede:

—Akif sen bize biraz sonra pastaneden dondurma ile baklava alırsın tamam mı?
Dedi.

Akif sevinçle:

—Peki dedeciğim. Siz ne derseniz ben onu yaparım, diyerek hem kendisi güldü hem de dedesini güldürdü.

ÖDÜL VE CEZA

İkinci namazı cemaatle kılındıktan sonra kimse yerinden kalkmadı.

Cemil Dede bağdaş kurarak, herkesi süzdükten sonra söze başladı:

—Allah namazlarımızı kabul etsin. Rabbimizin bir emrini daha yerine getirdik.

Allah'a hamdolsun.

Şimdi tatlı yiyelim tatlı konuşalım.

Asude, Rümeyşa ve Şule bizlere ikramlarını yapsınlar.

Bu talimat üzerine özellikle küçük çocuklarda bir hareketlilik oldu.

Ve az sonra ellerinde tabaklarla gelenlere, Cemil Dede en küçükleri gösterdi.

En küçükten en büyüğe doğru sunulan dondurma ve baklavalar yendi.

Tabağını bitirenler “Elhamdülillâh” diyordu. Ve herkes Cemil Dede’sine de teşekkür ediyordu:

—Allah razı olsun.

—Teşekkür ederim.

—Allah ziyade eylesin.

—Bereketler olsun.

—Kesenize bereket dedeciğim.

—Allah tekrarını nasip eylesin Cemil Dede.

Bu son dua üzerine herkes güldü, Cemil Dede de duayı onayladı:

—Âmin! Allah tekrarını nasip eylesin yavrum.

Hepinize afiyet, şifa, güç ve kuvvet versin.

Tatlı yedik ve tatlı konuşmaya devam edelim.

Allah'ın Rahmân ve Rahîm oluşundan bahsetmiştik en son değil mi?

Çocuklar hep birden;

—Evet, dediler.

—İşte Rahmân ve Rahîm olan Allah “Din (ödül ve ceza) gününün sahibidir.”

Din günü; ödül ve cezanın, hesabın görüleceği ahiret günüdür.

Aslında bu dünyada hepimiz bir imtihandayız, sınavdayız.

Bir taraftan derslerimize çalışırken, kendimizi yetiştirirken, iyi bir vatandaş olurken, diğer taraftan da iyi bir Müslüman olmaya çalışmaktayız.

Allahın ve Peygamberin bizden istediği güzellikleri yerine getirmeye çalışacağız.

Yaptıklarımızın karşılığını bu dünyada alacağımız gibi, ahirette de alacağız.

Allah'ın istediği gibi davrananlar, ahlaklı olanlar, doğru olanlar cennete gidecek.

Şeytanın yolunda olanlar, insanlara kötülük yapanlar, haksızlık yapanlar, çocuk ve masum insanları öldürenler de cehenneme gidecek.

Bu aslında normal ve hatta gereklidir.

Hiçbir şey karşılıksız kalmamalıdır değil mi?

Çocuklar, aslında Allah herkesin cennete girmesini ister. Hiçbir kimsenin ceza görmesini istemez.

Ancak bazı insanlar kötülükler yaptığı için, O'na inanmadığı için, haksızlıklar yaptığı için ceza görürler.

Rabbimiz Allah bize bu surede bunu hatırlatarak; o gün tek hâkim, tek yetkili, tek söz sahibi olan benim, kendinizi buna hazırlayın demektedir.

Biz bu dünyada nasıl ki çalıştığımız zaman ödülümüzü alıyorsak, ahirette de ödülümüzü alacağız.

Ancak ceza almamak için de her zaman gayret etmeliyiz, dikkatli olmalıyız.

“SADECE ALLAH’A İBADET EDERİZ”

Cemil Dede biraz nefes aldı, sonra kaldığı yerden bir soruyla devam etti:

—İbadet ne demektir çocuklar?

Cemil:

—Namaz kılmaktır.

Akif:

—Kur’an okumaktır.

Feyza:

—Oruç tutmaktır.

Rümeysa:

—Hacca gitmektir, zekât vermektir, fakirlere yardım etmektir.

Şule:

—Dürüst olmak, hırsızlık yapmamak, çalışkan olmak, kötü söz söylememektir.

Asude:

—Dedeciğim benim anladığım kadarıyla Allah’ın bizden yapmamızı istediği ve bizim de yaptığımız her türlü güzel işler ibadettir.

Cemil Dede cevaplardan memnun kalmıştı:

—Aslında hepinizin dediği doğru. Bu saydıklarınızın her biri bir ibadettir.

Ancak genel bir tanımlama yapacak olursak; Allah’ın rızasına uygun olarak yaptığımız her türlü davranış ibadettir.

Namaz, oruç, hac, zekât birer ibadet olduğu gibi, bir öğrenciye kalem almak, ağlayan bir çocuğun gözyaşını silmek, bir yaşlı teyzenin elindeki poşeti alıp taşımak bile ibadettir.

Bizler tüm bu güzellikleri, sadece ve sadece Allah için yapmalıyız.

Allah'ın kulu olduğumuz için ibadet etmeliyiz. Sadece O'na kulluk etmeliyiz.

“(Ey Allah'ım) Biz yalnızca Sana ibadet eder ve yalnızca Sen'den yardım dileriz.”

Allah'ın dışında başka hiçbir kimse için bunları yapmamalıyız.

Allah'ın sevgisini kazanmak için ibadet etmek zorundayız.

Ayrıca bize güç ve kuvvet veren tek varlığın, Allah olduğunu unutmadan her işimizde Allah'tan yardım istemeliyiz.

Feyza izin isteyerek bir soru sordu:

—Peki dedeciğim, biz birbirimizden bazen yardım istiyoruz. Bu yanlış mı?

—Hayır kızım. Birbirimize güzel işlerde yardım etmek de Allah'ın emridir. Allah böyle yapanları çok sever.

Ancak bizim bütün bu işleri yapmamıza Allah'ın izin verdiğini unutmamak gerekiyor.

Eğer Allah izin vermeseydi, biz hiçbir şey yapamazdık.

Eğer konuşuyorsak, duyabiliyorsak, elimizi-kolumuzu hareket ettirebiliyorsak Allah'ın izniyle olmaktadır.

Bizler her zaman Allah'a muhtacız.

Onun için bizim isteyip de yaptığımız her şeyin Allah'ın izniyle olduğunu bilmeliyiz.

Bu dünyada da ahirette de tek hâkim Allah'tır. Allah bizim her şeyimizdir.

DOĞRU YOLDA YÜRÜMEK...

Cemil Dede diğer ayetin anlamını okudu:

— “Bizi dosdoğru yol (sırâtı müstakîm)’a ilet.”

Çocuklar! Biz Müslümanlar her zaman Rabbimize dua ederiz. İşte yaptığımız bir dua da budur: “Bizi dosdoğru yola ilet.”

Bizim inancımız, dinimiz ve yolumuz dosdoğrudur. Ama bu yolda yürürken, hayatımızı sürdürürken bazı yanlışlara düşmemek için hep Allah’a yalvarmalı, dua etmeliyiz.

Sırâtı müstakîm, yani dosdoğru yol; Allah’ın yoludur.

Kur’an yoludur.

Peygamberimizin yoludur.

Âlimlerin yoludur.

Kısacası İslam’dır. Çünkü Sevgili Peygamberimiz; “Doğru yol, İslam’dır.” buyurmuşlardır.

Cemil Dede Şule’ye dönerek sordu:

—Şule, ders çalışmak iyi midir, kötü müdür?

Cevap belliydi:

—Elbette, iyidir dedeciğim.

—Çalışmanın iyi bir şey olduğunu bilmeyen var mıdır?

—Hayır! Herkes çalışmanın, insan için güzel ve yararlı bir iş olduğunu bilir.

—Peki bunu bilen insanların, öğrencilerin hepsi de çalışıyor mu?

—Hayır! Tembel insanlar da var, çalışkan insanlar da var.

—İşte bizler yüce Rabbimizden bu konuda yardım istiyoruz.

İslamiyet’in son din, hak din olduğunu biliyoruz.

Kur’an-ı Kerim’in hepsine, değişmeden günümüze kadar geldiğine inanıyoruz.

Hz. Muhammed’i çok seviyoruz.

Ve Allah’ın bizden istediği şeyleri yapmaya çalışıyoruz.

Ancak bazen ibadetleri yerine getirmede tembellik yapabiliyoruz.

Mesela uykuya yenilerek sabah namazına kalkamayabiliyoruz.

İşte bu ve bunun gibi durumlara düşmemek için sürekli Allah'tan yardım dilemeliyiz.

Bu doğru yolda yürürken, önümüze kötü niyetli şahısların çıkmaması için, çukurlara düşmemek için, yoldan geri dönmek için, bizi amacımızdan uzaklaştıracak şeylerden uzak olmak için Allah'a dua ediyoruz.

Cemil Dedenin bu anlattıklarını herkes sessizce dinliyordu. Rümeyşa'ya işaret ederek sordu:

—Evet Rümeyşa, şimdi son ayete geldik. Bu ayette Rabbimiz ne buyuruyordu?

Rümeyşa biraz düşünüp zihnini topladıktan sonra ayeti okudu:

—“Kendilerine nimet verdiğin kimselerin yoluna ilet, gazaba uğrayanların ve sapıkların yoluna değil.”

—Evet son ayetimiz de budur.

Burada Yüce Rabbimizden iki isteğimiz var.

Birincisi; kendilerine nimetler verdiği insanların arasına bizi de katması.

İkincisi de; gazaba ve sapıklığa uğrayanlardan uzak tutması.

İyi insanlarla beraber olmak hepimizin isteği olmalıdır değil mi?

Kötülük yapan, yalan söyleyen, hırsızlık yapan, anne-babasının ve öğretmeninin sözünü dinlemeyen insanlarla beraber olmamalıyız.

Allah'ın kutlu elçileri olan Peygamberler, özü sözü bir dosdoğru olan insanlar, şehitler ve hep güzellikler, hayırlı işler yapanlar bizim örneklerimizdir.

Bunlar, Allah'ın dünyada ve ahirette nimetler verdiği insanlardır.

Onları izlemeli, hayatlarını öğrenmeliyiz.

Çevremizde bu özelliklere sahip olan bu tür insanlarla birlikte olmalıyız.

Rümeyşa Cemil Dede'sine sordu:

—Dedeciğim, gazaba uğrayanlar ve sapıklar kimler oluyor?

—Zaten ben de bunu açıklayacaktım kızım.

Gazaba uğrayanlar; Allah'ın gazabına, öfkesine, kızgınlığına uğrayan, bunu hak edenlerdir.

Sapıklık yoluna girenler de Allah'a isyan ile doğru yolu kaybetmiş, bir gün yaptıklarından Allah'a hesap vereceklerini unutanlardır.

Biz Yüce Rabbimizden, bizi her türlü yanlış inanç ve kötü düşüncelere bulaştırmaması için, iyi ve temiz insanlarla beraber kılması için dua ediyoruz ve arkasından da âmin diyoruz.

—Âmin'in ne demek olduğunu kim söyleyecek?

Herkeste bir hareketlilik oldu. Çocuklar cevabı vermek için adeta birbirlerinin üzerine çıkacaklardı.

Cemil Dede en küçüklerden birini gözüne kestirmeye çalışıyordu. Betül'e söz verdi:

—Betül sen cevabını ver bakalım.

Betül utana utana cevap verdi:

—Âmin, Allah'ım kabul eyle, demektir.

Bu cevabı verdi ama sanki doğru olduğundan emin değildi. Merakla dedesine bakmaya başladı.

Onay ve teşekkür geldi:

—Aferin kızıma. Âmin demek, "Allah'ım bu yaptığım duayı kabul eyle" demektir.

Biz sadece Fâtiha Suresinden sonra değil, tüm dualarımızdan sonra Âmin deriz.

Allah hepimizi âlemlerin Rabbine hamd eden kullarından eylesin.

Tüm çocuklar hep bir ağızdan:

—Âmin! Dediler.

—Allah bizleri ahirette Cennetine alsın.

—Âmin!

—Allah bizleri sadece kendisine kulluk yapanlardan eylesin.

—Âmin!

—Allah her zaman bizlere yardım eylesin.

—Âmin!

—Allah bizleri dosdoğru yol olan İslâm'dan ayırmasın.

—Âmin!

—Allah bizleri peygamberlerin, şehitlerin, dürüst ve iyi insanların yolundan ayırmasın.

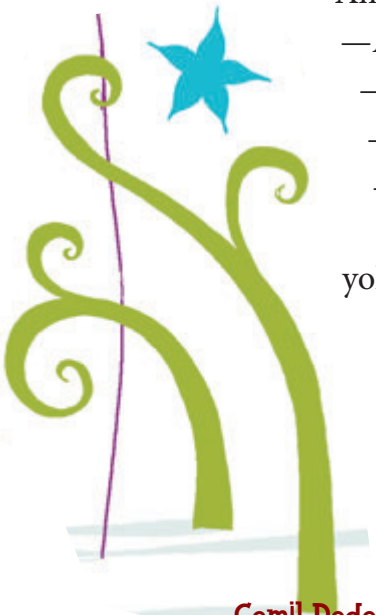
—Âmin!

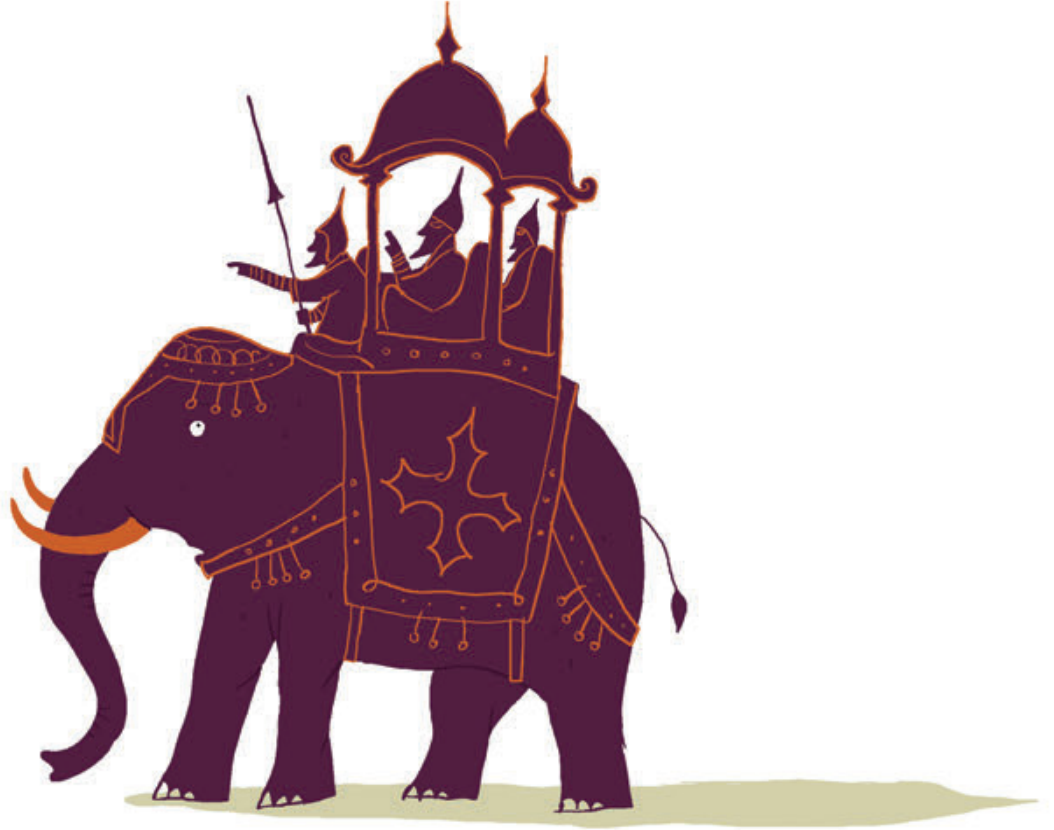
—Allah bizleri her zaman kötülüklerden, sapıklıklardan korusun.

—Âmin!

Allah dualarımızı kabul eylesin.

—Âmin!

FIL SURESI

FİL ORDUSU VE ALLAH'IN GÜCÜ

Rümeysa, Akif ve Cemil uzun bir süredir bekledikleri büyükbabalarına nihayet kavuşmuşlardı.

Günlerdir bekleyip duruyorlardı. Çünkü Cemil dedeleri onları yine gezdirecek, güzel yerlere götürecek, gezerken yiyecek bazı şeyler alacaktı. Ayrıca dedelerinin gelişi de sürprizlerle dolu olurdu zaten. Muhakkak bir şeyler olurdu çantasında.

Böyle bir büyük baba da hasretle beklenirdi tabi.

Zil çalar çalmaz daha önce pek heyecan duymayan bu çocukların üçü birden kapıya koşmuştu. Çünkü kimin geleceğini tahmin ediyorlardı.

Ve tahminlerinde yanılmadılar. Gelen Cemil Dedeydi.

Her biri bir tarafından sarıverdi dedelerini.

Cemil Dede sevecen bir gülüşle her birisini öptü, başını okşadı ve odaya geçti.

En küçükleri Cemil, fazla bekleyemedi:
—Dedeciğim bizlere ne getirdin?

GÜZEL HEDİYELER

Bu sorunun cevabını merak etmelerine rağmen, çok ayıp bir şey söylemiş gibi ablası Rümeyşa ve abisi Akif kızdılar. Ama Cemil Büyük Baba hiç kızmadı ve tebessüm ederek çantasını açtı.

—Size neler getirdim neler. Hele bir bakın çok beğeneceksiniz.

Heyecan artmıştı.

—Dedeciğim sen geldin ya, bu bize yeter.

Rümeyşa'nın bu sözünü pek duyan olmadı.

Cemil dede güzelce sarılmış üç paket çıkardı. Önce Cemil'e, sonra Akif'e, daha sonra da Rümeyşa'ya verdi. Herkes bu paketlerin içinde birer kitap olduğunu anlamıştı. Çünkü dedeleri her geldiğinde muhakkak birer kitap getirirdi.

Acaba başka ne getirmişti?

Cemil kitap paketini açmaya çalışırken gözleriyle çantanın içinde geziniyordu.

Bunu gören dedesi, yanaklarını okşadı.

—Daha bitmedi. Bakın bir de çikolata aldım, hem de en güzelinden.

Cemil sabırsızlanıyordu çikolatayı almak için. Pek belli etmek de istemiyordu ama içi gidiyordu aslında.

Çikolata da, önce Cemil'den başlanarak verilmeye başlandı.

Çünkü Cemil en küçükleriydi.

Bu uygulamaya diğer kardeşleri alıştıklarından, sıranın kendilerine gelmesini bekliyorlardı sadece. Bunu zaten yadırgamıyorlardı.

—Son bir şey daha var çocuklar. Size bir şey daha vereceğim ama bunu da sonra alacaksınız. Hepsi birden olmaz değil mi?

Onları kenardan izleyen anneleri Fatma Hanım, araya girmek zorunda hissetti:

—Ah babacığım niye zahmet ediyorsun? Ne gereği vardı tüm bunların?

Kayınpederi Cemil Dede'nin cevabı herkesi güldürdü:

—Sana almadım diye kıskanıyorsun değil mi? Hiç boşuna bekleme!

Cemil Dede bunu söyledi ama çantasından çıkardığı bir çikolatayı gelinine uzatmayı da ihmal etmedi.

RÜMEYSA'NIN AYRANI

Cemil Dede biraz yorgundu. Bunu hisseden Fatma Hanım ayağa kalkarak;

—Babacığım ben size yatağı hazırlayayım biraz dinlenin.

Zaten Büyük Baba da bunu bekliyordu.

—İyi olur kızım.

Fatma Hanım kanepeyi hazırlarken Rümeyssa da elinde bir bardak ayranla geldi.

Dedesini teşekkür ederek aldı ve Allah'ın adını anarak üç yudumda içti.

—Bir daha alır mısın büyük baba?

—Hayır yavrum, ellerine sağlık.

—Afiyet olsun büyük baba.

Bu arada hazırlanan yatağı doğru giden Cemil Dede torunlarına müjde vererek uzanmak istedi:

—Çocuklar biliyor musunuz yarın sizi nereye götüreceğim?

Herkes meraklanmıştı. Çocukların cevabını beklemeden devam etti:

—Sizi hayvanat bahçesine götüreceğim. Ve orada neler gösterip, neler anlatacağım bir bilerseniz.

Cemil'in sevinç çığlığı tüm odalarda yankılandı.

Herkes sevindi bu habere.

Ve büyük babalarının rahat dinlenmesi için odadan ayrıldılar.

HAYVANLAR ARASINDA

Ertesi gün kahvaltı çok hızlı yapıldı. Herkes bir an evvel gitmek istiyordu. Gereken hazırlıklar yapıldı. Eşyalar alındı ve kısa zamanda yolcular arabada yerlerini almıştı.

Babaları Abdullah Bey, Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm diyerek arabayı çalıştırdı.

Hayvanat bahçesine bir saat kadar süren bir yolculuktan sonra ulaşıldı. Rümeyşa ile Akif daha önce gelmişlerdi. Fakat Cemil ilk defa geliyordu. Televizyonda gördüğü hayvanları canlı olarak göreceğ olmanın sabırsızlığı içindeydi.

Akif kardeşini uyardı:

—Sakın hayvanlara fazla yaklaşma. Tamam mı?

Cemil uyarıdan pek memnun olmadıysa da bir şey demedi. Abdullah Bey, Akif'in uyarısını çok yerinde buldu ve dikkatli olmaları gerektiğini o da söyledi.

Hayvanat bahçesi çok geniş bir alanda kurulmuştu. Türkiye'nin en büyük hayvanat bahçelerinden biriydi. Çeşit çeşit hayvanlar bulunmaktaydı. Belli bir düzen içinde gezmeye başladılar.

Hayvanların bulunduğu yerlerde onlar hakkında bilgiler de yer almaktaydı.

Fotoğrafçı Rümeyşa'ydı. Bazen kardeşlerini, bazen anne ve babasını bazen de tüm aileyi bir araya getirip fotoğraflarını çekiyordu.

Gördükleri hayvanlar herkesi şaşkına çevirmekteydi. Ne kadar da çok hayvan vardı. Üstelik tüm bunları bir arada görmek ne kadar heyecan vericiydi.

Cemil Dede onların bu hayranlığını görüyordu.

—Görüyorsunuz değil mi çocuklar? Yüce Rabbimiz ne kadar mükemmel, farklı özellikte canlılar yaratmış. Her bir hayvanın kendine göre bir görevi vardır. Şu evrende boşuna yaratılan hiçbir varlık yoktur.

Küçük Cemil yanlarından geçtiği yılanlara işaret ederek sordu:

—Dedeciğim, bu yılanların da bir görevi var mıdır?

—Olmaz mı yavrucuğum, olmaz mı? Onlar da bu dünyada bir denge sağlamak için yaratılmışlardır. Bildiğiniz gibi zehirlerinden insanlar için sağlık alanında pek çok ilaçlar yapılmaktadır.

Cemil şaşırmişti:

—Zehirden ilaç mı?

—Evet, zehirden ilaç.

FİL SURESİ

İki saat olmuştu gezindikleri. Artık dinlenmeleri gerekiyordu. Abdullah Bey biraz ilerdeki bir bankı işaret ederek;

—Babacığım biraz dinlenelim mi? Diye sordu.

Cemil Dede yine şakacıydı:

—Ben delikanlıyım. Siz ihtiyarlara sorun, diyerek Akif’le Rümeysa’yı gösterdi. Ve gidip oturdular.

Buldukları yerin tam karşısında kocaman filler bulunmaktaydı.

Filler gerçekten de iri hayvanlardı. Cemil Dede herkesin hayran hayran fillere baktığını görünce bir soru sordu:

—Bakın çocuklar ben şimdi size bir soru soracağım. Bunun cevabını kim bilirse ona bir ödül var?

Herkes dikkat kesildi.

—Kur’an-ı Kerim’de geçen bir sure ismi şu an etrafımızda bulunan bir hayvanın ismidir. Kim bilirse ona kocaman bir aferin.

Rümeysa ile Akif durumu hemen anlamışlardı. İzinsiz cevap vermek istemediler. Parmaklarını kaldırarak cevabını vermeye hazır oldukları mesajını verdiler. Cemil bir şeyler söylemek istiyor ama doğru cevabı bilemediğinden, yanlış bir şey de söylemek istemiyordu. Annesine sokularak cevabını almak istediysede Rümeysa’nın müdahalesi üzerine başarılı olamadı.

—Söyle bakalım Akif!

Akif tereddüt bile etmeden cevabını verdi:

—Fil Suresi.

—Afferin sana Akif. Doğru bildin. Peki, bu sureyi bize okuyabilir misin?

—Tabi dedeciğim, hemen okurum.

—E’üzü billâhi mineş-şeytâni’r-racîm.

Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm.

1- “Elemtera keyfe fe’ale Rabbüke bi-ashâbi’l-fil.

2- Elem yec’al keydehüm fî tadrîl.

3- Ve ersele ’aleyhim tayran ebâbîl.

4- Termîhim bi-hıçâratın min siccîl.

5- Fece’alehüm ke’asfin me’kûl.

Sadeka’llâhü’l-azîm.”

—Aferin yavrucuğum. Peki, anlamını da biliyor musun?

Abdullah Bey araya girdi:

—Babacığım isterseniz anlamını da Rümeysa okusun.

—Olur tabi. Haydi, kızım seni dinliyoruz.

Rümeysa boğazını temizledikten sonra okumaya başladı:

—(Allah’ın rahmetinden) Kovulmuş şeytanın şerrinden Allah’a sığınırım.

—Rahmân ve Rahîm olan Allah’ın adıyla.

1- “Rabbin fil sahiplerine neler etti, görmedin mi?

2- Onların kötü planlarını boşa çıkarmadı mı?

3- Onların üstüne ebabel kuşları gönderdi.

4- O kuşlar, onların üzerlerine pişkin tuğladan yapılmış taşlar atıyordu.

5- Böylece Allah onları yenilip çiğnenmiş ekine çevirdi.

Yüce Allah, sözün en doğrusunu söyledi.”

—Tebrik ederim kızım, ne güzel okudun maşallah. Şimdi bu mübarek surenin nelerden bahsettiğini açıklamak iyi olur değil mi?

Cemil hemen atıldı:

—Bu sure filleri mi anlatıyor dedeciğim?

—Biraz sabırlı ol, hep beraber göreceğiz nelerden bahsettiğini.

Çocuklar! Bu sure Peygamber Efendimiz Mekke’de iken gönderilen bir suredir. Toplam beş ayettir. Biz bunu namazlarda sık sık okuruz. Bu ve diğer kısa sureleri namazda okuduğumuz gibi anlamlarını de bilmeliyiz değil mi? Yüce Rabbimizin bize neler anlatmak istediğini öğrenmeliyiz.

Çocuklar hep birden cevapladılar:

—Evet dedeciğim.

—Öyleyse iyi dinleyin.

FİL OLAYI

Bu sure bir olaya değinmektedir. Bu olay Peygamber Efendimizin doğumundan elli üç gün önce meydana gelmişti. Tarihçiler bu hadiseye “Fil Olayı” derler. Çok önemli ve ibretlerle dolu bir olaydır. Arabistan’ın alt tarafında Yemen diye bir ülke var, duydunuz değil mi?

Rümeysa hemen atıldı:

—Evet dedeciğim. Ben biliyorum. Zamanında pek çok kimse oraya giderek savaşmıştı. Osmanlı’nın son döneminde Anadolu’dan giden binlerce askerimiz orada şehit oldu.

—Aferin, işte eski zamanda Yemen’de yaşayan bir hükümdar vardı.

İsmi Ebrehe idi. Bu adam Habeşistan’a bağlı olarak ülkeyi yönetmekteydi. Ancak Hz. İbrahim zamanında yapılan ve tüm Arapların değer verdiği Kâbe’ye karşı büyük bir mabet, kilise yaptırdı. İnsanlar Kâbe’ye çok değer verdiklerinden senenin belli dönemlerinde Mekke’ye gelerek ziyaret ediyor, ibadet yapıyor, alışverişte bulunuyordu. Bu da Mekkeliler için büyük bir övünç kaynağı idi. Onlara hem şeref kazandırıyor hem de maddi olarak güçlü kılıyordu.

Ebrehe Yemen’in başkenti San’ada yaptırdığı bu kiliseye tüm Arabistan’dan insanların gelmesini istiyordu. Böylece orası büyük bir merkez olacak, alışveriş yapılacak ve kendi dini yayılacaktı.

Fakat beklediği gibi olmadı. Kilise çok modern ve muhteşem yapılmış olmasına rağmen insanlar pek gitmiyorlardı. Bu durum ise Ebrehe’yi rahatsız ediyordu. Kâbe ile ilgili kötü şeyler düşünürken beklediği fırsat eline geçti.

Mekke’li gençlerden birkaç kişi o dev kilisenin içine girerek gizlice kirlittiler, sağına soluna pislik bulaştırdılar. Bunun üzerine çok öfkelenen Ebrehe hemen emir verdi:

—Ordu hazırlansın, Kâbe’yi yıkıp yerle bir edeceğim.

Bu çok büyük bir işti. İnsanların yüzlerce seneden beri ibadet ettiği Kâbe’ye kimsenin zarar vermek aklından bile geçmemişti. Acaba Ebrehe bunu gerçekleştirecek miydi?

Cemil dayanamadı sordu:

—Dedeciğim Ebruhu Kabe'yi yıkabilirdi mi?

Herkes güldü onun bu sorusuna. Babası Abdullah düzeltti:

—Ebruhu değil oğlum Ebrehe.

Cemil biraz utandı ama pek belli etmedi. İtiraz eden abisi veya ablası olsaydı muhakkak kızardı ama babasına bir şey diyemedi.

—Evet babacığim Ebrehe. İşte o adam Kâbe'yi yıktı mı?

Cemil Dede sanki hiç duymamış gibi devam etti.

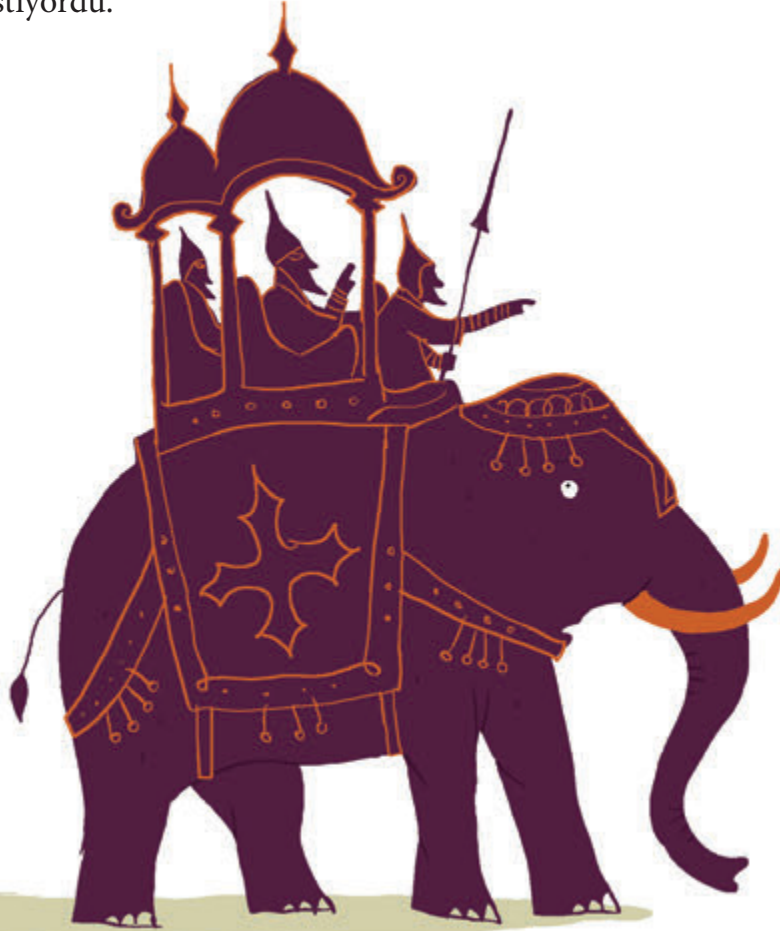
—Ebrehe her tarafa haberler gönderdi. Çok büyük bir ordu hazırladı. Tam altmış bin kişi Kâbe'yi yıkmak için hazırlanmıştı.

Altmış bin kişilik ordu dev bir orduydu.

—Dedeciğim filler bu savaşta mı bulunmuşlardı?

Soruyu soran Akif'ti.

—Evet yavrucuğum. Tam on üç tane de fil vardı bu ordunun önünde. Mekkelilerin çoğu hiç fil görmemişti. Ebrehe bu filleri almakla onların gözünü korkutmak istiyordu.

FİL ORDUSU YOLDA

Ve yola çıktılar.

Ebrehe'nin kötü bir amaçla yola çıktığını duyan bazı Arap kabileleri ona engel olmak istediler. Ancak kocaman bir orduyu yenmeleri mümkün değildi. Ebrehe onların bir kısmını öldürdü bir kısmını da esir aldı. Sonunda bazı yol göstericilerin yardımıyla Taif şehrine kadar geldiler.

Taif'te Sakif oğulları bulunmaktaydı. Onlar karşılarında kocaman bir orduyu görünce hemen bir teklifte bulundular:

—Ey Ebrehe, dediler.

Eğer sen bize karışmazsan biz sana yardım ederiz.

Ebrehe'nin zaten onlarla bir işi yoktu. Bu teklife evet dedi. Ama komşularına saldırmak için gelen kötü niyetli bir orduya, Taif'lilerin, gönüllü olarak yardım etmek istemeleri çok çirkin bir işti.

Sakif oğulları Ebrehe'ye bazı hediyeler verdiler ve rehberlik yapması için de Ebu Regal adında bir adamı yol gösterici olarak yanlarına verdiler. Bunların yaptığı bu kötü işbirliğinden dolayı Mekkeliler ve diğer Araplar yıllarca onlarla konuşmadılar ve görüşmediler. Hatta o gün Mekke yakınında ölen Ebu Regal'in mezarını seneler boyu hep taşıdılar.

Ebrehe ve ordusu Taif'ten Mekke'ye doğru yola çıktılar.

Bir müddet sonra Mekke'ye 3 km. mesafede bulunan ve Muğammes denilen yere ulaştılar.

Ebrehe orada konakladı.

Sonra bir haberci göndererek Mekkelilere şu mesajı verdi:

“Ey Mekkeliler!

Benim sizinle bir işim yok!

Ben Mekke ve Kâbe ile ilgileniyorum.

Ben Kâbe'yi yıkıp gideceğim. Eğer bana karşı direnmezseniz size bir zarar vermem.”

Bu mesajı özellikle Mekkelilere ve liderine iletmişti. Hatta gelecek olursa liderleriyle görüşmeye hazır olduğunu da söyledi.

ABDULMUTTALİP EBREHE’NİN HUZURUNDA

Bu arada Ebrehe’nin ordusuna bağılı bazı askerler, Mekkelilerin bahçelerine girmiş, hayvanlarına el koymuşlardı.

Mekke’nin reisi Peygamberimizin Dedesi Abdulmuttalip idi. O bir gün yanına birkaç kişiyi alarak Ebrehe’nin yanına gitti.

Ebrehe Abdulmuttalib’in görünümünden çok etkilendi. O çok heybetli biriydi.

Onu ayakta karşıladı ve yanına oturttu. Ebrehe Peygamberimizin dedesine bir isteğinin olup olmadığını sorunca şu cevabı aldı:

—Ben sizin askerlerinizin ele geçirdiği iki yüz devemi istiyorum, onları bana geri verin!

Bu istek Ebrehe’ye çok küçültücü geldi. Abdulmuttalib’in bu isteğinden dolayı kınadı ve şunları söyledi:

—Sana yazıklar olsun!

Ben de seni gerçek bir lider sanmıştım.

Bir lider olarak, Mekke’ye zarar vermemem için ricada bulunacağımı zannetmişim. Senin reisi olduğun şehir saldırıya uğramak üzere fakat sen kendi develerinin peşine düşüyorsun. Çok basit bir istekte bulunuyorsun. Bir lidere yakıştıramadım.

Akif hemen araya girdi:

—Dedeciğim, Abdulmuttalib’in bu isteği gerçekten yanlış değil mi? Niçin kendi develerini istedi de Mekke’ye saldırmaması için istekte bulunmadı?

Cemil Dede:

—Durun hemen acele hüküm vermeyin de Abdulmuttalib’in ne cevap verdiğine bakalım.

“KÂBE’Yİ ALLAH KORUR”

Ebrehe’nin bu sözleri üzerine Abdulmuttalip şunları söyledi:

—Ey Ebrehe! Şunu bil ki ben develerin sahibiyim ve onları almaya geldim. Bu Kâbe’nin ise gerçek sahibi Allah’tır. Onu koruyacak ve seni cezalandıracak olan O’dur!

Ebrehe:

—Hayır, Kâbe’yi yıkmama hiçbir güç engel olamaz!

Ben Kâbe’yi yıkmadan hiçbir yere gitmem.

Madem develerini bu kadar istiyorsun, sana versinler. Seninle de Mekke’de görüşürüz.

Bu görüşmeden sonra Abdulmuttalib develerini alarak Mekke’ye gitti. İleri gelen insanları toplayarak şunları söyledi:

“Ey Mekkeliler!

Ebrehe Kâbe’ye saldırmak için hazırlanmış durumdadır. Tam altmış bin askeri var. Bizim onlara karşı durmamıza imkân yok.

Çoluk çocuğunuzu alarak dağlara doğru çekilin.

Bizi ancak Allah kurtarır. Ondan başka sığınacak kimsemiz yoktur.”

İnsanlar Kâbe’ye giderek Allah’a bol bol dua ettiler.

Sonra ailelerini alarak dağlara doğru sığındılar.

FİL ORDUSU HAZIRLANIYOR

Cemil Dede anlatmaya devam etti:

—Ertesi gün Ebrehe ordusuna saldırı için hazırlanma emri verdi.

En önde Mamut isimli fil, ardında diğer filler ve dev gibi ordu saldırıya hazırды.

Evet çocuklar burada bir mola verelim mi?

Çocuklar hep birden itiraz ettiler:

—Olmaz dedeciğim, anlatın.

Çocukların bağrıışlarını yoldan geçenler duymuş onlara bakmaya başlamışlardı. Babaları usulca seslendi:

—Aman çocuklar yavaş olun. İnsanları rahatsız etmeyin. Herkes bize bakıyor.

Rümeysa, Akif ve Cemil parmaklarını dudaklarına götürerek birbirlerine sessiz olmalarını söylediler.

Cemil Dede dikkatler fazla dağılmadan devam etti:

—Ebrehe ordunun hazır olduğunu görünce yürüyüş emrini verdi.

Ordu biraz ilerledi ve Mekke'ye yakın bir yere geldi.

Ebrehe biraz sonra Kâbe'yi yerle bir edeceğini düşünüyor, sevincinden yerinde duramıyordu.

Bir an önce Kâbe'yi yıkmak için filleri hızlandırmak istiyordu.

İşte o sırada bir şey oldu. Ebrehe'nin canını sıkan bir şey. Tüm hesapları alt üst eden bir şey.

FİLLER MEKKE'YE GİRMİYOR

Ebrehe fillerin bir an evvel saldırıya geçmesini beklerken beklenmedik bir şey olmuştu. Filler bir adım bile ileri gitmiyordu.

Fil bakıcıları kımıldatamadı.

Güçlü askerler filleri kımıldatamadı.

Kamçılar filleri yerinden oynatamadı.

Filler sağa gidiyor, sola gidiyor, geriye gidiyor ama ileriye, Kâbe'ye doğru bir adım bile ilerlemiyorlardı.

Ebrehe çıldıracak gibi olmuştu.

Bu nasıl bir işti böyle?

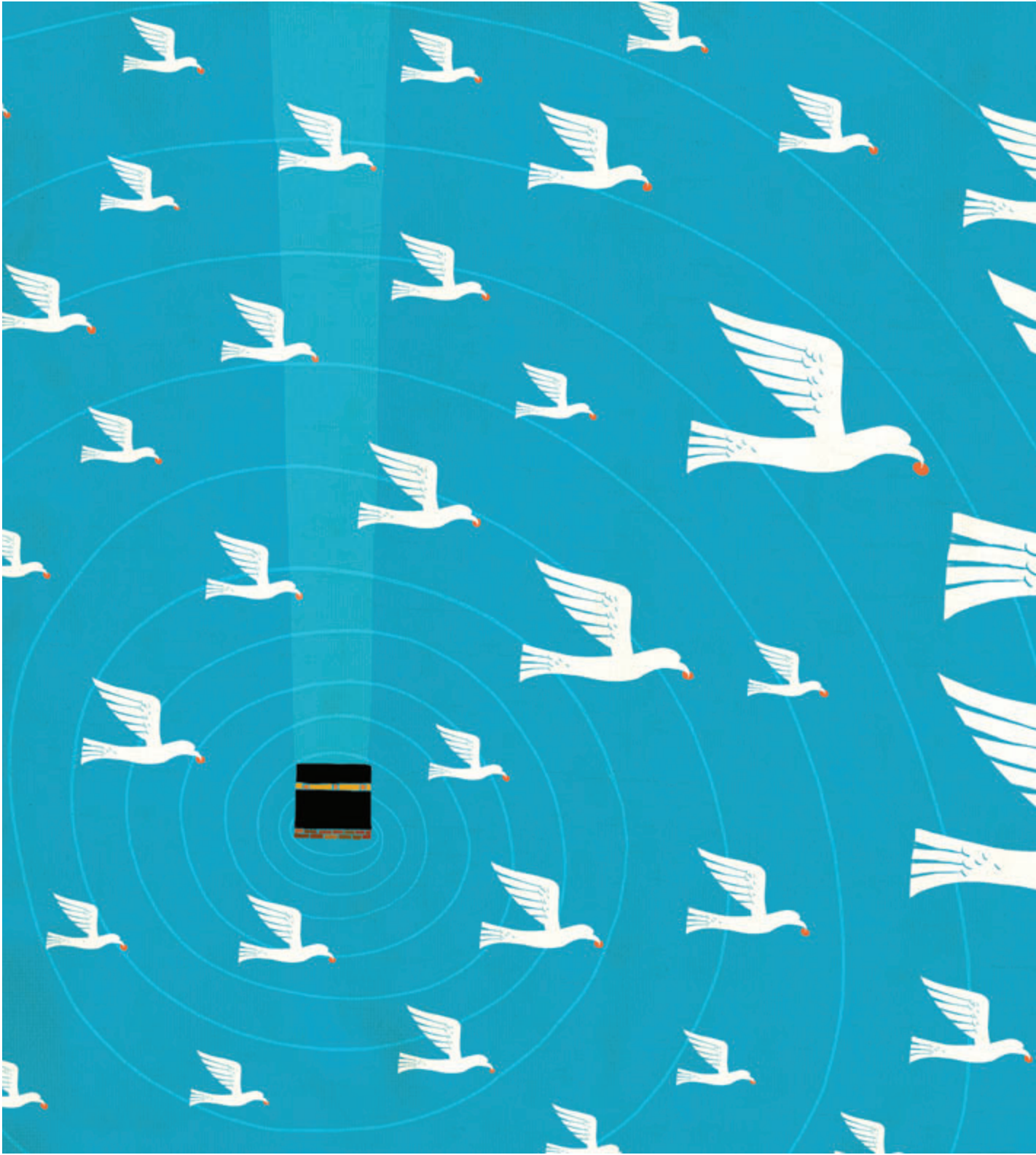
Daha önce filler hiç böyle bir şey yapmamışlardı.

Acaba filleri nasıl götürebilirdi?

Filleri almadan Mekke'ye saldırsa mıydı?

İşte tüm bunları düşünürken bir uğultu duyuldu.

EBABİL KUŞLARI

Uğultular gittikçe artıyordu.

Herkes şaşkın bir vaziyette ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

İşte olanlar o anda oldu.

Gökyüzünde görünen kuşlar gagalarında ve pençelerinde toplam üç tane küçük taş ile gelmişlerdi.

Rümeysa araya girdi:

—Dedeciğim bunlar ebabil kuşları değil mi?

—Evet kızım, bu gelen kuşlar ebabil kuşları idi. Bu surenin üçüncü ayetinde de ismi geçmektedir. “Allah onların üzerine (sürü sürü) ebabil kuşlarını gönderdi.”

Ebabil aslında hem kuş adıdır, hem de kuş sürüleri anlamına gelmektedir. Zaten bu kuşlar geldiğinde yer gök kuşlarla dolup taşmıştı. Nereye bakılsa bu kuşlar görülüyordu.

Çocuklar, insan kuş gördüğünde sevinir değil mi?

—Evet dedeciğim. Ben ne zaman bir kuş görürsem çok severim.

Konuşan Cemil’di.

Ancak Cemil Dedenin söyledikleri küçük Cemil’i çok etkilemiş ve hayrete düşürmüştü.

KENDİLERİ KÜÇÜK AMA ETKİLERİ BÜYÜK TAŞLAR

—Ancak bu kuşların görünmesi Ebrehe ve ordusu için pek hayır getirmedi. Az önce de söylediğim gibi her bir kuşta üç tane taş vardı. Ebabil kuşları uçakların çıkış yapmaları gibi geliyor ve taşlarını askerlerin üzerine bırakıyordu.

Ancak bırakılan sanki küçük birer taş değil de imha gücü yüksek bombalardı. Dördüncü ayette belirtildiği gibi, “O kuşlar, onların üzerlerine pişkin tuğladan yapılmış taşlar atıyordu.”

Sert pişmiş tuğladan yapılmış taşlar gibiydi onlar.

Fakat bildiğimiz taşlara hiç benzemiyorlardı.

Bezelye küçüklüğünde siyaha yakın kırmızı renkteydiler.

Kimin üzerine değse onları perişan ediyordu.

Önce bir kızarıklık, ardından bir kaşıntı oluşturuyordu.

Ama ne kaşıntı!

Derileri delik deşik eden bir kaşıntı.

İsabet eden yerde kocaman delikler açan bir kaşıntı.

Etleri parça parça edip, vücudu darmadağın eden bir kaşıntı.

“YENİLMİŞ EKİN GİBİ OLDULAR”

Taşlar kime isabet ettiyse çılgına dönüyordu.

Ordudaki askerlerin büyük bir kısmı orada öldü.

Bir kısmı yollarda öldü.

Kalan kısmı ise yaralı olarak memleketlerine döndüler, orada öldüler.

Ordunun bulunduğu yere bakanlar, parçalanmış cesetlerin ibret verici hallerini görüyordu.

Hayvanların yiyip bir kısmını bıraktıkları yaprak kırıntıları gibiydiler.

“Böylece Allah onları yenilip çiğnenmiş ekine çevirdi.”

Mekkeliler tüm bu olanları büyük bir hayret ve şaşkınlıkla izliyorlardı.

Allah’a güveniyorlardı, O’na sığınmışlardı ama bu kadar tesirli ve kesin bir sonuç beklemiyorlardı.

Allah’a hamd ederek, teşekkür ederek dağlardan indiler ve doğru Kâbe’ye koşarak Allah’a secde ettiler.

Çünkü bu gerçekten Allah’ın büyük bir yardımındı.

Allah’a meydan okuyanların acıklı bir sonucuydu.

Gücüne ve kuvvetine güvenerek Allah’a karşı çıkanların dünyada karşılaştığı açık bir yenilgiydi.

Zalimlerin, Allah’a karşı çıkanların başlarına gelen azabın göstergesiydi.

Ve kötü insanların hazırladıkları kötü planların boşa çıkmasının bir işaretiydi.

Allah “onların tasarladıkları kötü planları boşa çıkarmıştı.”

CEMİL'İN TEŞEKKÜRÜ

Dedesinin anlattıklarını kardeşleri gibi sessizce dinleyen Rümeysa:

—Dedeciğim, artık namaz kılariken bu sureyi okuduğumda hep bunları düşüneceğim.

Allah'ın gücünü, kudretini, Ona karşı gelmememiz gerektiğini, kutsal mekânlara zarar vermemek gerektiğini, bizim küçük gördüğümüz bazı canlıların ve cansız varlıkların, Allah'ın izniyle çok büyük işler becereceğini düşüneceğim.

Cemil Dede açıklamalarının yeterli olduğunu anladı. Küçük Cemil'in dalgın hâlini görünce sordu:

—Ne oldu Cemil Bey, ne düşünüyorsun?

—Dedeciğim, Ebrehe'ye ne oldu, o da öldü mü?

—Evet yavrucuğum, o da Allah'a meydan okumanın, onun kutsal mekanına saygısızlık yapmasının karşılığını canıyla ödedi. Yaralı olarak Yemen'e kadar geldi ve tüm insanlar, onun acıklı hâlini gördüler. Kısa bir müddet sonra o da öldü.

O zamana kadar hiç sesini çıkarmayan Fatma Hanım ayağa kalktı:

—Daha gezecek çok yerimiz var. Ne dersiniz devam edelim mi?

Hepsi birlikte kalktılar.

Ancak Cemil birden fırlayarak ileriye doğru hızlandı.

Herkes merak ve korkuya kapılmıştı. Cemil doğruca filin bulunduğu yere doğru giderek bağırdı:

—Teşekkür ederim ey akıllı fil, teşekkür ederim.

KUREYŞ SURESİ

KUREYŞ VE ALLAH'IN NİMETLERİ

Hava alanı tıklım tıklım doluydu. En yoğun günlerini yaşıyordu.

İnsanlar koşturuyor, ellerinde valizlerle oradan oraya dolaşiyor, sevinçler, üzüntüler, kahkahalar ve ağlayışlar dev binada birbirine karışıyordu.

Cemil, her iki üç dakikada salondaki saate bakıyor ve babasına soruyordu:

—Baba bizim uçak ne zaman gelecek?

Cevap değişmiyordu:

—Az sonra yavrum, az sonra.

Bu az sonralar iki saati bulmuş ama sonunda beklenen uçak da gelmişti.

Anonsla birlikte herkes yerinden fırladı.

Gelen yolcuların yorgun ve uykusuz oldukları ilk bakışta anlaşılıyordu. Ama ortak olan şey herkesteki sevinç dalgasıydı.

—Daha görünmüyorlar değil mi?

Akif'in bu sorusuna cevap gelmeden annesinin sesi duyuldu:

—İşte büyük babanız çocuklar! Hemen yanında da babaanneniz var. Akif'le Rümeysa ayak uçlarına basarak ileriye bakıyor ama bir şey göremiyorlardı. Fakat babasının omuzunda olan Cemil feryadı bastı:

—Heey! Cemil Dedem geliyor, Babaannem geliyor.

Az sonra herkes birbirine sarılmış, kavuşmanın getirdiği ilk sevinç gözyaşlarını akıtmıştı.

Hemen arabaya bindiler.

İLK İZLENİMLER

Akşam yemeğine Cemil'in kuzenleri Ramazan, Salih, Sûde ve Asel ile anne ve babaları da gelmişti.

Herkes neşeli ve sevinçliydi. En çok da Cemil Dede ile Büyük Anne Sâliha Hanım mutluydu. Çünkü kutsal mekân Kâbe'de, Mekke'de ve Peygamber Efendimizin şehri Medine'de bulunmanın, hacca gidip hacı olmanın verdiği manevi lezzeti hâlâ yaşıyorlardı. Sanki evinde değil de Kâbe'deydiler.

Bir de evlatları ve torunlarıyla olmak onları çok sevindiriyordu. Bir taraftan Kâbe'de, Allah'ın en kutsal kabul ettiği mekânda bulunma, orada Rabbine kulluk etme imkanı, diğer tarafta Allah'ın kendisine vermiş olduğu nimetler.

Allah'a ne kadar çok teşekkür etseler yine de azdı.

Cemil Dede çeşit çeşit yemeklerle dolu olan sofraya bakıp iyice daldı. Ancak Ramazan ile Sûde'nin yer kavgası ile kendine geldi. Onların yer için didiştğini görünce ikisini de çağırarak birini sağına diğerini de soluna oturttu, böylece iş tatlıya bağlanmış oldu.

Yemekten sonra akşam namazı cemaatle kılındı.

Cemil Dede imam oldu, Akif de müezzinlik yaptı.

Cemil Dedenin sesi güzeldi. Ve çok güzel de Kur'an okurdu.

Namazda rahatsızlık veren tek şey Sûde ile Asel'in koşturmalarıydı. Bu yetmezmiş gibi secdeye gidildiği zaman bazen Cemil Dedenin, bazen de kim yakınsa onların sırtına çıkıyorlardı.

Tabi namazda oldukları için, kimse onlara bir şey yapamıyordu.

Fakat Cemil Dede, çocuklar kendi sırtına çıktıkları zaman, çok dikkatli davranıyor, düşmemeleri için onları elleriyle tutuyordu.

İKİ AFACAN

Namaz bittikten sonra büyük çocuklar ve anneleri Sûde ile Asele'ye hemen kızdılar.

—Çocuklar niye terbiyesizlik yapıyorsunuz? Bakın namazımızı da bozacaktınız, belki de bozulmuştur. Önümüzden geçiyorsunuz, sırtımıza biniyorsunuz, nedir bu Allah aşkına?

İki yaramaza yönelik bu suçlamalara Cemil Dede müdahale etti:

—Hey durun bakalım! Benim yavrularımı sahipsiz mi buldunuz? Çocuklar, gelin bakalım yanıma.

İki suçlu koşarak dedelerinin kucağına atlayıp, her biri bir dizine oturdu.

Cemil Dedelerinin kucağında olmanın verdiği güveni hisseden ve yaşayan Sûde ile Asele şu uyarı geldi:

—Çocuklar, siz suç işlemediniz. Ancak namaz kılanların önünden geçmek doğru değildir. Biraz daha büyüyecek olursanız asla böyle yapmamanız lazım. Bakın, Ramazan ağabeyiniz, Akif, Salih ve Cemil ağabeyiniz, Rümeysa ablanız namazlarını ne güzel kıldılar. Bir dahaki seferde siz de bizimle beraber kılırsınız tamam mı?

İkisi birden;

—Eeevet, dediler.

Cemil Dede, ikisini tıptırlayarak diğer odaya gönderdikten sonra büyüklere döndü:

—Bunlar daha çok küçük çocuklar. Bunların yaptığı bu hareketlerle ne namazımız bozulur ne de günah olur. Çünkü daha çocuklar.

Ancak siz de bunların yaramazlığına böyle sert tepki vermemelisiniz.

Bırakın büyüklerinin sırtına çıkmanın en rahat ortamı olan secde anında gelsinler, sırtımıza çıksınlar, biz de biraz bekleyelim. Sonra yavaşça düşmemeleri için ellerinden tutarak kalkalım.

Çünkü Peygamber Efendimiz de böyle yapardı. Namaz kılarken torunları veya sahabenin çocukları gelip oynadıkları, sırtına çıktıkları zaman hiç kızmazdı. Tam tersi onları namaz sonrasında okşar, severdi. Bizim de böyle yapmamız lazım.

Ve hep birlikte kalktılar.

Çocuklar oyunlarına devam ettiler, büyükler ise mutfağa daldılar.

ÇAY SAATİ

—Evet beyler bayanlar, hazırlandı çaylar.
Rümeysa'nın değişmez tekerlemesiydi bu.
Ne zaman çay içilecek olsa bunu söylerdi. Bazen unuttuğunda da birisi
muhakkak hatırlatırdı:

—Evet beyler bayanlar, hazırlandı çaylar.

Herkes oturma odasına geldi. Bardaklar doldu boşaldı, çaylar, hurma eşliğinde
afiyetle içildi.

Abdullah Bey babasına dönerek sordu:

—Evet babacığım. Bize neler anlatacağın bakalım. Hani derler ya 'yediğin
içtiğin senin olsun, gördüklerini anlat' diye. Bize bir şeyler anlatın da dinleyelim.

Cemil Dede de sanki bunu bekliyor gibiydi.

—Biliyor musun oğlum, ben de bu güzel beraberliği görünce, size az önce
namazda okuduğum sureyi anlatmayı düşündüm. Kureyş Suresini. Bu
sureyi okuyup beraberce anlamaya çalışalım.

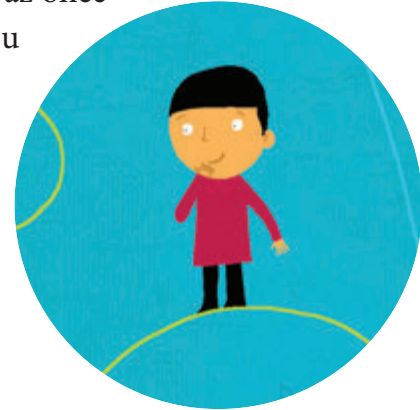
Kim okuyacak bakalım bu sureyi? Cemil sen öğrenmiş miydin?

Küçük Cemil biraz utandı:

—Onu bilmiyorum ama İnnâ a'taynâ'yı biliyorum. İsterseniz onu
okuyayım.

—Onu başka bir zaman okuruz. Öyleyse Akif sen oku bakalım.

Akif kendine biraz çeki düzen vererek okumaya başladı:

KUREYŞ SURESİ

—E'ûzü billâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

—Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm.

1- “Li îlâfi kurayş.

2- Îlâfihim rihlete'ş-şitâi ve's-sayf.

3- Felya'büdû Rabbe hâze'l-beyt.

4- Ellezî et'amehüm min cû'in ve âmenehüm min havf.

Sadeka'llâhü'l-azîm.”

—Aferin Akif. Rûmeysa sen de anlamını söyler misin?

—Tabi dedeciğim.

—(Allah'ın rahmetinden) Kovulmuş şeytanın şerrinden Allah'a sığınırım.

—Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla.

1- “Kureyş'in emniyetini sağladığı,

2- Yaz ve kış yolculuğunda onları (güvenliğe ulaştırıp başkalarıyla) ısındırıp yakınlaştırdığı için onlar,

3- Bu evin (mabed'in, Kâbe'nin) Rabbine kulluk etsinler.

4- Ki O (Allah) kendilerini açlıktan (kurtarıp) doyuran ve her çeşit korkudan güvenliğe kavuşturandır.

Şüphesiz Allah doğru söyledi.”

—Sana da aferin kızım. Teşekkür ederim. Şimdi önce bu sure hakkında kısa bilgi verelim.

Kureyş Suresi Peygamber Efendimize Mekke'de iken inmiş bir suredir. İsmi ilk ayette geçen Kureyş kelimesinden almıştır.

Kur'an'ın 106. suresi olup dört ayettir. Bu sure, Fil suresinin bir devamı gibi de görülebilir. Konu olarak sanki kalınan yerden devam edilmektedir.

KUREYŞ NE DEMEK?

Abdullah Bey araya girdi hemen:

—Özür dilerim babacığım, Kureyş kelimesi hakkında bize bilgi verir misiniz?

—Tamam önce Kureyş hakkında bilgi verelim.

Kureyş bir kabile ismidir. Toplamak, kazanmak, ticaretle uğraşıp mal alıp vermek demektir. Kabile de; belli bir soydan gelen ve bir arada yaşayan büyük aile, topluluk, aşiret, boy ve oymak demektir.

Eskiden kabilecilik çok yaygındı. İnsanlar kabile halinde yaşarlardı. Kabileler arasında güzel dayanışma ve yardımlaşmalar olduğu gibi çok acımasız savaşlar, kötülükler ve haksızlıklar da olurdu. İslamiyet'ten önce Araplar pek çok kabileyeye bölünmüştü. Ve bunlar arasında yıllarca süren düşmanlık, kan davaları, insanları köleleştirme, yağmacılık, herkesi perişan etmişti.

—İslamiyet gelince bunların hepsi kalktı değil mi dedeciğim.

Küçük Cemil'in bu tespitini Cemil Dede onayladı;

—Tabi ki yavrucuğum. İslamiyet savaş değil barış dinidir.

Düşmanlık değil dostluk dinidir.

Nefret değil sevgi dinidir.

Zorluk değil kolaylık dinidir.

Ayrımcı değil birleştirici bir dindir.

Elbette İslam'ın gelişikle, Peygamberimiz Hazreti Muhammed'in ve arkadaşlarının gayretleriyle tüm bu kötülükler yok oldu.

Neyse, kabilelere tekrar dönelim çocuklar.

Kureyş de Arabistan'daki kabilelerden biriydi. Ancak Kureyş'in diğer kabilelerden farklı ve üstün bir durumu vardı.

Kureyş kabilesi; Peygamber Efendimizin de içinde doğup büyüdüğü kabile idi. Bu kabilenin asıl atası Kusay adında biriydi. Kusay liderlik yönü çok güçlü olan biriydi. Kendisi Mekke'deki tüm aile fertlerini bir araya getirerek topladı. Onlara öncülük ederek, herkesin kutsal kabul ettiği Kâbe hizmetini en güzel bir şekilde yerine getirdi.

Ve Mekke'ye gelen hacılar ve tüccarlara, Kusay oğulları hizmet etti. Onlara su verdi, yemek verdi, ev sahipliği yaptı.

Onların bu güzel davranışından dolayı da Allah onları üstün kıldı. Kureyş'i herkese sevdirdi. Araplara önder kıldı. İşte birinci ayette Rabbimiz buna işaret etmektedir. Kureyş'in emniyetini sağladığını belirtmektedir.

YOL VE TİCARET GÜVENLİĞİ

Kureyş'in bu emniyetinin sağlanması, onlara Arabistan yarımadasında rahat bir şekilde hareket etmelerini sağlamıştır. Yani Allah önce tüm Kureyş'i Araplara sevdirmiş, güven ortamı sağlamıştır. Sonra da bu kabilenin değişik bölgelere huzur ve emniyet içinde yolculuk yapmasını, ticaret yapmasını ve ihtiyaçlarını gidermesini sağlamıştır.

Akif yol meselesini tam anlayamamıştı:

—Dedeciğim insanların yolculuk yapmasını engelleyenler mi vardı?

—Hemen söyleyeyim. Bak şimdi aklıma geldi. Ali Baba ve Kırk Haramiler masalını bilirsiniz. Orada haramiler vardı. Yani eşkıya, yol kesen, soyguncu insanlar. O devirde de insanlar bir bölgeden başka bir bölgeye geçerken çok dikkatli olmaları gerekirdi. Belli sayıda bir insan topluluğuyla gitmeleri gerekirdi.

Her an karşınıza çıkacak bir eşkıya veya düşman topluluğu size zarar verebilirdi.

Ancak Kureyş kabilesinin bu anlamda bir ayrıcalığı vardı.

İkinci ayette belirtildiği gibi; “yaz ve kış yolculuğunda onlar (güvenliğe ulaştırıp başkalarıyla) ısıdırıp yakınlaştırılmıştır.”

Yüce Rabbimiz, Kureyş ailesinin Kâbe'ye olan saygı ve hürmetinden, gelen misafirlere gösterdiği güzel davranışından dolayı, onların bu hareketlerini sevdi. Ve diğer kabilelerin, ailelerin de onları sevmesini, saygı duymasını sağladı.

Bir insan Mekke dışında Kureyş'li olduğunu söylediğinde, herkes ona saygı duyuyordu.

Kimse ona karışmıyordu.

Malına, mülküne, canına, eşyalarına zarar vermiyordu.

Ve onlar da bu sebeple çok rahat bir şekilde seyahat ediyorlardı.

Yaz mevsiminde Suriye tarafına gidiyorlardı. Kış mevsiminde ise Yemen tarafına gidiyorlardı.

Böylece hem ticaret yapıyor hem de o bölge insanlarıyla anlaşmalar yapıyorlardı.

“ALLAH’A KULLUK EDİN”

Rümeysa sözün burasında dedesine sordu:

—Peki dedeciğim, Peygamber Efendimiz İslâmiyet’i anlatmaya başladığında bunlar niye karşı çıktılar?

Cemil Dede hurmadan bir tane alıp Rümeysa’ya verdikten sonra devam etti:

—Güzel bir soru. Öyle ya, madem Allah onlara bu kadar nimet ve imkân verdi, onlar gereği gibi davrandılar mı? Değil mi?

Yüce Allah işte onlardan bunu istiyor.

Ben size bu kadar nimet ve güzellik verdim, o çöl ortamında bol rızık verdim, öyleyse siz de bana gerçek bir şekilde, doğru bir şekilde kulluk edin, diyor.

Üçüncü ayette bu var zaten: “Bu evin (mabed’in, Kâbe’nin) Rabbine kulluk etsinler.”

“Madem siz bu Kâbe’ye saygı gösteriyorsunuz, öyleyse bu Kâbe’nin asıl sahibi olan Allah’a tam olarak kulluk yapın.

Allah’ın gönderdiği son peygambere iman edin ve dediklerini yapın.

Hz. İbrahim’i sevdiğinizi söylüyorsunuz, o halde O’nun yolunda yürüyün.

O hiçbir zaman putlara tapmadı.

Allah’a ortak koşmadı.

Kız çocuklarını öldürmedi.

İçki içmedi.

Faizcilik yapmadı.

İnsanları köleleştirmede.

İnsanların bir kısmını hor görüp ezmeye çalışmadı.

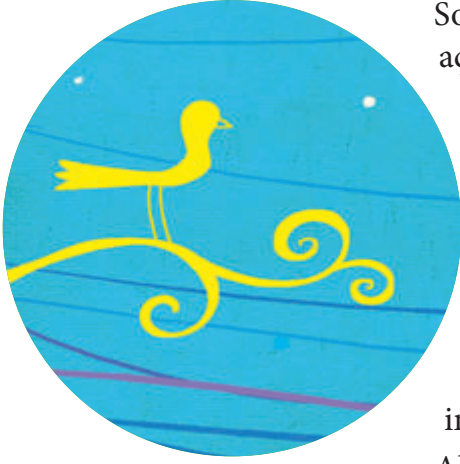
Zina etmedi.

Yalan söylemedi.

Siz de bunlara dikkat edin.

Allah’a kulluk edin.”

Bu mesajlar verildi onlara.

Son ayette de belirtildiği gibi; “Ki O (Allah) kendilerini açlıktan (kurtarıp) doyuran ve her çeşit korkudan güvenliğe kavuşturandır.”

Eğer Allah’ın bu nimeti olmasaydı onlar açlık çeker, sıkıntı içinde olurdu.

Korku ve tehlike içinde olurlardı.

Zaten Hz.İbrahim de Mekke için ve burada yaşayanlar için şöyle dua etmişti:

“Ey Rabbim! Burayı güvenli bir bölge yap ve buradaki insanlara bereketli bir rızık ver.” (Bakara Suresi, 126. ayet)
Allah da Onun duasını kabul etmişti.

Hem o zaman hem de şimdi nimet ve rızık vermeye devam ediyor.

—Şimdi nasıl rızık veriyor dedeciğim?

—Allah bize de, onlara da, kendisine inanan ve inanmayan herkese rızık veriyor aslında.

Biraz önce çeşit çeşit yemekler yedik. Bunlar Allah’ın bizlere bir rızıktı.

Allah, müslümanlara da kâfirlere de rızık verir. Çünkü O, Rezzak’tır. Bu dünyada herkese verir.

Ancak bazı bölgelere daha çeşitli ve farklı nimetler verir. Mesela Arabistan’da bugün, çok zengin petrol yatakları var değil mi?

Eğer onlar bu nimeti tam olarak kullanabilirlerse dünyanın en zengin ülkeleri olabilirler.

Bazen Afrika’dan haberler duyarız. Kimi insanlar açlıktan ölmektedir.

Aslında sonsuz rahmet sahibi olan Rabbimiz, o insanlara da çok büyük zenginlikler ve madenler vermiştir. Ancak o insanlar bunu gereği gibi işletemediği ve ellerindekilerin kıymetini bilmedikleri için hep fakir kalmaktadırlar.

BİZE VERİLEN NİMETLER...

Cemil Dede torunlarını biraz konuşturmak istedi.

—Peki ben size bir soru sormak istiyorum. Allah, Kureyş ailesine ve tüm insanlara nimetler verdi ve veriyor. Peki, acaba bizlere ne gibi nimetler verdi? Kim söyleyecek?

Küçükler birbirine bakmaya başladı. Bazıları birbirinin kulağına eğilerek bir şeyler fısıldadı.

Ancak kimse söz almak istemedi.

Fatma Hanım bir örnek vererek çocukların çekingenliğini gidermek istedi:

—Babacığım, benim sizi dinleyebilmem, Allah'ın büyük bir nimetidir, değil mi?

—Elbette kızım. Kulak ve işitmek elbette büyük bir nimettir.

Ramazan atıldı:

—Gözümüz de bir nimettir, değil mi?

—Elbette.

Salih:

—Ayaklarımız da bir nimettir.

—Elbette.

Cemil peş peşe sıraladı:

—Ellerimiz de bir nimettir.

Dilimiz de bir nimettir.

Burnumuz da bir nimettir.

Son örnek üzerine çocuklar gülmeye başladılar. Bunun üzerine Cemil Dede hemen açıklama yaptı:

—Tabi bir nimettir. Eğer burnumuz koku almasa, iyi kokuları fark edemeyiz.

Gülün ne anlamı olur o zaman?

Çeşitli güzellikteki kokuların ne kıymeti olurdu?

Kötü kokuları nasıl fark ederdik?

Hem sonra evdeki tüp gaz kaçırorsa nasıl anlardık?

Bu açıklama üzerine Cemil, haklı çıkmanın sevinciyle herkese anlamlı bir şekilde bakmaya başladı.

Rümeysa devam etti nimetleri saymaya:

—İnsanın her bir yerinde çok büyük özellikler vardır. Elimiz bir nimettir. Elimizin parmakları, onların bükülmesi, işlerimizi onlarla görmemiz başlı başına bir güzelliştir.

Akif, ablası sözünü bitirir bitirmez konuştu:

—Dedeciğim, bence en büyük nimet akıldır. İnsanın akli olmasa bunların hiçbir anlamı olmaz.

—Çok güzel bir noktaya geldin Akif. Zaten akli olmayanın dini de, sorumluluğu da yoktur.

Mahallemizin deli Erdal'ını hepiniz tanıyorsunuz.

Çocuklar, Deli Erdal'ı duyunca hemen gülmeye başladılar. Ancak Cemil Dede ciddiyetini bozmadı ve devam etti:

—Elbette akıl en büyük bir nimettir. Akıl bizi değerli yapar. Ancak eğer biz aklımızı kullanarak Allah'ı tanır, Onu sever, Onun dediklerini yaparsak bu nimetin hakkını vermiş oluruz.

Aklımız var ama bu aklımızı şeytanca işlerde kullanırsak, kendimize yazık etmiş oluruz.

İşte çocuklar.

Görüldüğü gibi Yüce Rabbimizin, bizlere verdiği nimetlerini saymaya kalksak bitiremeyiz.

Bizim bedenlerimizde pek çok nimetlerimiz var.

Bizim evlerimizde pek çok nimetlerimiz var.

Bizim şehrimizde, ülkemizde, dünyada ve şu kocaman evrende sonsuz nimetler var.

Önemli olan bu nimetleri bize kimin verdiğini bilmek ve onun bizden bir isteğinin olup olmadığını öğrenmektir.

—Allah diye bağırdı Salih. Bize tüm bu nimetleri veren Allah'tır.

Cemil Dede başıyla onayladı:

—Elbette bize bütün bu nimetleri veren Allah'tır.

O'nun için de Allah'a her zaman teşekkür etmeliyiz.

Dua etmeliyiz.

İbadet etmeliyiz.

Fakirlere vermeliyiz.

Tam bu sırada Sude'nin annesi elinde meyve tabaklarıyla içeri girdi ve:

—Allah'ın verdiği nimetleri aynı zamanda yemeliyiz, değil mi babacığım, dedi.

TEŞEKKÜR DUASI

Meyveler afiyetle yendikten sonra Cemil Dede konuştu:

—Herkes afiyet olsun. Yemekten sonra duamızı yaptık ama şimdi de kısa bir dua yapalım. Kim dua yapacak?

Bu soru üzerine kimileri saklandı, kimileri parmak kaldırdı.

Ramazan, dedesinden aldığı işaret üzere duaya başladı:

—Ey Allahım!

Senin verdiğin nimetleri, meyveleri yedik, sana teşekkür ederiz.

Bize verdiğin bu nimetlerin asıllarını Cennette yemeyi de nasip eyle.

Bu nimetleri, yiyemeyen kardeşlerimize de ver.

Bize şifa eyle.

Alanlara bereket eyle.

Hazırlayanların ellerine sağlık eyle.

Senin rızan için el-fatıha.

MAUN SURESI

ŞEFKAT VE YARDIM

Okuldan gelen Akif'i annesi karşıladı.

—Hoş geldin yavrum, okulda neler yaptın bakalım?

Akif biraz durgundu.

—Hoş bulduk anneciğim. Günümüz iyi geçti sayılır.

—Sayılır ne demek canım?

Akif biraz durakladı. Annesi Fatma Hanım ısrar etti:

—Ne oldu oğlum, söylesene. Beni meraktan çatlatacaksın. Senden laf almak da ne kadar zor.

—Bir olay üzerine üzüldüm sadece.

—Hayırdır inşallah!

—Benim bir sınıf arkadaşım var. İsmi Halil. Daha önce de kendisinden bahsetmiştim.

—Evet ne oldu Halil'e?

—Bir şey olmadı da, biliyorsun onun babası geçen sene bir trafik kazasında ölmüştü.

—Evet.

—Yeni gelen öğretmenimiz, bugün bilmeden Halil'i biraz üzdü.

—Ne yaptı da üzdü oğlum.

—Biz İş Eğitimi dersindeydik. Öğretmenimiz, bizden bazı malzemeler getirmemizi istemişti. Hani hafta sonu

babam bana almıştı. Öğretmenimiz, bu hafta malzemeleri getirmeyenlere ceza vereceğini söylemişti. Fakat ne yazık ki Halil bu malzemeleri alamamıştı. Öğretmen de bunun üzerine ona çok kızdı.

“Ne kadar sorumsuz öğrenciler var. Böyle olmaz. Öğrenci dediğin ödevleri zamanında yapar, istenen malzemeleri getirir. Madem böyle ilgisiz kalacaksınız, niçin okula geliyorsunuz?” diye azarladı.

—Halil ne yaptı peki?

—Halil hiçbir şey demedi, sadece sırasına kapanıp sessizce ağladı. Onun ağlaması üzerine öğretmen sözlerini kısa kestti. Daha sonra Halil’in yanına giderek gönlünü almaya çalıştı. Ama o çok üzülmüştü.

—Peki Halil niye almamış malzemeleri?

Akif ağlamaklı bir sesle cevapladı:

—Anne Halil’in babası yok, annesi çalışıyor ama demek ki alma imkanı bulamamış. Belki de Halil malzemeleri alması için annesine bir şey söylememiştir. Çünkü geçenlerde bir ara okulu bırakabileceğini söylemişti.

Fatma Hanım merakla sordu:

—Niçin bırakacaktı?

—Çalışmak, ailesine katkıda bulunmak için. Annesi çalışıyor ama bu geçimlerini sağlamaya yetmiyormuş.

Tam bu sırada Cemil Dede ile küçük Cemil parktan döndüler. Anne ile oğlunun hüznünlü olmalarının sebebini öğrenince onlara;

—Üzülmevin evlatlarım bir çaresine bakarız. Unutmayın ki bizim insanımız her zaman ihtiyaç sahibinin yanında olmuştur.

* * *

Akşam yemeğinden sonra Cemil Dede planını açıkladı:

—Yarın Halil’in evine gidiyoruz.

Akif, haber verme işi sana ait.

Pasta hazırlamak Fatma Hanımla Rümeysa kızıma ait.

Halil'in eğitimine katkıda bulunmak için burs bulmak da bana ve Abdullah'a ait. Anlaştık mı?

En çok Akif'in sesi duyuldu:

—Evet anlaştık.

—Tamam o zaman. Artık üzölmek yok.

Cemil Dede biraz durduktan sonra aklına bir şey gelmiş gibi konuştu:

—Çocuklar Halil'in bu durumu bana Peygamber Efendimiz'i hatırlattı.

Peygamber Efendimizin bildiğiniz gibi daha dünyaya gelmeden babası vefat etti. Altı yaşındayken de annesi vefat etti.

Kim bilir nasıl üzüntüler yaşamıştır. Ancak Yüce Rabbimiz'in yaptığı her işte, bizim bilemediğimiz özel ve gizli pek çok sebepler ve sırlar vardır. Bu ayrı bir konu tabi.

Bu vesileyle bir suremizi anlamaya çalışalım.

Yetimlere ve muhtaç insanlara yardım etmemizi de emreden, başka uyarılarda da bulunan bir suremiz var. Hangi suremizdi acaba?

Rümeysa ile Akif parmak kaldırdılar. Cemil, abisinden öğrenmek istediye de Akif söylemedi.

Cemil Dede biraz ipucu vermek istedi.

—Cemil, aslında sen bu sureyi çok iyi biliyorsun. Bu surede geçen bir ayet okursam, hemen hatırlarsın. "Fezâlike'l-lezî yedü'ul-yetîm"

Cemil hemen atıldı:

—Mâ'ûn suresi değil mi?

Cemil Dede tebessümle karşılık verdi:

—Ben dememiş miydim Cemil biliyor diye. Hadi oku bakalım sureyi.

Cemil coşkuyla okumaya başladı:

MÂ'ÛN SURESİ

—E'üzü billâhi mineş-şeytâni'r-racîm.

—Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm.

1- "Eraeytellezî yükezzibü bi'd-dîn.

2- Fezâlike'l-lezî yedü'ul-yetîm.

3- Ve lâ yehuddu alâ ta'âmi'l-miskîn.

4- Feveylün lil-müsallîn.

5- Ellezînehüm an salâtihim sâhûn.

6- Ellezînehüm yürâûn.

7- Ve yemne'üne'l-mâ'ûn.

Sadeka'llâhü'l-azîm."

—Aferin Cemil. Manasını da Akif ağabeyinden dinleyelim. Cemil bu arada sen de manasını öğrenmeyi unutma.

Akif Mâ'ûn Suresinin Türkçe anlamını okumaya başladı:

—(Allah'ın rahmetinden) Kovulmuş şeytanın şerrinden Allah'a sığınırım.

—Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla.

1- "Din gününü (İslam'ı, ahirette ceza ve mükâfatı) yalanlayanı gördün mü?

2- İşte o, yetimi itip kakar.

3- Yoksulu doyurmayı teşvik etmez (önayak olmaz).

4- Şu namaz kılanların vay haline!

5- Onlar namazlarından gafildirler (önem vermezler).

6- Onlar gösteriş (için ibadet) yaparlar.

7- Ve onlar en küçük bir yardımını (zekâtı) da engellerler.

Yüce Allah, sözün en doğrusunu söyledi."

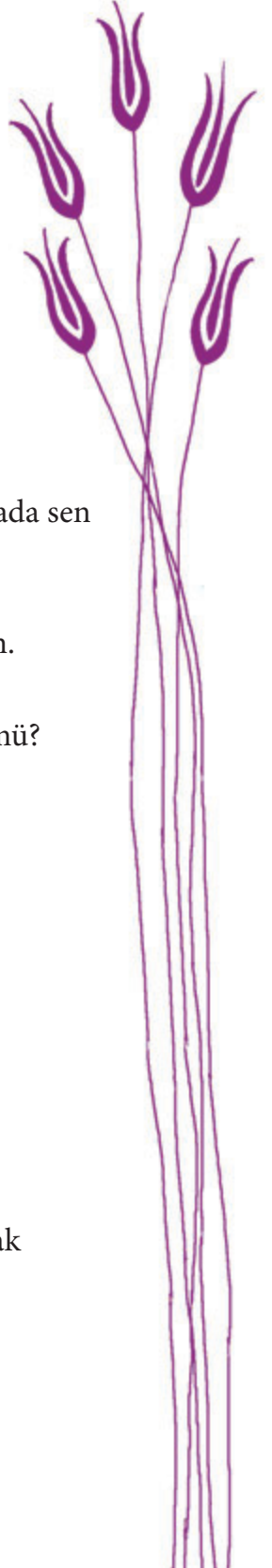
—Teşekkür ederim Akif.

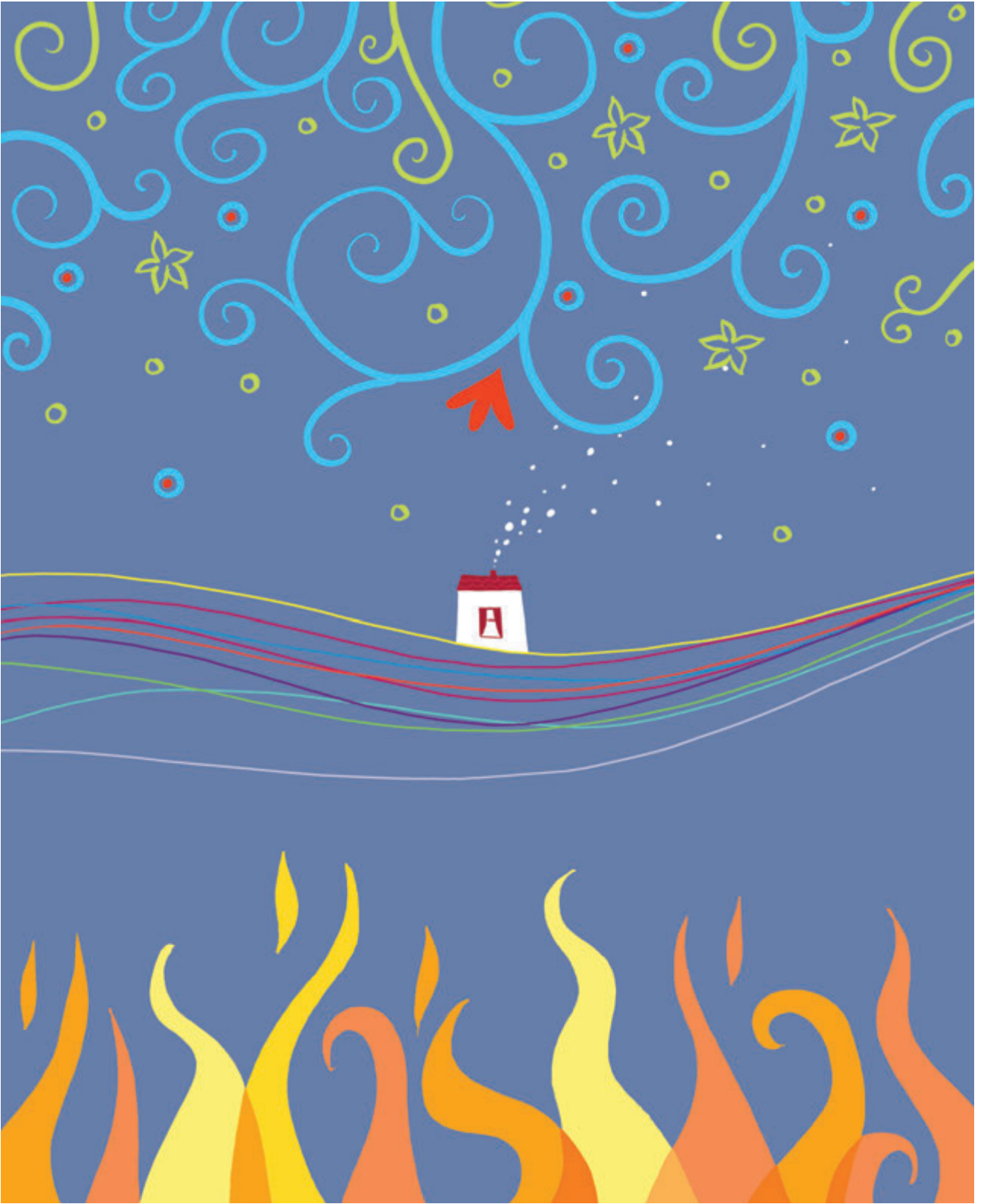
Bu okuduğun sure Kur'an-ı Kerim'in 107. suresidir.

Peygamber Efendimiz Mekke'deyken indirildiği rivayet edilir.

İslam'ı ve ahireti inkâr eden insanların bazı kötülüklerinden, örnek olarak yetime ve yoksula iyi davranmadıklarından bahseder.

Ayrıca İslam'a samimi olarak inanmayanların, namazlarını Allah için ve güzelce kılmadıklarını, gösteriş yaptıklarını ve küçük iyiliklere bile engel olduklarını anlatır.

DİN (GÜNÜNÜ) İNKÂR ETMEK

Şimdi bunları ayet ayet beraberce anlamaya çalışalım.

“Din gününü (İslam’ı, ahirette ceza ve mükâfatı) yalanlayanı gördün mü?”

Bu birinci ayetinde Rabbimiz Allah, Peygamber Efendimize, bizlere ve tüm Müslümanlara sormaktadır: “Dini yalanlayanı gördün mü?” yani çevremize ve etrafına bakarsan bunları görürsün.

Gördüğümüz nedir?

Dini inkâr edenler.

—Peki din nedir Cemil?

—Din bizim dinimizdir.

Bu cevaba herkes güldü.

Akif yüksek sesle gülünce, Cemil, kızarak sordu:

—Yanlış mı dedeciğim? Din bizim dinimizdir.

Cemil Dede:

—Evet din bizim dinimiz de, dinimizin adı nedir?

—İslam!

—Aferin. Biz de bunu söylemeni bekliyorduk.

Bizim dinimiz İslam’dır.

Aslında Yüce Rabbimizin bütün insanlara gönderdiği dinlerin ortak adı İslam’dır.

Hristiyanlığın da Yahudiliğin de asıl adı İslam’dır.

Allah, biz insanlara, hem bu dünyada, hem de ahirette huzur ve mutluluğu elde etmemiz, güzel yaşamamız için uymamız ve inanmamız gereken bazı kurallar göndermiştir. İşte biz buna da din diyoruz.

Bazıları dini inkâr ederler. Hiçbir dine inanmadıklarını söylerler.

Bazıları da ahireti inkâr ederler. Bu ayette ‘din’ kelimesi hem, bir inanç olarak din anlamına gelmektedir. Hem de insanların ödül ve ceza alacakları gün olan ahiret anlamına kullanılmaktadır. Yani iki anlama da gelir.

İşte bu düşüncede olanlar bazı yanlış hareketler yapmaktadırlar.

YETİMLERİ İNCİTMEMEK

Annesi, babası olmayan öksüz ve yetimlere iyi davranmamız Allah'ın emridir. Çünkü onlar, en yakın koruyucu insanlar olan anne ve babadan yoksundurlar. Onların ilgi ve şefkatinden mahrumdurlar.

Bir sıkıntı ve zorluk anında sığınacakları ilk sıcak kucakları yoktur.

Onun için yetime ve öksüzlere karşı daha hassas davranılmalıdır.

Onlar incitilmemelidir.

Onların emanetleri, eşyaları daha titizlikle korunmalıdır.

Peygamber Efendimiz yetim, öksüz ve kimsesizlerle daha çok ilgilenirdi.

Onlara daha çok şefkat gösterirdi.

Rümeysa söz almak için elini kaldırdı, Cemil Dede ona;

—Evet Rümeysa, seni dinliyoruz, dedi.

Rümeysa:

—Dedeciğim, eğer izin verirseniz, bir olay anlatmak istiyorum. Geçen hafta bir sohbette Sümeyra Hocamız anlatmıştı. Eğer yanlış aktarırsam düzeltirsiniz.

—Sen anlat bakalım, dinliyoruz.

—İslam'ın düşmanlarından Ebu Cehil bir yetimin velisiydi.

Yetim çocuk aslında zengin birisiydi ve malları da Ebu Cehil'in yanında emanet duruyordu.

Ebu Cehil, yetimin malından bol bol harcıyor, kendisine sermaye yapıyor, onunla para kazanıyordu.

Ancak malların asıl sahibi olan yetim çocuğa ise hiç bakmıyordu.

Yetimin üstü başı perişandı. Doğru dürüst yiyecek bile yiyemiyordu.

Ne zaman Ebu Cehil'in yanına gidip kendi malından biraz istese, eli boş dönüyordu.

Üstelik Ebu Cehil'den fırça ve dayak da yiyordu.

Onun bu halini gören müşrikler, çocuğa yardımcı olacakları yerde bir oyun oynadılar.

Çocuğu çağırıp dediler ki:

—Sen Muhammed'in yanına git, ondan yardım iste.

Ebu Cehil ile Muhammed, birbirini çok sever. Muhammed ne derse, Ebu Cehil onu dinler.

Sen git Muhammed'e derdini anlat, o yardımcı olur."

Yetim çocuk, Ebu Cehil'in Peygamberimize inanmadığını ve onu hiç sevmediğini bilmiyordu.

O adamların sözlerine inandı. Doğruca Peygamber Efendimizin yanına gitti.

—Ya Muhammed! Benim Ebu Cehil'den alacağım var. Ama o bana hakkımı vermediği gibi, bana eziyet de ediyor. Duydum ki seni kırmaz, sözünü dinlermiş.

Masum çocuğun bu sözlerini dinleyen Peygamber Efendimiz, onunla beraber Ebu Cehil'in evine gitti.

Ebu Cehil'in kâfir arkadaşları uzaktan onları izliyordu, kahkahalar atıyorlardı.

Onlar, Peygamber Efendimizin mahcup olmasını, Ebu Cehil'le tartışarak hatta kavga ederek zor durumda kalmasını istiyorlardı.

Kapıyı açan Ebu Cehil'e Peygamber Efendimiz, açık ve net konuştu:

—Ey Ebu Cehil!

Bu yetim çocuğun hakkını derhal ver!

Karşısında Peygamber Efendimizi gören Ebu Cehil, çok şaşırdı ve ürktü.

Ancak hiç itiraz etmeden eve girdi ve emanetlerden bir kısmını getirip verdi.

Olayı izlemekte olan kâfirler şaşırdılar. Ebu Cehil'in, Peygamberimizin sözünü hemen yerine getirmesine hayret ettiler. Ve gelip kendisine sordular:

—Ey Ebu Cehil, sana ne oldu? Muhammed'in sözünü hemen yerine getirdin? Yoksa Müslüman mı oldun?

Ebu Cehil, korkuyla cevap verdi:

—Putlarımız üzerine yemin ederim ki, Muhammed öyle heybetle gelmişti ki, yetimin malını vermediğim zaman, beni paramparça edeceğini hissettim. Vermek zorunda kaldım.

Rümeysa'nın anlattıklarından herkes etkilenmişti.

Cemil Dede nemlenen gözlerini silerek konuştu:

—İşte Peygamberimiz böyle bir insandı.

Bizim de onu örnek almamız gerekir.

Teşekkür ederim kızım. Hem güzel anlattın hem de doğru anlattın.

YOKSULU DOYURMAK

—Akif üçüncü ayetimiz hangisiydi?

— “Yoksulu doyurmayı teşvik etmez (önayak olmaz).”

Cemil Dede açıklamaya başladı:

—Allah’ı, ahireti, cennet ve cehennemi inkâr eden, yalanlayan, düşünmeyen insanlar fakir ve yoksul insanları hiç düşünmezler.

Hâlbuki bizler, yemek yerken, güzel elbiseler giyerken, arabamızla gezerken, bu imkânlara sahip olamayanları da düşünmeliyiz.

Ancak sadece düşünmek yetmez değil mi?

Bir insan, akşama kadar “bal, bal, bal” dese, bal yemiş olur mu?

Çocuklar hep birden:

—Olmaz, dediler.

—Cemil Dede devam etti:

—İşte fakir ve yoksul insanları gerçekten düşünen, seven kişi, onlara yardım eder.

Yemek gönderir.

Yemeğe çağırır.

İhtiyaçlarını karşılamaya çalışır.

Böyle yapmak her zenginın görevidir.

Zengin deyince hemen başkaları aklımıza gelmeyecek. Eğer bizim gücümüz yetiyorsa biz de zengin sayılırız.

Küçük Cemil hemen araya girdi:

—Dedeciğim, dün televizyonda gördüm, bazı amcalar, fakir bir aileye yardım ediyor, bazı eşyalar veriyorlardı.

Televizyoncu amca ayrılırken de bir zarfın içinde para verdi.

Cemil Dede:

—Evet her insan kendi yakınlarından, mahallesinden ve gücü yettiği her yerden sorumludur.

Mesela biz Halil için bir şeyler yapabiliriz.

Onun durumunu öğrendik, eğer ilgilenir ve yardımcı olursak, Allah için güzel bir iş yapmış oluruz.

İnşallah yarın gerekeni yapacağız.

Cemil Dede bu son cümleleri söylerken Akif'e bakıyordu.

Akif, sevinçten yerinde duramıyordu.

NAMAZI GEREĞİ GİBİ KILMAK

—Akif, dört ve beşinci ayetleri birlikte okur musun?

— “Şu namaz kılanların vay haline

Onlar namazlarından gafilirdirler (önem vermezler).”

Cemil Dede uzun uzun düşündükten sonra anlatmaya başladı:

—Çocuklar bildiğiniz gibi namaz, ibadetler içinde en önde gelenidir.

Allah'ımızın bizi hesaba çekeceği ilk ibadettir.

İlk insan Hz. Âdem'den beri var olan, tüm peygamberlerin kıldığı, bir ibadettir.

Çok büyük sevabı vardır.

Günde beş vakit namaz kılan bir kişi, yirmi dört saatini ibadetle geçirmiş gibi sevap kazanır.

Allah'ın rızasını kazanır.

Pek çok kötülükten uzaklaşır.

Peygamber Efendimiz çocukların küçük yaştan itibaren namaza başlamalarını istemiştir.

Akif:

—Dedeciğim yedi yaşımızdan itibaren namaz kılmamız gerekiyor değil mi?

Cemil Dede:

—Ben de bunu soracaktım ama gerek kalmadı.

Evet yedi yaşına giren her bir Müslüman çocuğu namazın nasıl kılındığını öğrenmeli ve kılmalıdır.

On yaşından itibaren hiç aksatmamalı, kaçırmamalıdır.

Bu ayette yüce Rabbimiz, namazlarımızı çok dikkatli kılmamız gerektiğini istemektedir.

Bizler namaz kılarken çok saygılı davranmalıyız.

Namazda gülmemeli, konuşmamalı, sağa sola bakmamalıyız.

Namazın kurallarına, farzlarına uymalıyız.

Sünnetlerini tam olarak yerine getirmeliyiz.

Çok acele ve hızlı kılmamalıyız.

Ezan okunur okunmaz mümkünse camide kılmalıyız. Değilse geciktirmeden kılmalıyız.

Tembellik yapmamalıyız. Bazen, sonra kılarım, daha vakit var diye düşünüyoruz ama bir de bakıyoruz ki namazın vakti geçmiş bile. Buna çok dikkat etmeliyiz.

Şayet herhangi bir vakit namazını zamanında kılamamışsak, onu muhakkak kaza etmeli, yani sonradan farzını kılmalıyız.

Namazı bir yük veya bir zorluk olarak görmemeliyiz. Tam tersine, Allah ile görüşme, buluşma, O'nun huzuruna çıkma olarak görmeliyiz.

Eğer böyle yaparsak bu Allah'ın hoşuna gider ve bizi sever.

Bunun tersini yaparsak, o zaman Allah'ın hoşuna gitmeyen bir iş yapmış oluruz.

İşte Yüce Rabbimiz, namazı gereği gibi kılmayanlara, namazını aksatanlara, yazıklar olsun demektedir.

İBADET ALLAH İÇİNDİR

Cemil Dede altıncı ayetin Türkçesini kendisi okudu:

— “Onlar gösteriş (için ibadet) yaparlar.”

Evet çocuklar bu ayet, bize önemli bir uyarıda bulunmaktadır.

Yüce Rabbimiz; yapacağımız ibadetleri sadece ve sadece kendisi için yapmamızı istemektedir.

Bize namazı emreden Allah olduğuna göre, namazımızı da diğer ibadetlerimizi de Allah için yapmalıyız.

Allah’a ve ahirete samimi olarak inanmayanlar ibadetlerini Allah için yapmazlar.

Onlar çıkar için, menfaat için, şöhret için, insanların sevgisini kazanmak için ibadet ederler.

İnsanların gördüğü yerde namaz kılarlar ama tek başına kaldıkları zaman namaz kılmazlar.

Sanki dinine çok bağlı imiş gibi hareket ederler.

Onlar; hayırsever desinler diye insanlara yardım ederler.

Bilgili desinler diye konuşur ve anlatırlar.

Kahraman desinler diye savaşırlar.

Halbuki tüm bunlar Allah için olmalıdır.

Eğer gösteriş için olursa, ahirette onların hiçbir kazancı ve faydası olmaz.

Faydası olmadığı gibi zararı da olur.

Rümeysa’nın aklına bir soru gelmişti, müsaade alarak sordu:

—Peki dedeciğim, biz Kur’an okuyacağımız, namaz kılacağımız zaman hep gizli mi yapacağız?

—Hayır kızım, buna gerek yok.

Bizler ibadetlerimizi belli yerlerde ve belli zamanlarda yerine getiririz.

Namaz kılmamız ve oruç tutmamız, gerekiyorsa bunları yapacağız. Ancak bunları bir çıkar ve gösteriş için değil, sadece Allah için yapmalıyız.

“MÂ’ÛN”

Cemil Dede saatine baktı, zaman ilerlemişti:

—Vakit epey geçmiş ama son ayetimizi de açıklayıp öyle kalkalım. Akif neydi son ayet?

Akif, yedinci ve son ayeti okudu:

— “Ve onlar en küçük bir yardımını (zekâtı) da engellerler.”

Cemil Dede açıklamaya başladı:

—Bu surenin ismi olan Mâ’ûn kelimesi bu ayette geçmektedir.

Mâ’ûn; insanların, birbirlerine yaptığı en küçük yardım demektir.

Mesela komşumuza, tencere vermek, arkadaşımıza çalışması için bir kitap vermek, odun kıracak bir komşumuza balta vermek, su, tuz, ateş gibi bize çok da pahalıya mal olmayan küçük yardımlarda bulunmak.

Mâ’ûn; zekât anlamına da gelmektedir.

Görüldüğü gibi yüce dinimiz; her zaman ve her yerde birbirimize yardımcı olmamızı emretmektedir.

Özellikle komşular ve yakın akrabalar, yardım ve ziyaret etmek suretiyle, üzerine düşeni yerine getirmelidirler.

Allah’a ve ahiret gününe iman edenler bunu yaparlar. Ancak Allah’a ve ahiret gününe inanmayanlar veya inancı zayıf olanlar bunu hiç düşünmez ve kimseye yardımcı olmazlar.

İşte bu suremiz de böylece bitmiş oldu.

Söylenenleri sessizce dinlemekte olan Fatma Hanım, ayağa kalkarken Cemil’e seslendi:

—Cemil gel de, komşumuza yaptığım tatlıdan bir tabak götür.

Cemil eline tabağı alıp çıkarken Cemil Dedesine sordu:

—Dedeciğim, bizim vereceğimiz bu tatlı da bir “mâ’ûn”dur değil mi?

—Elbette yavrum. Bu da bir iyiliktir, hem de çok sevaptır.

HALİL'İN EVİNDE

Ertesi gün Halil okula gelmemiştir. Akif buna çok üzüldü. Okul dönüşü Halil'in evine uğradı. Halil yoktu ama annesi vardı.

—Akşam müsaitseniz, annem, babam ve dedemle size oturmaya geleceğiz, dedi.

Halil'in annesi biraz şaşırıldı.

Acaba niçin geleceklerdi?

Daha önce hiç gelmemişlerdi. Bir durum mu vardı?

—Tamam buyurun, bekleriz, diyebildi kekeleyerek.

Akşam evden çıkılırken herkes neşeliydi.

Rümeysa ve annesi çeşit çeşit pastalar yapmıştı.

Cemil Dede ile Abdullah Bey, gündüz bazı dostlarını ziyaret etmişti.

Durumu öğrenenlerden katkıda bulunanlar olduğu gibi, pek çok bahaneler ileri sürerek hiç yardım etmeyenler de olmuştu.

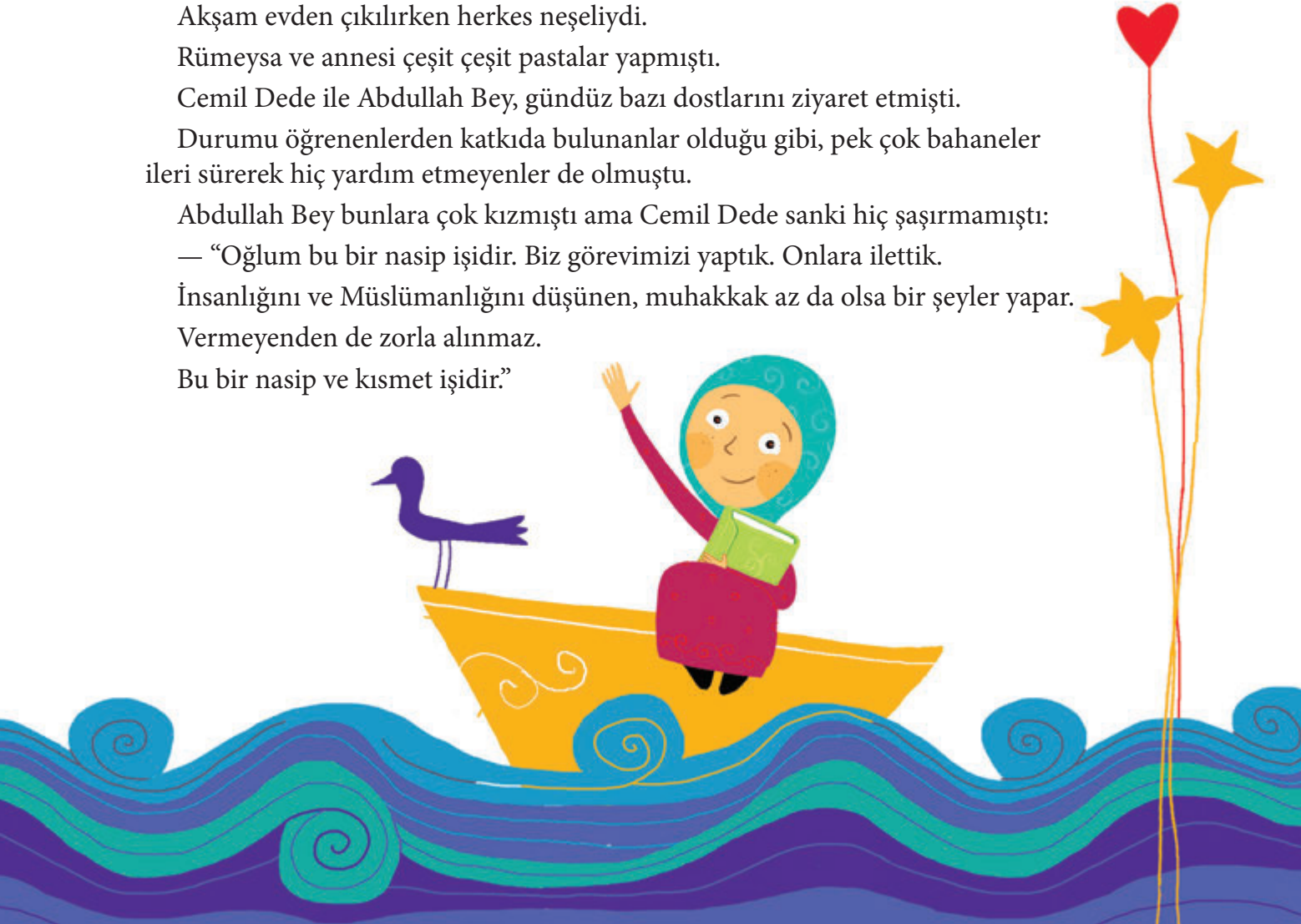
Abdullah Bey bunlara çok kızmıştı ama Cemil Dede sanki hiç şaşırılmamıştı:

—“Oğlum bu bir nasip işidir. Biz görevimizi yaptık. Onlara ilettik.

İnsanlığını ve Müslümanlığını düşünen, muhakkak az da olsa bir şeyler yapar.

Vermeyenden de zorla alınmaz.

Bu bir nasip ve kısmet işidir.”

Arabada şeker, yağ, un, pirinç başta olmak üzere pek çok gıda malzemesi vardı.

İki dosttan da her ay düzenli olarak verilmek üzere burs ayarlanmıştı.

Bu durumda eksik kalan bir şey yoktu.

* * *

Halil onları buruk bir sevinçle karşıladı.

Uzun uzun konuştular. Halil'in okula devam etmesini zorla sağladılar. Artık onun aileye destek için okulu bırakmasına gerek kalmamıştı.

Veda ederken Halil'in annesinin gözlerinden süzülen yaşlara, hep şu dua eşlik ediyordu:

—Allah razı olsun sizlerden.

Aslında ağlayan sadece Halil'in annesi değildi.

Kimi gizli kimi de açıktan ağlıyor ancak belli etmemeye çalışıyordu.

Cemil Dede duaya, duayla karşılık verdi:

—Allah sizden de razı olsun. Hepimizden razı olsun.

Allah hepimizin yardımcısı olsun.

KEVSER SURESİ

KEVSER HAVUZU

Mevsim bahardı.

Ağaçlar yeşilleniıyor; çeşit çeşit meyveler ikram ediyordu insanlara.

Rengârenk çiçekler, yemyeşil otlar; dağları, ovaları, bahçeleri süslüyordu.

İnsanlara bir coşku ve neşe gelmişti.

Fırsatını bulanlar, Allah'ın bu nimetlerinden yararlanmaya, yeşilliklerin arasında gezinmeye, pikniklere çıkmaya başlamıştı.

Cemil Dedéden gelen telefon, Abdullah Bey'in evinde bir dalgalanmaya yol açtı. Pazar günü köye gidilecekti.

Evdeki herkes bu habere çok sevindi.

Her sene Mustafa Bey'in köyüne gidilirdi. Demek yine zamanı gelmişti.

KÖYE YOLCULUK

Pazar sabahı kahvaltı yapıldıktan sonra çocuklar bir an evvel gitmek için sabırsızlandılar.

Küçük Cemil sık sık babasına, ne zaman gideceklerini soruyordu.

Nihayet kapının ziline çalınmasıyla herkeste bir hareketlilik oldu.

Cemil Dede onları almaya gelmişti.

İki arabaya binip yola koyuldular.

Köy nehir kenarında şirin bir yerdi.

Her tarafta ağaçlar vardı.

Bahçelerde çeşit çeşit meyve ağaçları bulunmaktaydı.

Köy, adeta cennetten bir tablo gibiydi. Güzel ülkemiz Türkiye'nin şirin bir yerleşim alanıydı.

Mustafa Bey misafirlerini sevinçle karşıladı. Herkese tek tek "Hoş geldiniz" diyerek buyur etti.

—İçeri mi oturursunuz, yoksa bahçede mi oturursunuz?

Cemil Dede bahçede oturmayı tercih etti.

—Şehirde hep içerdeyiz, adeta hapis hayatı yaşıyoruz.

Temiz havada, dışarıda oturalım.

Zaten etrafı tahta çitlerle çevrilmiş olan evin ön bahçesi hazırды.

Mustafa Bey, Cemil Dede ve oğlu Abdullah ile damadı Mehmet Bey oturdular.

Cemil Dedenin torunları Rümeysa, Akif, Cemil, Asude, Şule, Feyza ve Betül ile Mustafa Bey'in çocukları İbrahim, Zeynep, Sena ve Pınar hemen kaynaştılar ve ağaçlar arasında gezinmeye başladılar.

NEHİR KENARINDA

Öğle namazı köyün camiinde cemaatle kılındıktan sonra köyün alt tarafında bulunan nehre doğru gezintiye çıkıldı.

Nehir kıvrıla kıvrıla akıyordu.

Suyu çok tatlı ve serindi.

Geçtiği tüm köylere ve ovalara hayat veriyordu.

Nehir kenarında oynayan çocuklara sık sık dikkatli olmaları konusunda uyarı yapıyorlardı. Ancak çocuklar ise sürekli dedelerini, babalarını sıkıştırıyorlardı:

—Ne olur izin verin de yüzelim!

Mustafa Bey çocukların bu ısrarı karşısında dayanamadı ve Cemil Dedeye teklifte bulundu:

—Az ilerde fazla derin ve akıntılı olmayan yerler vardır. İsterseniz çocuklar orada yüzebilir.

Daha Cemil Dede cevap vermeden, Akif, istediği cevabı almak için etkili bir söz söyledi:

—Dedeciğim yüzmek sünnet değil mi?

Cemil Dede gülerek başını saldı:

—Seni uyanık seni. Beni ikna etmek için en etkili sözü söyledin. Evet, yüzmek sünnettir. Yani Peygamberimiz, çocuklara yüzmeyi öğretilmesini emretmiştir. Ama burası biraz tehlikeli değil mi?

—Biz de Mustafa Amcanın gösterdiği yerde yüzeriz.

—Söz mü çocuklar?

—Söz dedeciğim.

—Peki o zaman.

NEHİRDE

Büyükler nehir kenarına oturdular. Küçükler de suya girdiler.
Bazıları suya korkarak girdi, dalış yapmak için uzun uzun bekledi.
Bazıları ise suya girer girmez atladı.
Çocuklar bol bol yüzdüler. Birbirlerine su attılar, top oynadılar.
Bir ara Akif'in sesi duyuldu.

—Baba! Baba! Hüseyin ileriye doğru gidiyor!

Mustafa Amca! Hüseyin derin yerde yüzüyor!

Akif'in çığlığını duyan tüm büyükler heyecanla kalktılar. Mustafa Bey kıyafetini çıkarmayı bile düşünmeden hemen suya doğru yöneldi.

Gerçekten de, komşu çocukları olan Hüseyin uyarılara rağmen, kimseyi dinlememişti.

—Ben yüzme biliyorum, bana bir şey olmaz diyerek fazla açılmıştı.

Şimdi de akıntıya kapılmıştı.

Biraz yüzme biliyordu, onun verdiği güvenle ve biraz da şehirden gelen misafirlere güzel yüzdüğünü göstermek için, derin ve akıntılı olan yere doğru gitmişti.

Ancak şimdi kendini kontrol edemiyordu.

Tüm gücünü vererek sahile doğru yöneliyor fakat başarılı olamıyordu. Heyecan ve panik hâli onu daha da korkutmuş, fazla güç harcamasına yol açmış, iyice yorulmuştu.

Tek çare birilerinin kendisine yardım etmesiydi.

İşte bu anda Mustafa Bey imdadına yetişmişti.

Çok iyi bir yüzücü olan Mustafa Bey, biraz zor da olsa, Hüseyin'i kavramış yavaş yavaş kenara çıkarmıştı.

Hüseyin; ayakları yere değer değmez, hayata döndüğüne inanmaya başladı.

Yürüyecek hâli yoktu ama çevredekilerin de yardımıyla, kendini toparlayarak, toprağın üzerine kendini bıraktı.

Bir tehlike atlatılmıştı.

Diğer çocuklar Hüseyin'in etrafında toplanıp, korku ve merakla kendisine bakıyorlardı.

Büyükler de Hüseyin'in yanına gelmiş, ona moral verici sözler söylüyorlardı.

Mustafa Bey, elbiselerini değiştirmek için eve doğru yönelirken, bayanlardan gelen çağrı üzerine tüm misafirleri sofraya davet etti.

HAVUZUN ETRAFINDA

Mustafa Bey misafirleri için bir kurban kesmişti.
Kurbanın etinden çeşit çeşit yemekler hazırlanmıştı.

Zengin bir sofraya kurulmuştu.

Herkes yerine oturup yemek yeneceği zaman, Cemil Dede'nin gözleri Hüseyin'i aradı. Ama onu bulamadı.

—Hüseyin nerede? Diye sordu Akif'e.

Akif:

—Eve gitti dedeciğim.

—Olmaz onu da çağırın, gelsin beraber yiyelim.

Mustafa Bey, oğlu İbrahim'e, Hüseyin'i çağırmasını söyledi.

Az sonra Hüseyin ürkek ve korkak bir vaziyette geldi.

Cemil Dede onu yanına oturttu.

—Gel beraber yiyelim Hüseyin. Sen olmadan boğazımızdan geçmez.

Hüseyin başını öne doğru eğerek tebessüm etti.

Yemek yendikten sonra, eller yıkanmadan önce Akif yemek duası yaptı.

Tüm çocuklar duayı dikkatle dinledi ve sonunda "âmin" diyerek "fâtiha" okudular.

—Ellerini yıkayanlar ayrılmasın, sizinle konuşacaklarımız var.

Cemil Dede'yi bunları söyleyen.

Ve çocuklardan elini yıkayan, gelip yerine oturdu.

Cemil Dede'nin yine bir şeyler anlatacağı belliydi.

Acaba ne anlatacaktı?

Yaptıklarından dolayı kendilerine kızacak mıydı yoksa?

Herkes sessizce beklemeye başladı.

KEVSER SURESİ

—Çocuklar yemeğimizi yedik. Hepinize afiyet olsun. Mustafa Bey'e de teşekkür ederiz.

Ancak bu cennetten bir manzara içinde otururken, Yüce Rabbimizin bir suresini beraberce anlamaya çalışsak, iyi olur diye düşünüyorum.

Mustafa Bey bir öneride bulundu:

—Efendim isterseniz Kevser Suresini dinleyelim sizden.

Cemil Dede:

—Ne dersiniz çocuklar? Kevser Suresini anlatalım mı?

Çocuklar hep bir ağızdan;

—Eeevet! Dediler.

—Peki o zaman. Önce bu sureyi birisi okusun. Hüseyin, sen bu sureyi biliyorsun değil mi?

Hüseyin utangaç bir şekilde cevap verdi:

—Evet biliyorum.

—Öyleyse seni dinliyoruz.

—E'üzü billâhi mineş-şeytâni'r-racîm.

—Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm.

1- "İnnâ a'taynâ ke'l-kevser.

2- Fesalli li-Rabbike ve'nhar.

3- İinne şâni'ke hüve'l-ebter.

Sadeka'llâhü'l-azîm."

—Aferin, gayet güzel okudun.

Şimdi de İbrahim'den anlamını dinleyelim.

İbrahim önce isteksizdi. Babasının teşvik ve biraz da zorlamasıyla okumaya başladı:

—(Allah'ın rahmetinden) Kovulmuş şeytanın şerrinden Allah'a sığınırım.

—Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla.

1- “Şüphesiz biz sana Kevser'i verdik.

2- Öyleyse Rabbin için namaz kıl ve kurban kes.

3- Asıl sonu kesik olan, senin düşmanın (sana buğzeden)dir.

Yüce Allah sözün en doğrusunu söyledi.”

Cemil Dede:

—Allah sözün en doğrusunu söyledi, sen de doğru okudun İbrahim.

Tebrik ederim.

Çocuklar, Kevser Suresi Kur'an-ı Kerim'in 108. suresi olup, aynı zamanda, en kısa suresidir. Bildiğiniz gibi üç ayetten oluşmaktadır.

Bu sure hepimizin, ilk olarak öğrendiği surelerdendir. Peygamber Efendimize Mekke'de indirilmiştir.

İsmi birinci ayette geçen “Kevser” kelimesinden almıştır.

Kevser'in ne anlama geldiğini az sonra beraberce göreceğiz.

Bu sure Kevser'den, namazdan, kurbandan ve Peygamber Efendimize hakarete bulunan insanlara verilen kısa ama çok anlamlı bir cevaptan oluşmaktadır.

KEVSER NEDİR?

Cemil Dede, Şule'ye dönerek sordu:

—Şule, Kevser hakkında ne biliyorsun?

Şule:

—Ahirette Peygamber Efendimiz'e verilecek havuzdur dedeciğim.

Asude de hemen söz aldı:

—Cennette Peygamber Efendimize verilen bir nehirdir, dedeciğim.

—Aslında ikisi de doğru.

Kevser hem bir havuzdur, hem de bir nehirdir.

Ancak Kevser; sınırsız iyilik, bolluk, bereket, çok hayır, demektir.

Yüce Allah; Peygamber Efendimize hem bu dünyada hem de ahirette çok büyük nimetler, hayır ve bereketler vermiştir.

Bu dünyada Rabbimizin, Hz. Muhammed'e verdiği bazı nimetleri düşünecek olursak aklımıza ilk gelenler şunlardır:

Üstün bir ahlak üzere oluşu.

Yetim ve öksüz olmasına rağmen, korunması.

Peygamberlik verilmesi.

Kur'an-ı Kerim gönderilmesi.
İlim ve hikmet verilmesi.
İnsanları hayrete düşüren mucizeler verilmiştir.
Kısa zamanda Arabistan'ın tamamına yakınının Müslüman olması ve bunu kendisinin de görmesi.
Bu ve buna benzer hususlar, kendisine verilen nimetlerdir.
Peygamber Efendimiz; bunları elde ederken çok mücadele etmiştir, zorluklar çekmiştir.
Ahirette de, bütün insanların en üstünü olacaktır.
Ona inananlar, yani Hz. Muhammed'in bağluları (ümmeti) sayıca diğerlerinden fazla olacak ve Cennette en üstün makama kavuşacaktır.
İşte Kevser de bu nimetlerin bir parçasıdır.
Orada bizler de sevgili Peygamberimizle birlikte olacağız inşallah.
Çocukların kimisi içinden, kimisi de seslice;
—İnşallah, dediler.
Küçük Cemil, söz alarak dedesine sordu:
—Peki dedeciğim, hepimiz o havuzun etrafına sığar mıyız?
Cemil Dede güldü:
—Tabi sığarız yavrum.
Havuz dediyseniz, şimdi etrafında oturduğumuz havuz kadar değil tabi. Veya bir yüzme havuzu da değil. O; çok büyük ve muazzam bir havuzdur.
Abdullah Bey araya girdi:

—Babacığım izin verirseniz, Peygamber Efendimiz'in Kevser'le ilgili olarak verdiği bazı bilgiler ve hadisler var. Oradan özet bazı bilgiler aktarayım.

—Buyurun.

—Kevser havuzu, Peygamber Efendimize Kıyamet günü verilecektir. Oraya önce Sevgili Peygamberimiz gelecek, sonra da ümmeti, yani biz Müslümanlar gideceğiz.

O, bizlere su vererek, mahşer yerindeki o dehşet anında susuzluğumuzu giderecektir.

Suyu çok temiz ve berrak olacaktır. Benzetme yapılacak olursa süttten beyaz, baldan tatlı olacaktır.

İçenler çok büyük bir sevinç duyacak, güneşin insanlara çok yakın olduğu, sıcağın kavurduğu o esnada, Müslümanlar, susuzluk ve sıcaklık çekmeyeceklerdir.

Havuzu besleyen nehirler olacaktır. Suyun altındaki toprak misk gibi kokacaktır. İçinde, taş yerine inciler ve elmaslar olacaktır.

O havuz çok büyük olacaktır. Ancak herkes o büyüklüğüne rağmen birbiriyle beraber olacak, sohbet edecektir.

Kevser nehri de aynı özelliklerde olup, Cennette bulunacaktır.

Ancak orada boğulma tehlikesi yoktur.

Abdullah Bey sözlerini bitirmişti. Bitirirken de hem bir espri yapmış hem de bir gerçeğe işaret etmişti.

Gerçekten de cennette hiçbir tehlike ve sıkıntı yoktur. İnsanlar tamamen güven ve huzur içinde bulunacaklardır.

Cemil Dede teşekkür etti:

—Yüce Rabbimiz bizleri Kevser havuzunun ve nehrinin etrafında bir araya getirsin. Bu duaya herkes, âmin dedi.

NAMAZ KIL!

—İkinci ayette, “Öyleyse Rabbin için namaz kıl ve kurban kes.” diye buyrulmaktadır.

Yüce Allah, Peygamber Efendimize çok hayır ve nimet verdiğini belirttiikten sonra namaz kılmayı ve kurban kesmeyi emretmektedir.

Yani Allah’a şükür et, dua et, demektir.

Namaz ibadeti, Hazreti Muhammed Peygamber olduktan hemen sonra emredilmiştir.

Cebrail meleği gelerek, nasıl abdest alınacağını, nasıl namaz kılınacağını öğretmişti.

Ve o andan itibaren Müslümanlar günde iki defa namaz kılmışlardır.

Miraç gecesi ise namaz, beş vakit olarak farz kılındı.

Bizler nerede olursak olalım, günde beş defa Allah’ın huzuruna çıkarak, imanımızı tazelemiş, manevi gücümüzü artırmış, kulluk görevimizi yapmış oluruz.

—İçimizde namaz kılmayan yok değil mi?

Cemil Dedenin bu sorusu üzerine herkes birbirine bakmaya başladı.

Ancak Cemil Dede kimseyi mahcup etmek istemiyordu:

—Yedi yaşından küçük olanlar zaten, namaz kılmak zorunda değil.

Onlar canları istediği zaman kılarlar. Fakat on yaşına kadar nasıl kılındığını öğrenmemiz, bol bol alıştırma yapmamız gerekir.

Ancak bu yaştan sonra da hiç bırakmamamız gerekir.

KURBAN

Cemil Dede kurban konusuna da değinmek istedi. Ancak bir soru sordu önce:

—Öğleden önce Mustafa amcanız bir kurban kesti. Gören oldu mu?

Gelen cevaplardan, çocukların bir kısmının orada olduğu anlaşıldı.

Kurban kesilirken yanında bulunanlar belki biraz burukluk, biraz hüzün yaşamışlardı. Bir canlının kesilmesi onları etkilemiş gibiydi.

Feyza hemen atıldı:

—Dedeciğim ben dayanamadım, ayrıldım.

—Senin dayanamaman, biraz üzüntüye kapılman gayet normal.

Ancak şunu hiç unutmayaçağız ki, Yüce Allah bütün canlı ve cansız varlıkları bizim emrimize ve hizmetimize vermiştir.

Bu canlıların her şeyinden faydalanacağız. Yeri ve zamanı gelince onları kurban da edeceğiz.

Bu canlıların görevi bize hizmet etmeleridir.

Söz kurbandan açılmışken, Feyza'ya bir soru sorayım, bakalım bilecek mi?

Ama bilenler söylemesin.

Tüm çocuklar merakla sorunun gelmesini beklediler. Cemil Dede sordu:

—Hangi peygamber rüyada Allah'tan aldığı emir üzerine oğlunu kurban etmek istemişti?

Feyza hiç düşünmeden cevap verdi:

—Hz. İbrahim.

—Evet doğru. Peki, Allah bir insanın oğlunu kurban etmesini ister mi?

—Elbette istemez dedeciğim. Bu, sadece bir imtihan içindi. Ayrıca Yüce Allah, kurban vermek için böyle bir sınav yapmıştı. Kurban için bir sebep oluşturmuştu. Allah, İsmail'in yerine kurban etmesi için kocaman bir koç göndermişti.

—Evet. Bizler Kurban Bayramında kurban kesmekle, Allah'a karşı gerektiğinde canımızı feda edeceğimizi anlatmış oluyoruz.

Ayrıca etinden fakirlere de dağıtmak suretiyle, onları sevindirmiş oluyoruz.

Çocuklar bakın bizler az önce yemek yedik.

Yemekte et de vardı. Aramızda et yemeyen veya sevmeyen var mı?

Kimse sesini çıkarmadığına göre herkes seviyor. Et sevmeyenler de olabilir tabi. Bizler bu eti yiyerek kendimizi beslemiş oluyoruz.

Ancak kurban keserken, etini yerken, hem bunu Allah için yapacağız hem de bunu bize Allah'ın verdiği unutmayacağız, ona teşekkür edeceğiz, fakirlere ve dostlara da ikramda bulunacağız.

PEYGAMBERİMİZİN DEĞERİ

Şimdi son ayeti de açıklayıp suremizi bitirebiliriz.

Üçüncü ayette Rabbimiz; “Asıl sonu kesik olan, senin düşmanın (sana buğzeden)dir.” diye buyurmaktadır.

Burada Peygamber Efendimizle ilgili önemli bir konuya değinilmektedir.

Çocuklar, bildiğiniz gibi Hz. Muhammed’in yedi çocuğu olmuştu. Bunlardan altı tanesi Mekke’de Hz. Hatic’e’den dünyaya gelmişti.

Bunların isimlerini bize Zeynep söylesin.

Zeynep biraz düşünerek sıralamaya başladı:

—Kasım, Zeynep, Abdullah, Ümmü Gülsüm, Rukiye, Fatıma ve İbrahim.

İsimleri geçenlerin yüzlerinde bir tebessüm oluştu.

Cemil Dede devam etti:

—Evet bunlar Peygamber Efendimizin mübarek çocukları idi.

Ancak bu çocuklardan Kasım ve ardından da Abdullah vefat edince, onun düşmanı olan inanmayan Mekkeliler sevinç duydular.

—Sevinç mi duydular?

Bu soruyu İbrahim sormuştu.

—Evet sevinç duydular. Sadece inanmayan Mekkeliler değil, Peygamberimizin amcası Ebu Lehep de sevinç duymuştu.

Hatta bununla kalmamış, arkadaşlarının yanına giderek, sanki güzel bir haber verir gibi bu acı haberi vermişti.

—Peki niçin sevinmişlerdi o inanmayanlar?

—Birinci sebep, onlar Peygamberimize karşı idiler. Çünkü Peygamber Efendimiz, onları İslam’a davet ediyordu.

Allah’ın varlığına ve birliğine inanmalarını, putlara tapmamalarını, kız

çocuklarını öldürmemelerini, içki içmemelerini, yalan söylememelerini, köle ve hizmetçilere iyi davranmalarını istiyordu. Onlar ise bunlara inanmıyordu. Bu yüzden Peygamber Efendimize karşı çıkıyorlardı.

O kadar kötü ruhlu ve cani insanlar idi ki, Kasım ve Abdullah'ın vefatı üzerine adeta bayram yaptılar, ziyafetler verdiler.

İkinci sebep olarak onlar, Peygamberimizin erkek çocuklarının vefatı üzerine şöyle düşünmeye başladılar:

Muhammed'in erkek çocukları ölünce artık kimse bu dini devam ettirmez. Muhammed'in ölümüyle de bu din unutulur gider. Muhammed ebter oldu. Ebter demek soyu kesik olmak, kökü kesilmek demek. Yani onun soyunu devam ettirecek kimsenin kalmaması demektir.

Onlar bu dini, babadan oğula devam eden bir saltanat gibi görüyorlardı adeta. Ve birkaç kişinin vefatıyla bu dinin sona ereceğini zannediyorlardı.

Ancak büyük bir yanlış içinde olduklarını birkaç yıl sonra anlayacaklardı. "Asıl sonu kesik olan, senin düşmanın (sana buğzeden)dir."

Gerçekten asıl sonu ve soyu kesik olanlar Allah'ı inkâr eden, ona inanmayan insanlardır.

Peygamberimize düşmanlık edenler geçmişte de günümüzde de olmuştur.

Akif, tam bu arada, izin istemeyi düşünmeden konuştu:

—Dedeciğim, bir Avrupa ülkesinde Peygamber Efendimizle ilgili çirkin karikatürler yapmışlar.

Peygamberimize hakaret yapmışlar.

—Evet kendini bilmez bazı saygısızlar, bu ahlâksızlığı yapmışlar. Ancak biz onların inançlarına hakaret etmeyiz.

Biz onlara gereken cevabı elbette veririz, vermeliyiz.

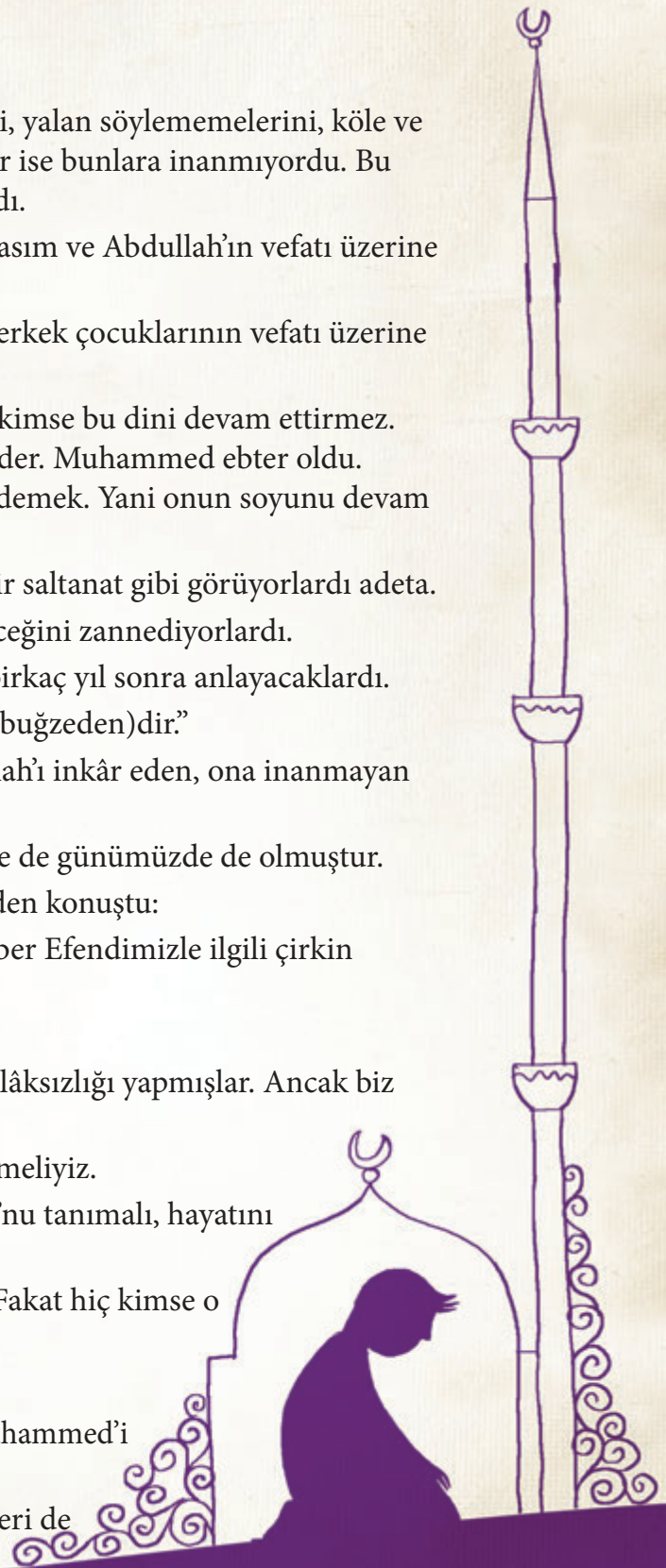
Ve Peygamberimize daha çok bağlanmalı, O'nu tanımalı, hayatını öğrenmeli ve örnek almalıyız.

Ancak bunu yapanlar geçmişte de olmuştu. Fakat hiç kimse o inkârcı ve terbiyesizleri iyilikle hatırlamaz.

Hiç kimse onları sevmez.

Elbette Müslümanlar, Peygamberimiz Hz. Muhammed'i canlarından çok severler.

Ve Peygamber Efendimizin soyundan gelenleri de severler.

İslam düşmanları olan Ebu Cehil'in, Ebu Lehep'in soyundan gelen hiç kimse, "ben onun soyundan geliyorum" demez.

Ama Peygamberimizin soyundan olanlar memnuniyetle bunu söylerler.

Biz, Peygamberimizin adı anıldığı zaman ona salavat getiririz.

Ona dua ederiz.

Ona olan sevgimizi belirtiriz.

Ancak hiç kimse İslam'a karşı çıkanların, inanmayanların arkasından dua etmez.

Tüm bunlar Peygamberimizin düşmanlarının soyunun ve sonunun kesik olduğunu gösterir.

Ve Hz. Muhammed'in değerinin, kıymetinin ne kadar büyük olduğunu gösterir.

Cemil Dede sözlerini henüz bitirmişti ki, çay tepsisi görüldü.

—Sözümüzü Peygamber Efendimize salavat getirerek bitirelim, dedi.

Allâhümme salli alâ seyyidinâ Muhammedin ve alâ, âlihî ve sahbihî ve sellem.

Tüm çocuklar ve büyükler coşkuyla salavat getirdiler.

KÂFİRÛN SURESI

ALLAH'A İBADET VE DİN ÖZGÜRLÜĞÜ

Akif arkadaşı Furkan'la birlikte okuldan dönüyordu.

Furkan, okulda en iyi anlaştığı arkadaşlardan biriydi.

Evleri de aynı mahallede olduğu için, okula çoğu zaman birlikte gidip geliyorlardı.

Dersleri bitmiş, konuşa konuşa eve doğru geliyorlardı.

Ana caddeden, evlerinin bulunduğu sokağa dönmek üzereyken, güzel giyimli, ellerinde çanta ve bazı dergiler olan iki kişi onlara doğru yaklaştı.

Bayan olanı, gayet nazik bir şekilde konuştu:

—İyi günler genç arkadaşlar.

Bir dakikanızı alabilir miyiz?

Akif'le Furkan birbirlerine baktılar. Bir an için ne diyeceklerini bilemediler. Onların tedirgin olduklarını gören bu iki kişi, tebessüm ettiler.

Bu defa erkek olan konuştu:

—Endişelenmenize gerek yok arkadaşlar.

Bizi tanımıyorsunuz, haklı olarak ne diyeceğimizi merak ediyorsunuz.

Doğru söylüyorlardı.

O iki kişiyi tanımadıkları için, pek durmak ve konuşmak istememişlerdi. Ancak ister istemez de durmuşlardı.

Abdullah Bey ve Fatma Hanım, çocuklarına, “tanımadığınız insanlarla konuşmayın, herhangi bir yere gitmeyin. Bir şeyler verirlerse de almayın.” diye sürekli hatırlatırlardı.

Akif’in aklına bu uyarılar geldiği için, bir an evvel gitmek istiyordu.

Ancak temiz giyimli ve nazik olmaları da farklı bir güven oluşturmuştu.

Erkek olan devam etti:

—Biz size bir güzelliği hatırlatmak ve bir gerçeğe davet etmek istiyoruz.

Eğer kabul ederseniz, size bazı kitaplar ve bir CD vermek istiyoruz.

Bu kitapları okursunuz, eğer beğenirseniz, bizimle irtibata geçersiniz. CD’miz de çok güzel hazırlanmıştır. İlgiyle izleyeceğinize inanıyorum.

Bunun karşılığı olarak bir ücret istemiyoruz. Sadece okumanızı rica ediyoruz.

Furkan, Akif’in ne yapacağını merak ediyordu. O, ne yapsa kendisi de aynısını yapacaktı.

Akif ise alıp almamak arasında tereddüt geçirdi ise de, bunları almanın kendisine bir zararının olmayacağını düşündü. Hem biraz merak da etmeye başlamıştı. Eve gider babasıyla, dedesiyle birlikte okurlardı.

—Tamam, alalım.

Erkek ile bayan, sevinçle her kitaptan birer tane ayırıp verdiler.

Ve teşekkür ederek ayrılırken;

—Umarım okur ve bu gerçeklere inanırsınız, dediler.

Akif ve Furkan, hiçbir şey söylemeden, aldıkları kitap ve CD’leri çantalarına koydular.

Onların kim olduklarını, niçin bunları kendilerine verdiklerini düşünerek evlerine ulaştılar.

MİSYONER

Akşam yemeğini yerken, Akif, kendisine verilen kitapları hatırladı:

—Babacığım, bugün iki kişiyle karşılaştık. Çok kibar insanlardı. Furkan ile beraber eve geliyorduk. Bizi durdurup bir şeyler verdiler.

Fatma Hanım hemen azarladı:

— Bir şeyler mi verdiler? Oğlum, tanımadığınız insanlardan hiç bir şey almayın dememiş miydim?

Akif:

—Evet demiştiniz. Zaten ben de, biliyorsunuz, kimseden kolay kolay bir şey almam. Ama nasıl olduysa reddedemedim. Bize verdikleri şey kitap olduğu için, zararlı olmaz diye düşündüm.

Abdullah Bey:

—Kitap mı verdiler?

—Evet bazı kitaplar ve bir de CD. Ama daha bakmadım.

—Yemeğimizi yedikten sonra bakarız. Ama doğrusu merak ettim. Kitap almak, okumak elbette çok güzel. Kitapsız bir günümüz bile geçmemeli. Ama aldığımız ve okuduğumuz kitaplar da önemlidir.

Unutmayalım ki, tüm kitaplar faydalı değildir.

İnsanlar için, özellikle gençler için zararlı ve tehlikeli kitaplar da var değil mi?

İnsanlara ahlâksızlık sunan, millî ve dinî duyguları zayıflatan pek çok yayınlar da bulunmaktadır. Onlara karşı dikkatli olmalıyız.

İyilerini seçip okumalıyız.

Yani, ne olursa olsun, alıp okumamalıyız.

Bu arada Akif yemeğini yemişti. Hemen gidip çantadan kitapları ve CD'yi alıp getirdi.

Abdullah Bey kitabın birisini görür görmez anladı.

—Bunlar misyoner kitabı.

—Misyoner mi? O da ne demek?

—Misyoner; Hristiyanlığı yaymak ve anlatmak için çalışan, özel olarak eğitilmiş, görevlendirilmiş insanlardır.

Cemil:

—Babacığım, bunlar Müslüman mı, Hristiyan mı?

Abdullah Bey daha cevap vermeden Rümeyşa gülerek;

—Bir Müslüman Hristiyanlığı anlatır mı? Tabi ki Hristiyan. Hem de özel olarak yetiştirilmiş, eğitilmiş Hristiyan.

Bunu söyledikten sonra da bir espri yaptı Rümeyşa:

—Akif, iyi ki sizi kaçırmamışlar. Dikkatli olmazsanız alıp götürürler.

Akif:

—Amma da espri yaptın ha. Gıdıkla da güleyim bari.

Abdullah Bey:

—Evet bu kadar sohbet yeter. Cemil Dedenizle çay içerken bu konuyu konuşuruz.

Sen şu kitapları da bana ver bakayım. Tanımadığın insanlardan, bir daha herhangi bir şey alma. Tamam mı?

MİSYONER OYUNLARI

Yemekten sonra Furkan'ın babası Ahmet Beyler oturmaya geldiler.

Bu gece gelmesinde, gündüz dağıtılan ve Furkan'a da verilen kitapçıkların etkisi vardı.

Cemil Dedenin de gelmesinden sonra asıl konuya girdiler.

Ahmet Bey sinirliydi:

—Kardeşim bu insanlar işi iyice azıttılar. Bunların çalışmaları hem dinimizi hem de millî varlığımızı tehlikeye sokmaya başladı.

Adamlar kitap, dergi, CD, radyo-televizyon kanalı, şirketler ve daha pek çok yolla gençlerimizi etkilemeye, İslamiyet'ten soğutmaya çalışıyorlar.

Çocuklar merak ve ilgiyle dinliyorlardı. Ahmet Bey devam etti:

—Geçenlerde bir öğrencim anlatıyordu. İnternet Kafé'nin birisine bunlar yerleşmişler. Oraya gelen gençlere, “size yardımcı olalım”, “ödevlerinizi yapalım”, “sorunlarınızı çözelim” diye kandırarak, kendi dinlerini anlatmaya çalışıyorlarmış.

“Size iş bulacağız”, “üniversitede okutacağız”, “evlendireceğiz” diyerek gençlerin ilgilerini çekiyorlar. Kitaplar arasında dolar'lar koyuyorlar. Gençlere, görüştükları insanlara kendilerini sevdirmek için olmadık şeyler yapıyorlar.

Müslüman Türkiye'mizi Hristiyanlaştırmak istiyorlar.

Ahmet Bey sözünü tamamlamıştı.

Herkes, konuşmaları sessizce dinlemekte olan Cemil Dedeye döndü.

Cemil Dede durgundu. Sanki biraz da hüzünlüydü.

—Bütün bu çalışmalar bizim moralimizi bozmamalı. Tarih boyunca Hak-Batıl mücadelesi hep devam etmiştir. Geçmişte de günümüzde de böyle olmuştur.

Önemli olan bizim dinimizi bilmemiz.

Biz dinimizi bilir, ona sahip çıkarsak, yaşar ve anlatırsak, onlar hiçbir şey yapamazlar.

Bunların geçmişte yaşamış kardeşlerinin, insanları İslam'dan uzaklaştırma gayretleri Peygamber Efendimiz zamanında da devam etmişti.

Kâfirûn Suresi, Müslümanların İslam'a bağlanarak, tek olan Allah'a ibadet etmelerini ve onların yanlış ve aldatıcı tekliflerine aldanmamak gerektiğini belirtir.

Ahmet Bey:

—Cemil Hocam, söz bu sureye gelmişken, açıklamasını sizden dinlemek isteriz, deyince Cemil Dede Furkan'a döndü.

—Furkan bize Kâfirûn Suresini okursa, ben de açıklamasını yaparım.

Herkes Furkan'a baktı. Furkan okumaya başladı:

KÂFİRÛN SURESİ

—E'üzü billâhi mineş-şeytâni'r-racîm.

—Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm.

1- “Kul yâ eyyühe'l-kâfirûn.

2- Lâ a'büdü mâ ta'büdün.

3- Ve lâ entüm âbidûne mâ a'büd.

4- Velâ ene âbidün mâ abettüm.

5- Velâ entüm âbidûne mâ a'büd.

6- Leküm dînüküm veliye dîn.

Sadeka'llâhü'l-azîm.”

Furkan okuduktan sonra başını önüne eğerek hiç sesini çıkarmadı. Biraz utanmış, biraz da doğru okuyup okumadığından emin olmamıştı.

—Aferin sana Furkan. Güzel öğrenmişsin, tebrik ederim.

Anlamını da Akif'ten dinleyelim bakalım.

Akif, kendini toparlayarak Türkçesini okumaya başladı:

—(Allah'ın rahmetinden) Kovulmuş şeytanın şerrinden Allah'a sığınırım.

—Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla.

1- “De ki: Ey kâfirler.

2- Ben sizin taptıklarınıza tapmam.

3- Siz de benim ibadet ettiğime ibadet edecek değilsiniz.

4- Ben de sizin taptıklarınıza tapacak değilim.

5- Siz de benim ibadet ettiğime, ibadet edecek değilsiniz.

6- Sizin dininiz size, benim dinim bana.

Yüce Allah sözün en doğrusunu söyledi.”

Akif, Türkçe anlamını bitirdikten sonra, dedesine baktı. Cemil Dede, ona da teşekkür etti.

—Evet bu suremizi dinledik, şimdi biraz ayrıntıya girebiliriz.

Kâfirûn Suresi, Kur'an-ı Kerim'in 109. suresidir. Birinci ayette geçen “Kâfirûn” kelimesinden dolayı bu ismi almıştır. Mekke'de indirilmiştir.

Peygamber Efendimiz sabah ve akşam namazlarının sünnetinde Kâfirûn Suresi ile birlikte İhlâs Suresini okurdu. Gece yatmadan önce de bu sureyi okumamızı tavsiye etmiştir.

Bu sure inmeden önce Allah Resulü Hz. Muhammed ile Mekkeli kâfirler arasında ciddi tartışmalar başlamıştı.

Allah'a ortak koşan müşrikler, Müslümanların sayısı arttıkça tepki vermeye başlamışlardı.

Önceleri sessiz kalan, Müslümanlara karışmayan Mekkeliler, Müslümanların sayısının artmasıyla adeta çılgına dönüyorlardı.

Müslümanların, dinlerinden vazgeçmesi için uyarı ve tehditlere başvurular.

Daha işkence dönemi henüz başlamamıştı ki, Peygamber Efendimizin karşısına bir teklifle dikildiler:

—Ey Muhammed!

Gel bu dinden, İslamiyet'ten vazgeç.

Biz de sana bunun karşılığında istediğin kadar mal, mülk ve altın verelim. Seni Mekke'nin en zengin insanı yapalım.

Bu yetmez diyorsan, sana Mekke'nin ve Arabistan bölgesinin en güzel kadınlarını alalım. Kiminle istiyorsan evlendirelim.

Bu da yetmez diyorsan, seni lider yapalım. Mekke'nin başkanı sen ol.

Ama buna karşılık sadece bir şey istiyoruz: İslamiyet'ten vazgeç.

Furkan dayanamadı sordu:

—Peygamber Efendimiz bunları kabul etti mi?

—Tabi ki kabul etmedi. Kabul etmediği gibi şu anlamlı cevabı da verdi:

—Bu teklif ettiklerinizi asla kabul edemem.

Değil bunları, bir elime güneşi, diğer elime de ayı verseniz, yine de bu yüce davamdan, İslâm'dan vazgeçmem.

Bu cevaptan bir müddet sonra Mekkeliler, bu defa şu teklifte bulundular:

—Ey Muhammed!

Gel seninle bir anlaşma yapalım. Bir sene sen bizim putlarımıza tap. Bir sene de biz senin Rabbine ibadet edelim.

Bu teklif de çok saçmaydı.

Ancak Allah'ın elçisi Hz. Muhammed, bunu kabul etmedi ama Allah'tan gelecek cevabı bekledi.

İşte bunun üzerine bu sure indirildi.

KÂFİR NE DEMEK?

Herkes hayretle dinliyordu. Cemil Dede devam etti:

—Birinci ayette Rabbimiz, “De ki: Ey kâfirler.” diye sesleniyor.

Kâfir; Allah’ın gönderdiği vahyi, emir ve yasakları kabul etmeyen, inkâr eden, benimsemeyen kişidir.

Kur’an’ın bir ayetini bile olsa inkâr eden, benimsemeyen, Hz. Muhammed’e inanmayan kişilere kâfir denir.

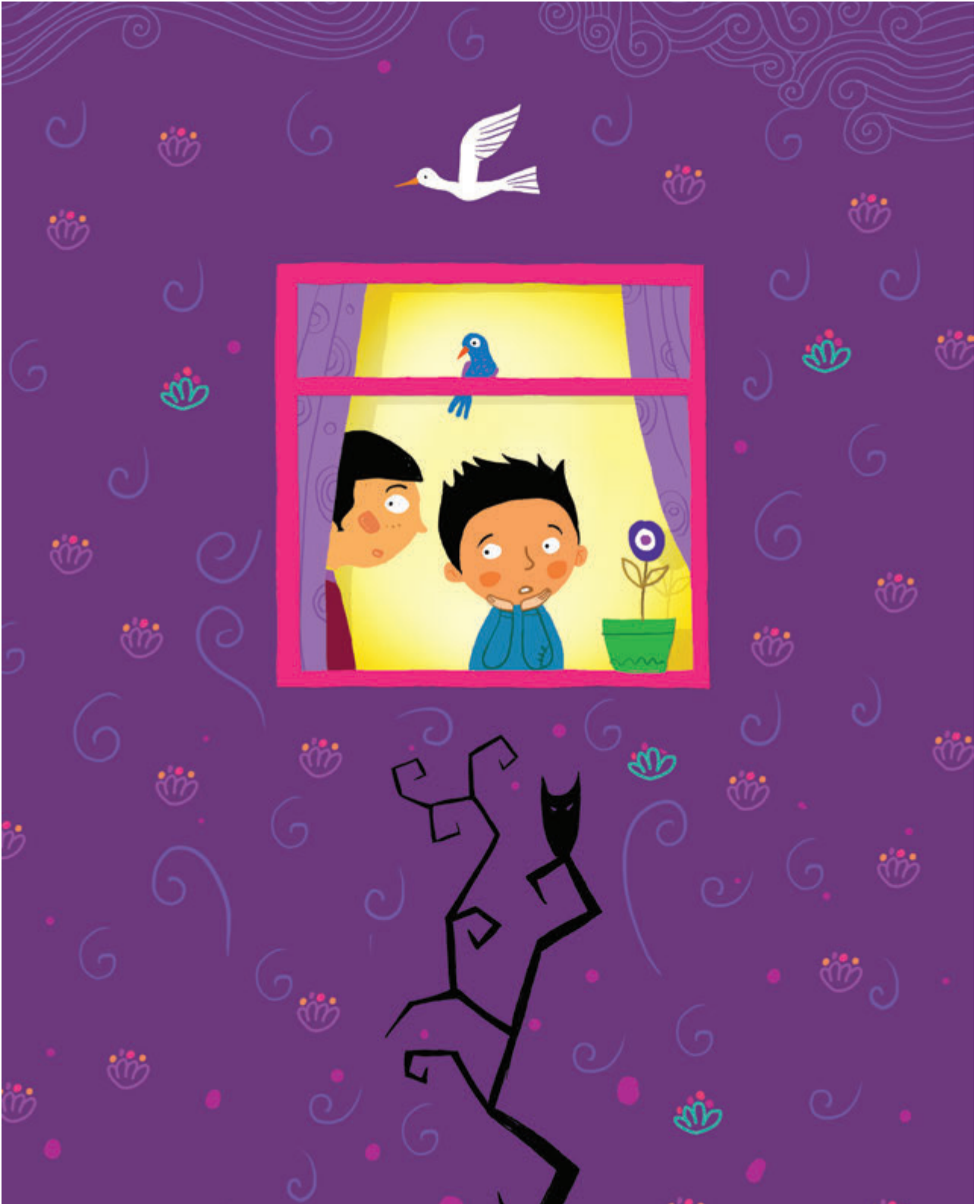
Onlar; aynı zamanda Allah’ın gönderdiği Kur’an ayetleriyle, Peygamberimizle alay eden, karşı çıkanlardır.

Burada söz konusu edilen herhangi bir kâfir değil, bu özelliklere sahip olan kâfirlerdir.

İslamiyet’i kabul etmeyen herkes bu anlamda kâfirdir.

Biz bir insana kâfir derken, ona hakaret etmek için bunu söylemeyiz. Sadece bir tespit için bunu söyleriz. Kitap satan bir adama “kitapçı” dememiz ne kadar normal ise, Müslüman olmayan birisine kâfir dememiz de böylesine normaldir.

ALLAH'TAN BAŞKASINA TAPILMAZ!

“Ben sizin taptıklarınıza tapmam.”

Yüce Allah, Peygamber Efendimize ve bütün Müslümanlara seslenerek, kâfirlere şu mesajı iletmemizi istemektedir:

Ben bir müslümanım.

Allah'ın varlığına ve birliğine inanırım.

Hz. Muhammed'in Allah'ın son peygamberi olduğuna inanırım.

Sadece ve sadece Allah'a ibadet ederim. Ondan başka hiçbir varlığın önünde eğilmem, secdelere kapanmam. En yüce varlığın Allah olduğunu kabul ederim.

Bazı insanların taptığı; tanrı ve tanrıçalar, cin, melek, şeytan, ruhlar, yıldız, güneş, insan, hayvan ve ağaçlara asla tapmam. Onları kutsal kabul etmem.

Ben sadece Allah'a ibadet eder, ona taparım.

Küçük Cemil, dedesinin biraz duraklamasından yararlanarak bir soru sordu:

—Dedeciğim, bir insan Allah'tan başkasına tapar mı?

—Evet güzel bir soru.

Biz Müslümanlar Allah'a; rükû ederek, secde ederek, yani namaz kılarak, diğer emirlerini yerine getirerek ibadet ederiz.

O'ndan başka büyük tanımayız. Çünkü bütün evren ve içindeki canlı cansız tüm varlıkları yaratan O'dur.

Bir insan, Allah'a inandığı halde başka varlıkları veya şahısları da yüce, üstün, tartışılmaz, dokunulmaz kabul ediyorsa ona tapıyor demektir. Çünkü onu yüceleştirmiş, ilahlaştırmış oluyor.

İşte ben sizin taptıklarınıza tapmam demek; Allah'la beraber veya Allah'ın dışında, ilah olarak görülerek, emirlerine kesin olarak uyulacak kimse olmaz demektir.

Biz Müslümanlar, Peygamberimizin emirlerine uyarız. Çünkü Sevgili Peygamberimiz bize Allah'ın ayetlerini açıklamaktadır, bildirmektedir. Ayrıca annemizin, babamızın, büyüklerimizimizin doğru ve güzel olan isteklerini yerine getiririz. Ancak Allah'ın emrine aykırı olan isteklerini ise yerine getirmemeye çalışırız.

KÂFİRLER GERÇEK İBADET YAPMAZLAR

“Siz de benim ibadet ettiğime ibadet edecek değilsiniz.

Ben de sizin taptıklarınıza tapacak değilim.

Siz de benim ibadet ettiğime, ibadet edecek değilsiniz.”

Yüce Rabbimiz, Allah'ı inkâr eden veya Allah'a inandığı hâlde, O'nunla beraber başka şeyleri kutsal kabul eden insanların, Allah'a gerçek bir şekilde ibadet etmeyeceğini belirtmektedir.

Tevhit inancı üzere olmayanların, o düşünce ve inançlarından vazgeçmedikleri müddetçe asla müminlerin yaptığı ibadeti yapmayacaklarını belirtmektedir.

Akif'in kafasına takılan bir şey vardı. Sormak istiyordu. Bunu hisseden Cemil Dede:

—Evet Akif, galiba bir şeyler söyleyeceksin.

—Söylemek değil de sormak istiyorum. Bu surede aynı sözler iki defa tekrar edilmiş. Bu benim dikkatimi çekti.

—Yani sebebini öğrenmek istiyorsun?

—Evet.

—Doğrusu dikkat çeken bir durum. Aslında sadece bu surede değil farklı surelerde de bazı ayetlerin tekrar edildiğini görüyoruz.

Kur'an-ı Kerim'de, bu tekrarların sıkça yapıldığı bir sure var. Onu öğrenerek devam edelim isterseniz. Hatırlayanınız var mı?

Çocuklardan ses çıkmadı.

Çocuklardan cevap alamayacağını anlayan Cemil Dede, Ahmet Bey'e gülererek döndü:

—Evet Ahmet Bey, bunun cevabını senden alacağız galiba.

Ahmet Bey rahattı, çünkü düzenli olarak Kur'an okuduğu,

hatim indirdiği için iyi biliyordu. Ayrıca bir sohbet de bununla ilgili bir şeyler duymuştu.

—Rahmân Suresi efendim.

Cevabın tereddütsüz olarak gelmesi ve Cemil Dede tarafından onaylanmasına en çok Furkan sevindi. Çünkü babasının yanlış bir cevap vermesi, kendisini üzzerdi. Ama üzülmemiş, sevinmişti.

—Rahmân Suresiydi değil mi çocuklar?

Çocuklar hep bir ağızdan:

—Eeevet! Dediler.

—Rahmân Suresinde Yüce Rabbimiz, bir ayeti sık sık tekrar eder. Kendisinin bizlere verdiği nimetleri sıralarken hemen ardından sorar: “O hâlde Rabbinizin hangi nimetini yalanlayabilirsiniz?”

Bu tekrarlar, edebi bir sanattır. Kur’an-ı Kerim’de de tüm edebi sanatlar vardır.

Ayrıca Rabbimiz Allah, bu tekrarlar ile konunun önemini de vurgulamak istemektedir. Nasıl ki önemli bazı konular birkaç defa hatırlatılır, tekrar edilir. Kur’anda da bazı konu ve ayetler bu amaçla tekrar edilmektedir.

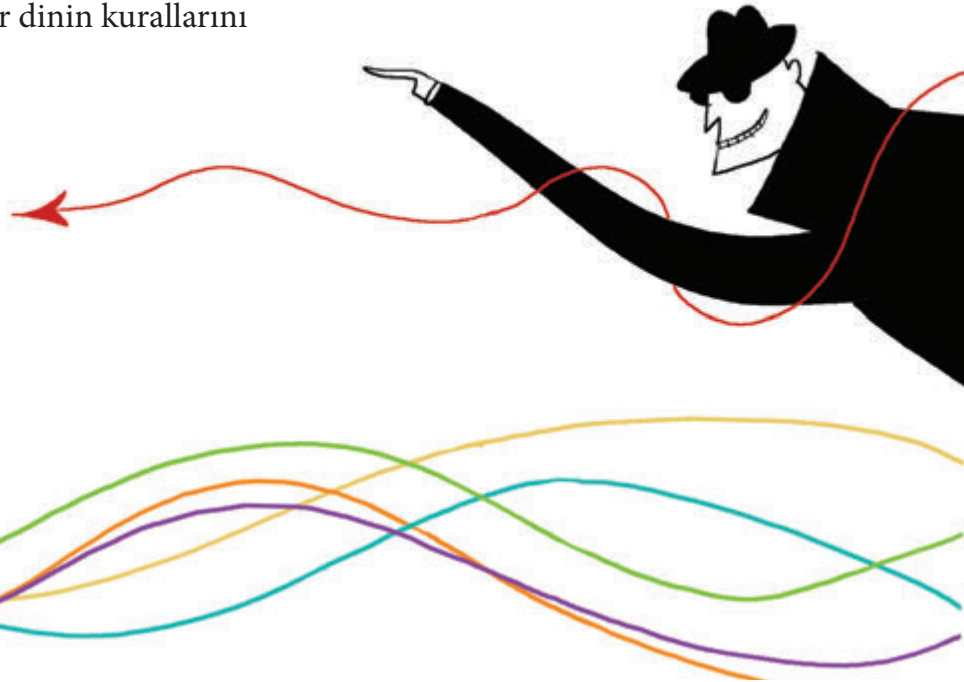
Kâfirûn Suresinde yapılan bu tekrar bize şu mesajı vermektedir:

Müminlerin inanç ve ibadetleri ile kâfirlerin inanç ve ibadetleri tamamen farklıdır.

Bazı benzerlikler olsa bile en doğru şekil İslam’dadır.

Bir Müslüman asla başka bir dinin kurallarını kabul edemez. Onların ibadet şekillerini veya benzerini yapamaz.

Bir kâfir de asla bir Müslümanın iman ettiği ve ibadet ettiği şekilde davranamaz. Ancak Müslüman olduktan sonra yapar.

HERKESİN DİNİ KENDİNE

Cemil Dede son ayeti okuyarak sözlerini bitirmek istedi:

— “Sizin dininiz size, benim dinim bana.”

Bu ayetin çok derin anlamları vardır çocuklar.

Her şeyden önce İslam ayrı bir dindir, diğerleri başka bir dindir.

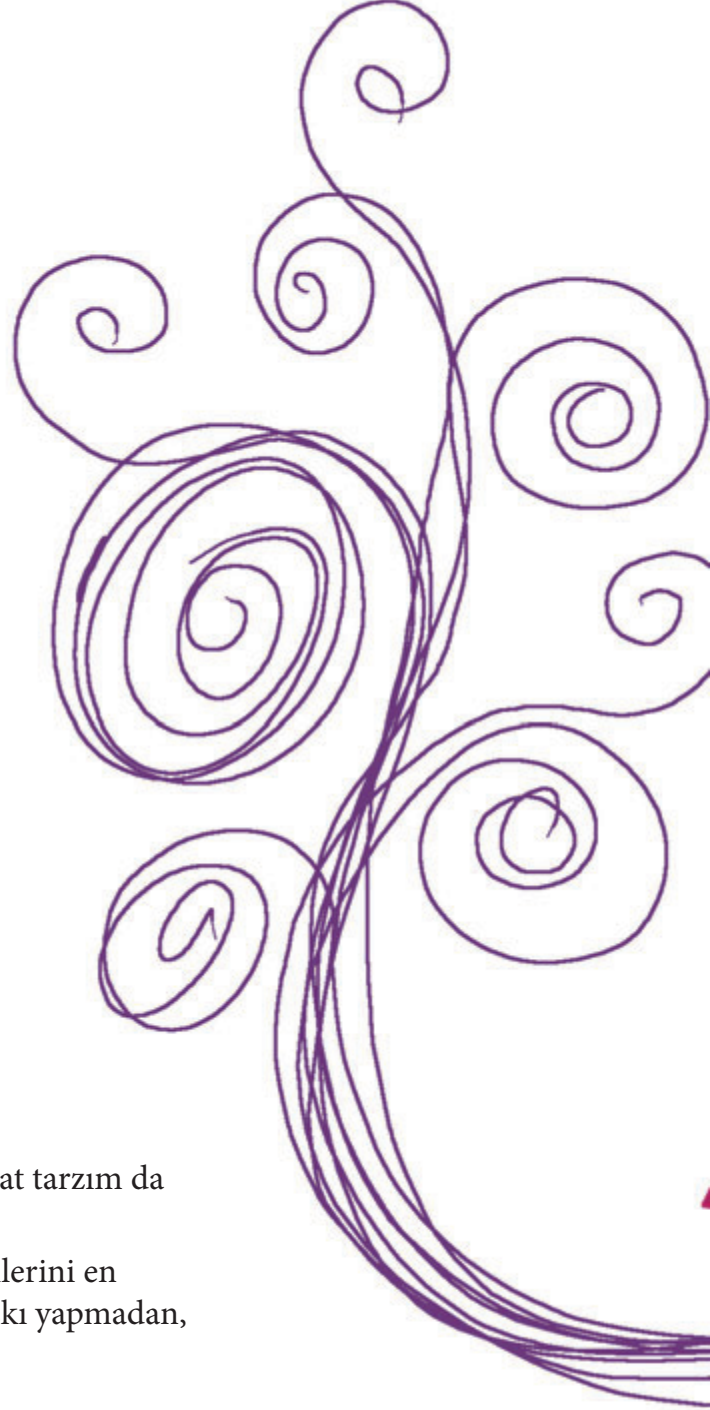
İslam; Allah'ın gönderdiği en son, en mükemmel, en orijinal bir dindir.

Diğer dinler ise değişmiş, bozulmuş, iyi ile kötünün, doğru ile yanlışın karıştığı dinlerdir.

Herkes inandığı dinin karşılığını görür. Kâfirler; inandığı dinin sonucu olarak dünya ve ahirette gereken cezayı alır, Müslümanlar da dünya ve ahirette İslam'a inanmanın getirdiği sonuca katlanır, ödülü alır.

Herkesin hayat tarzı kendine, benim hayat tarzım da kendimedir.

Bu anlayışa sahip olan Müslümanlar, dinlerini en güzel bir biçimde yaşarken, kimseye bir baskı yapmadan, zorlamaya gitmeden tebliğ eder, anlatırlar.

Herhangi bir kimsenin İslam'a girmesi için hile, aldatma, kandırma gibi yollara girmezler.

İnsanların zayıf yönlerinden faydalanarak, menfaat sağlayarak, yalan söyleyerek Müslüman olmalarını istemezler.

Gönülden, isteyerek, inanarak İslamiyet'i kabul etmelerini isterler. Şayet, inanarak kabul etmezse de onu kendi hâline bırakırlar.

Yani senin dinin sana benim dinim bana derler.

Bunu söylemek, senin dinin de doğrudur, devam et anlamına gelmez. Senin yanlış bir inancın var ama madem kabul etmiyorsun, ben görevimi yaptım, sana İslamiyet'i anlattım, artık ister inanırsın, istemezsen de inanmazsın, seni de zorlayamam demektir.

Gerek Peygamber Efendimiz, gerekse tarih boyunca Müslümanlar; hiçbir kimsenin istemeden, inanmadan İslam'a girmesini kabul etmemiş, bunu istememişlerdir. Çünkü bir dini kabul etmek gönül ve kalp işidir. Bu konuda zorlama olmaz. Eğer zorlama olursa, insanları yalan söylemeye, münafıkça davranmaya yöneltmiş oluruz.

Müslümanlar geçmişte kurdukları büyük devletler döneminde de buna dikkat etmişlerdir.

Osmanlılar, Emevîler, Abbasîler döneminde Müslüman olmayanların kiliselerine, havralarına, ibadet yerlerine karışmamışlardır. Herkesin kendi dinini yaşamasına izin vermişlerdir. Din, vicdan ve ibadet özgürlüğü tanımışlardır.

Kur'an'ın pek çok ayetinde, Peygamberimize ve biz Müslümanlara, sadece İslamiyet'i anlatmamızı, en güzel bir ahlak üzere yaşamamızı isteyen Yüce Rabbimiz, kimseyi zorlamamamızı sadece uyarı ve müjde vermemizi istemektedir.

Fakat kâfirlere baktığımız zaman, hem geçmişte hem de günümüzde, insanları İslam'dan vazgeçirmek için pek çok yollara başvurduklarını görüyoruz.

İSLAM'A VE MÜSLÜMANLARA İFTİRA ATMAK

Hristiyan misyonerlerin yaptığı da bunun gibidir. Onlar insanların fakirliklerini, umutlarını, gençliklerini, işsizliklerini kullanarak din değiştirmeye zorlamaktadırlar. Afrika'da ve pek çok Asya ülkesinde bunu bugün de yapmaktadırlar. Geçenlerde bir dergide rastlamıştım. Bir köye su kuyusu açmak için tüm köylülerin Müslümanlıktan vazgeçerek Hristiyan olmalarını istemişler. Bu ne kadar çirkin ve iğrenç bir uygulamadır.

Hatta bununla da kalmayıp İslamiyete büyük iftiralar atmaktadırlar.

Bugün haberlerde de sık sık dinlediğimiz gibi, Müslümanları terörist, İslam'ı da terör dini gibi göstererek yalan ve iftiralarda bulunmaktadır.

Hâlbuki İslam; teröre karşıdır. İnsanların haksız bir şekilde öldürülmesini istemez ve kabul etmez. Bir insanı öldürmeyi, bütün bir insanlığı öldürmek gibi büyük bir günah olarak görür.

Fakat tüm dünyada İslamiyet'in hızla yayıldığını gören bazı İslam dışı insanlar, bunu engellemek için bu yalanı uydurmaktadırlar.

Ama onlar ne kadar çırpınırsa da, iftiralar etseler de, İslamiyet bir güneş gibidir. Üflemeyle sönmez.

Ve güneş balçıkla sıvanmaz.

Cemil Dede saatine baktı, vaktin hayli ilerlemiş olduğunu gördü.

Abdullah Bey, Rümeyşa'ya meyve getirmelerini söyledi.

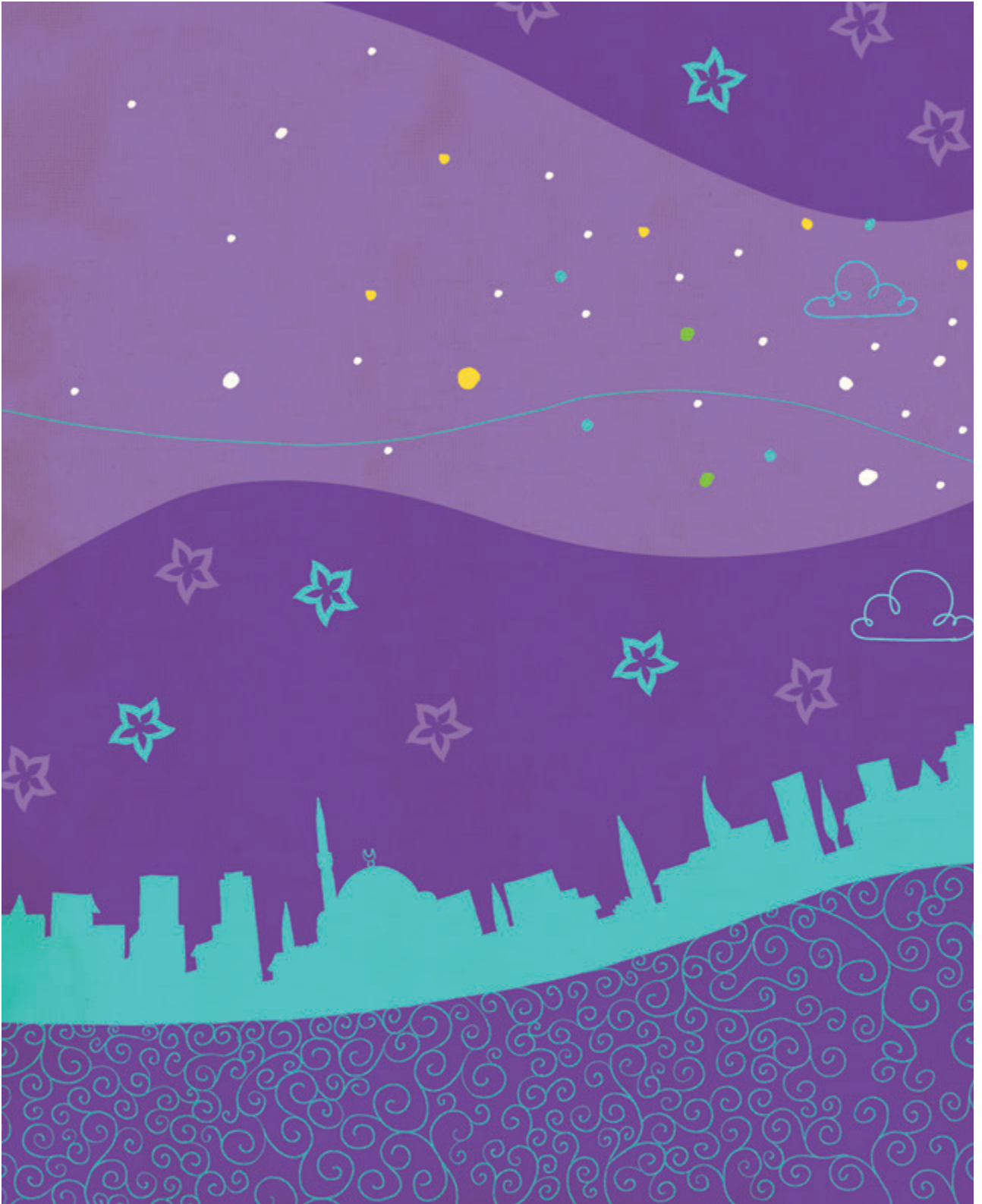
Rümeyşa'nın getirdiği meyveler yenirken, Akif de misyonerlerden aldığı kitaplarla CD'yi bir poşete atarak kenara koydu.

NASR SURESİ

ALLAH'IN YARDIMI VE FETİH

Günlerdir Cemil'in gözüne uyku girmiyordu.

Cuma gününü iple çekiyordu.

Aynı heyecan Akif ile Rümeyşâ'da da vardı ama pek belli etmiyorlardı.

Cemil sık sık babasına, annesine, ağabeyine ve ablasına, daha doğrusu kimi görse soruyordu:

—İstanbul çok mu güzel?

Tabi ki cevap değişmiyordu:

—Hem de çok çok güzel.

Daha önce resimlerde gördüğü ve televizyonda izlediği bazı görüntüleri zihninde canlandırıyor. Bununla da kalmıyor, hayal dünyasında, şehrin duyduğu tüm camilerini geziyor, boğaz köprüsünü kullanmadan, suların üzerinde ayakları ıslanmadan yürüyordu.

O kadar geziniyordu ki, sonunda yoruluyor ve uyuyakalıyordu.

Akif'in okul dönüşü getirdiği haber, Cemil'i bir an için çok korkuttu, hayallerini yerle bir etti.

—Babamla az önce görüştüm, İstanbul'a gitme işi temmuz ayına ertelenmiş.

Cemil inanmakla inanmamak arasında gidip geldi. Ama yüreğine büyük bir korku indi.

Akif o kadar ciddi görünüyordu ki, neredeyse kendisi bile inanacaktı.

Ancak Fatma Hanım'ın devreye girmesiyle Akif'in oyunu bozuldu.

Böylece Cemil de rahat bir nefes almış oldu.

—Akif ben sana şaka ile olsa bile yalan söyleme dememiş miydim?

Akif savunmaya geçti:

—Ama anne, ben yalan söylemek için değil, Cemil'i biraz korkutmak için böyle demiştim.

—Evladım, şaka yapmana bir şey demiyorum. Elbette şaka yapacaksın, ama şakan doğru olacak yalan söylemeyeceksin.

Anladın mı Akif?

Akif, evet anlamında başını salladı.

İSTANBUL

Cuma günü, sabah namazını kıldıktan sonra yola çıktılar.

Abdullah Bey'in İstanbul'da bir günlük işi vardı. Bu vesileyle babası ve ailesiyle gitmenin iyi olacağını düşündü. Orada pek çok akrabaları vardı. Hepsini tek tek ziyaret edemezlerdi ama hiç olmazsa bir araya gelip görüşebilirlerdi.

Çocuklar; Ayşe teyzelerini ve dayılarını, kuzenleri Berat, Ali, Talha, Elif Nur, Ahmet, Meliha ve Fatih'i görmek için can atıyorlardı. Onları çok özlemişlerdi.

Düşündükleri gibi yaptılar ve Cuma namazını Fatih camiinde kıldılar.

İstanbul'u fetheden padişahın yaptırdığı camide namaz kılmak, herkesi duygulandırmıştı. Namaz sonrası Fatih'in türbesini ziyaret ederek, fâtiha okudular.

Abdullah Bey, işini görmek için onlardan ayrıldı.

Onları gezdirme işi de Cemil Dede'ye düştü.

Cemil Dede, gençliğinde İstanbul'da öğrencilik yaptığı için her tarafı biliyordu. Tabi şehrin gelişmesiyle birlikte pek çok değişimler olmuştu ama yine de görmek istedikleri yerler yerinde duruyordu.

Akşam olduğunda, herkes neşeli, sevinçli ve de yorgundu.

Buna rağmen gece yarısına kadar sohbet ettiler. Eğer Cemil Dede'nin tatlı sert uyarısı olmasaydı, belki de sabaha kadar kimse uyumayacaktı.

—Sabah namazına kalkmayanları fetih kutlamalarına götürmem!

Bu söz, herkes için kesin bir yatış sebebi oldu.

Sabah namazına Cemil Dede herkesi şefkatle kaldırdı.

—Haydi yavrularım, haydi aslanlarım.

Cici çocuklar kalkın,

Melekler sizi bekliyor, onları üzmeyin, şeytanı da sevindirmeyin.

Haydi anneler, babalar siz de kalkın bakalım.

İlk olarak uyananlar, cemaatle namazlarını kıldıktan sonra, çocuklardan kalkmayanları da kaldırdılar.

Böylece yedi yaşından küçükler hariç hepsi kalkmış ve namazını kılmıştı.

EYÜP SULTAN VE FETİH KUTLAMALARI

Eyüp Sultan Camisi ve çevresinde büyük bir izdiham vardı.

Camiye girenler, çıkanlar, dua edenler, oturanlar, satıcılar herkeste bir telaş vardı.

Cemil Dede ve beraberindekiler, camiye girerek namazlarını kıldılar, dualarını yaptılar.

Eyüp Sultan Hazretleri'nin türbesini de ziyaret ettikten sonra, fetih kutlamalarının yapılacağı alana doğru yöneldiler.

Stadyuma doğru yaklaşırlarken müzik sesleri de kulaklarda çınladı.

Çalınan müzik mehter marşıydı. Daha alana ulaşmadan, herkeste bir heyecan ve coşku oluşmaya başladı.

Cemil Dede:

—Mehter marşını duyuyorsunuz değil mi?

Atalarımız bu müzikle askerleri coşturur, onlara din, vatan ve millet için canını feda etmeleri gerektiğini hatırlatmış olurlardı.

Askerler zaten ülkemizi savunmak veya fetih için bu fedakârlığa hazırlardı.

Daha programın başlamasına yarım saat vardı ama insanlar, değişik caddelerden akın akın geliyorlardı.

—Ya içerde yer kalmamışsa?

Akif'in endişeli olması normaldi, sanki bütün bir İstanbul buraya geliyordu.

Herkes adımlarını hızlandırarak bir an evvel stadyuma girmeye çalışıyordu.

Sonunda içeriye girdiler.

Alan gerçekten de doluydu. Sadece aralarda bazı küçük boşluklar vardı.

Cemil Dede, her bir büyüğe küçüklerden bir veya iki kişiyi teslim ederek, ayrılmamalarını söyleyip ekledi:

—Belki birbirimizden ayrılmak zorunda kalabiliriz. Şayet program biterse yine bu giriş kapısının önünde buluşuruz.

Ve bu arada, genç sunucu müziğin sesini kısarak programı başlattı.

Söze Arif Nihat Asya'nın şu şiiriyle başladı:

“Yelkenler biçilecek, yelkenler dikilecek
Dağlardan çektirilen kalyonlar çekilecek.
Elde sensin dilde sen, gönüldesin baştasın
Fatih'in İstanbul'u fethettiği yaştasın.

Delikanlım, işaret aldığın gün atandan
Yürüyeceksin, millet yürüyecek arkandan
Sana selam getirdim Ulubatlı Hasan'dan.”

Resmi ve sivil bazı yetkililerin konuşmaları, gemilerin temsili yürütülmesi, Fatih Sultan Mehmet ile hocası Akşemsettin'in seyircileri selamlaması, arada yapılan bazı gösteriler ve değişik sanatçılardan dinlenen marşlardan sonra program sona erdi.

Herkes, İstanbul'un fethini ve bizim için önemini bir kez daha kavramıştı.
İyi ki İstanbul fethedilmişti.

EVE DÖNÜŞ

Daha önce belirlenen yerde toplandılar.

Ve hep birlikte arabaların bulunduğu yere doğru yöneldiler. Kalabalıktan dolayı yürümek hayli zordu. Yarım saat süren bir yürüyüşten sonra arabalara binilip eve dönüldü.

Akşam yemeği yenildikten sonra çay faslında Cemil Dede herkesi odaya çağırdı.

Küçük büyük tüm misafirler ve ev sahibi toplandı.

Cemil Dede sordu:

—Evet Fatih! Senden başlayalım bakalım. Bugünkü programdan bize aktaracakların nelerdir?

Fatih, çocukların en büyüğü idi. Bir delikanlı idi.

Ve İstanbul'u fetheden Sultan Mehmet'in ismini taşıyordu. Biraz düşündükten sonra söze başladı:

—Dedeciğim, ben Fatih Sultan Mehmet'in ne kadar büyük bir insan ve güçlü bir komutan olduğunu, gerçek bir lider olarak genç yaşında yaptığı bu fethin önemini, bir kez daha anladım.

Bu sözleri söyler söylemez Cemil bir soruyla araya girdi:

—Dedeciğim Fatih İstanbul'u fethettiği zaman kaç yaşındaydı?

Cevap Fatih'ten hemen geldi:

—Yirmi bir yaşındaydı. Ve bu yaşında ne kadar büyük bir komutan olduğunu bize gösterdi.

Fatih'in çok genç bir yaşta İstanbul'u fethetmiş olması küçüklere çok hayret verici geldi ve şaşkınlıklarını gizleyemediler.

Cemil Dede:

—Evet, Fatih genç yaşında, kararlılığı, cesareti, ileri görüşlülüğü ve imanıla bu sonucu almıştır.

Bildiğiniz gibi daha önce de İstanbul'u fethetmek için gelen değişik ordular olmuştu. Mesela gündüz ziyaret ettiğimiz Ebu Eyyüb el-Ensari 90 yaşında olmasına rağmen Medine'den kalkarak buralara kadar gelmişti.

Müslümanların İstanbul'u fethetmek istemelerinin en önemli bir sebebi var. Bakalım bunu kim bilecek?

Bu soruya cevap vermek için epey parmak kalktı. Cevap Berat'tan geldi:

—Peygamber Efendimiz'in bir hadisi şerifi var dedeciğim. Tarih boyunca pek çok devlet, komutan ve asker, bu hadiste geçen müjdeyi elde etmek için seferler düzenlemişlerdir.

O hadis de şudur: "İstanbul elbette fethedilecektir. Onu fetheden komutan ne güzel bir komutandır. Onu fetheden ordu ne güzel bir ordudur."

Cemil Dede:

—İşte bu müjde, Fatih Sultan Mehmet ve ordusuna nasip oldu. Onlar bu şehri bize emanet ettiler. Bizim de hem bu şehrimizi hem de güzel yurdumuzu çok iyi bir şekilde korumamız ve ona sahip çıkmamız gerekiyor.

Çocuklar!

İstanbul'un fethinin siyasi, ekonomik, dini, stratejik pek çok önemi var.

Ancak fetih denince akla gelmesi gereken en büyük fetih Mekke'nin Fethi'dir.

Dolayısıyla bu akşam biraz da bu fetihden ve sonrasında bahseden bir suremiz olan Nasr Suresi'ne bir bakalım. Anlamaya çalışalım. Ne dersiniz?

Abdullah Bey'in bacanağı Arif Bey:

—Çok iyi olur efendim.

—Öyleyse Talha bize Nasr Suresini okusun.

Talha okuyacağı sureden tam emin değildi. Yanında bulunan Rümeysa'ya sordu:

—İzâ câe diye başlıyor değil mi?

Rümeysa'dan, "Evet" onayını alınca da hemen okumaya başladı:

NASR SURESİ

—E'üzü billâhi mineş-şeytâni'r-racîm.

—Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm

1- "İzâ câe nasrullâhi ve'l-fethu.

2- Ve raeyte'n-nâse yedhulûne fî dînillâhi efvâcâ.

3- Fe sebbih bi-hamdi Rabbike vestağfirhu innehû kâne tevvâbâ.

Sadeka'llâhü'l-azîm."

—Aferin Talha, çok güzel okudun. Bu surenin anlamını da Akif'ten dinleyelim.
Evet Akif, seni dinleyelim.

Akif daha önceden bu surenin anlamını öğrenmişti. Hemen okumaya başladı:

—(Allah'ın rahmetinden) Kovulmuş şeytanın şerrinden Allah'a sığınırım.

—Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla.

1- "Allah'ın yardımını ve fetih geldiği zaman,

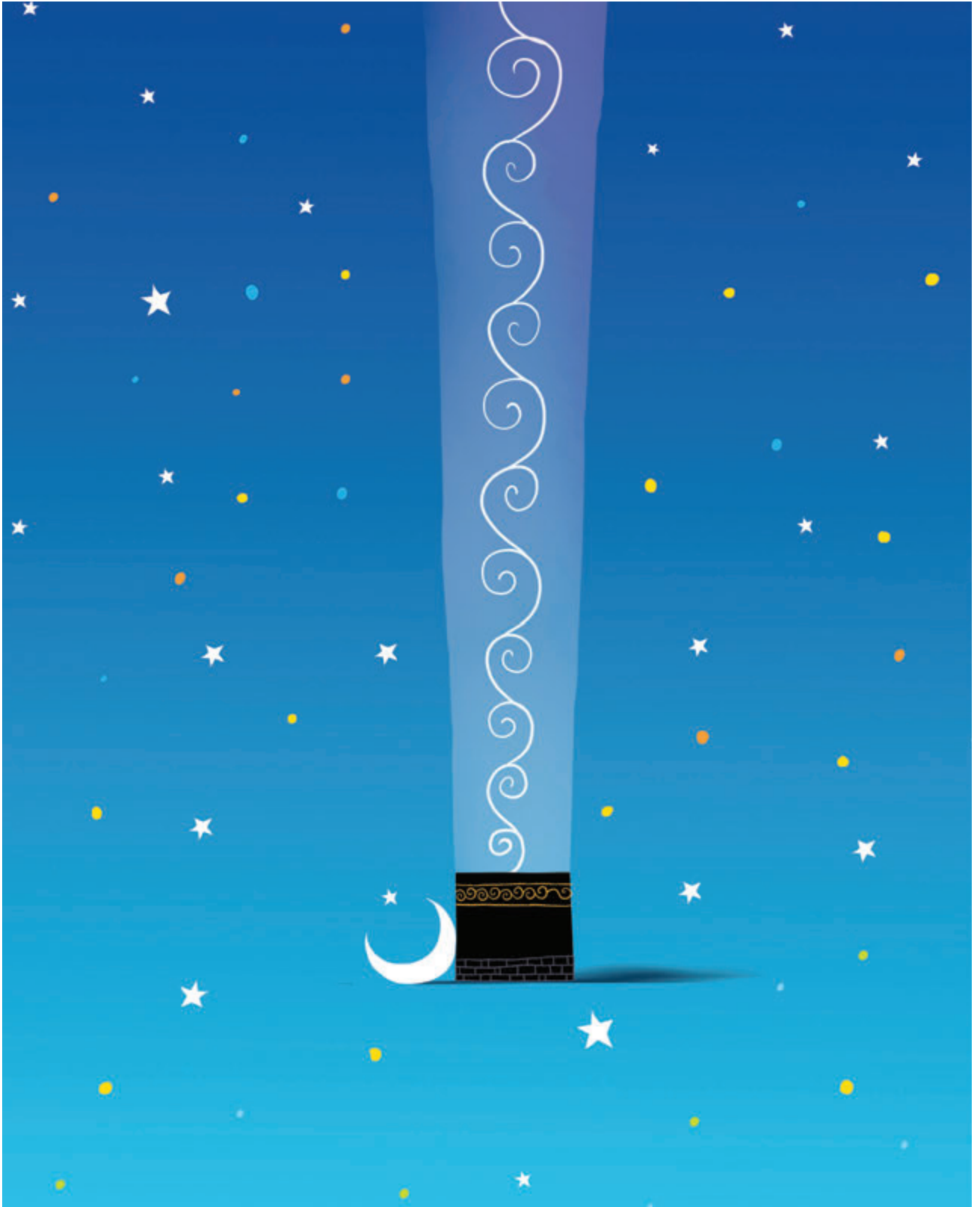
2- Ve insanların, Allah'ın dinine dalga dalga girdiklerini gördüğün zaman,

3- Hemen Rabbini överek tesbih et ve O'ndan mağfiret dile. Çünkü O, tevbeleri çok kabul edendir.

Yüce Allah, sözün en doğrusunu söyledi."

—Akif sana da aferin, teşekkür ederim.

Gençler!

Nasr Suresi Kur'an-ı Kerim'in 110. suresi olup toplu olarak indirilen en son suredir. Peygamber Efendimiz'e Veda Haccında, Veda Hutbesini vermeden önce indirilmiştir.

Bu sure geldiği zaman Peygamber Efendimiz; vefatının yakın olduğunu belirtmiştir.

Bu sureden sonra Allah Resülü (s.a.s.), şu dua ve tesbihi çokça söylemiştir:
“Sübhânekellâhümme ve bihamdik. Estağfiruke ve etûbu ileyk.”

“Ey Allahım!

Seni her türlü eksiklerden tenzih ederim, sen tüm noksanlıklardan uzaksın ve sana hamd ediyorum.

Sana tevbe ve istiğfar ediyorum.”

Onun için bizim de bu duayı bol bol yapmamız gerekir.

Nasr Suresi üç ayetten oluşmaktadır. Birinci ayetimizi bir daha hatırlayacak olursak, Yüce Rabbimiz şöyle demektedir:

1-Allah'ın yardımını ve fetih geldiği zaman,

Bu ayette Nasr ve Fetih kelimeleri geçmektedir.

Nasr; yardım, düşmana üstün gelmek, zaferi elde etmek demektir.

Fetih ise; bir bölgeyi, bir şehir veya ülkeyi düşmanın elinden almak, oraya İslam'ın adaletini, güzelliklerini götürmek demektir.

Müslümanlar tarih boyunca fethettikleri şehir ve ülkelere hep barış, özgürlük ve adalet götürmüşlerdir.

Hiçbir zaman yağmacılık yapmamış, sivil vatandaşlara, çocuk, kadın ve yaşlılara dokunmamışlardır.

MEKKE’NİN FETHİ

Cemil Dede biraz duraklayınca Arif Bey bir soru sordu:

—Efendim burada bahsedilen fetih Mekke’nin Fethi midir?

Cemil Dede biraz düşündükten sonra cevap verdi:

—Aslında Mekke daha önce fethedilmişti. Yani bu surenin gelmesinden iki yıl önce.

O dönemi hatırlayacak olursak şunları görürüz:

Peygamber Efendimiz; tek olarak başladığı İslamiyet’i anlatma mücadelesinde özellikle Medine döneminde büyük gelişmeler gösterdi. Zorlu süren savaşlar, zaferler, yenilgiler ve ihanetlerle birlikte süren bir mücadele sonunda, hicretin sekizinci yılında tüm Müslümanlara sefer için hazırlanmalarını emretti.

Ve on bin kişiden oluşan müslümanlarla Mekke’ye yönelen İslam ordusu, büyük bir zafer elde etti.

Müşriklerin en önemli merkezi, Müslümanların eline geçmişti.

Ancak bu fetihde Peygamber Efendimiz, bir kişinin bile burnunun kanamasını istemiyordu. Gerçekten de öyle oldu. Müslümanlara saldıran birkaç kişi dışında hiçbir kimseye bir zarar verilmedi. Üstelik rahmet peygamberi olan Hz. Muhammed herkesi affettiğini açıkladı.

Bunun üzerine işte gerçek fetih gerçekleşmiş oldu.

Allah yardım etmiş ve fetih gerçekleşmişti.

Mekke’nin fethiyle birlikte adeta tüm Arabistan’ın kapıları Müslümanlara açılmıştı.

Fatma Hanım müsaade isteyerek sordu:

—Allah Resulü, kendisine ve Müslümanlara o kadar eziyet edenleri niçin öldürmedi? Onlar ölümü hak etmemiş miydi?

Bu arada küçük Cemil hemen araya girdi:

—Ben olsaydım hepsini öldürürdüm!

Cemil Dede tebessüm ederek cevap verdi:

—Evet aslında, Mekkelilerin büyük bir kısmı ölümü hak etmişti.

Sadece Allah'ın varlığına ve birliğine inandıkları için başta Peygamber Efendimiz ve diğer Müslümanlar, akıl almaz işkencelere uğramışlardı. Malları mülkleri ellerinden alınmış ve doğup büyüdüğü şehri terk etmek zorunda kalmışlardı.

Bu da yetmezmiş gibi, Medine'de de onları rahat bırakmamış, saldırmak ve Müslümanları yok etmek için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı.

Ancak Sevgili Peygamberimiz Mekke'ye girince, onların hepsini Kâbe'de toplayıp sordu:

—Ey Mekkeliler!

Siz şimdi benim size nasıl davranmamı bekliyorsunuz?

Mekkeli kâfirler cevap verdiler:

—Ey Muhammed! Sen çok cömert, iyiliksever bir insansın.

Senden iyilikten başka bir şey beklemiyoruz.

Sevgili Peygamberimiz de onlara şu cevabı verdi:

—Hepiniz serbestsiniz, gidiniz.

Bu “genel af” idi. Bazı Müslümanlar da bizim Cemil gibi, onlara hak ettikleri cezayı vermek istiyordu. Ancak Allah Resulü herkesi affedince seslerini çıkaramadılar.

Müşrik kâfirler, buna önceleri pek inanamadılar. Çünkü kendileri olsa, hiç kimseyi sağ bırakmazlardı.

Ancak Peygamber Efendimiz'in ve İslamiyet'in amacı insanları öldürmek, yok etmek değil, onları kazanmak ve dünya ve ahiretlerini kurtarmaktı.

İNSANLAR İSLAM'A KOŞUYOR

Böyle davranıldığı için de insanlar akın akın İslamiyet'e koştular.

İşte ikinci ayet de buna işaret etmektedir:

2-Ve insanların, Allah'ın dinine dalga dalga girdiklerini gördüğün zaman,
Evet arkadaşlar!

Mekke'nin Fethi'yle başlayan dönemde Müslümanların sayısı hızla artmaya başladı. Daha önceleri tek tek Müslüman olan insanlar, artık gruplar hâlinde iman etmeye başlamıştı.

Değişik kabile ve şehirlerde yaşayan insanlar, yayılan İslam Dini'ni öğrenmek veya iman ettiğini Peygamberimize bildirmek için akın akın Medine'ye geliyorlardı.

Gelen insanlar; Allah'tan başka varlıklara ibadet etmeyeceklerine, yalan söylemeyeceklerine, hırsızlık yapmayacaklarına, kız çocuklarını öldürmeyeceklerine, namuslu ve iffetli yaşayacaklarına, yani Allah'ın ve Hz. Muhammed'in gösterdiği yolda yürüyeceklerine söz veriyorlar, iyi insan olacaklarını belirtiyorlardı.

Günahkâr olarak gelip, tevbe ederek, tertemiz bir şekilde dönüyorlardı.

Artık Arap yarımadasında Müslüman olmayan topluluklar çok az kalmıştı.

Kimseye baskı yapılmıyordu ama insanlar; İslamiyet'in kurallarını ve Müslümanların güzel uygulamalarını gördükçe, Allah'a ve son peygamber Hz. Muhammed'e inanmak için bölük bölük Medine'ye koşuyorlardı.

TESBİH VE HAMD ALLAH'ADIR

Cemil Dede Nasr Suresi'nin üçüncü ve son ayetini okudu:

3-Hemen Rabbini överek tesbih et ve O'ndan mağfired dile. Çünkü O, tevbeleri çok kabul edendir.

—Yüce Rabbimiz bu ayette bizlere kendisini yüceltmemizi, tesbih etmemizi, mağfired dilememizi ve tevbe etmemizi emretmektedir.

Elif Nur, tesbih sözünü duyar duymaz kalktı ve

—Benim tesbihim var. Babam bana almıştı, diyerek diğer odadan almaya gitti.

Onun bu heyecanına ve ataklığına büyükler gülümsediler.

Çocuklar ise kendi aralarında homurdanmaya başladılar.

Her biri kendi tesbihinin de olduğunu söylüyor, namazlarda kullandığını belirtiyordu.

Gürültü biraz artınca İbrahim Bey müdahale etti:

—Evet arkadaşlar, sessiz olalım. Cemil Dede'nin konuşmasını bölmeyelim.

Tam o esnada Elif Nur elinde tesbihiyle geldi ve başta Cemil Dede olmak üzere herkese gösterdi.

Cemil Dede, Elif Nur'u yanına alıp oturttu, sessizliğin sağlanmasından sonra konuşmaya başladı:

—Tespihlerinizin olması güzel.

Allah'ı tesbih etmek, daha da güzel!

Elif Nur'un tesbihi de güzel. Bu tesbihle namazda ve namaz dışında dilediğimiz zaman Allah'ı tesbih eder, zikreder, anarız. Ama Allah'ı anmamız sadece tesbihle olmaz Elif'cik. Parmaklarımızla veya dilediğimiz şekilde Rabbimizi tesbih edip zikredebiliriz. Tespih sadece bir araçtır.

—Dedeciğim tesbih kelimesinin anlamını bize söyler misiniz?

Rümeysa'nın sorusuna Cemil Dede hemen cevap verdi:

—Evet bizler Allah'ı tesbih ediyoruz. Sübhanallah diyoruz, başka dualarla Allah'ı anıyoruz. Söylediğimiz sözlerin, yaptığımız duaların anlamını bilmemiz gerekmektedir.

Genelde namazlardan sonra, “Sübhanallah”, “Elhamdulillah”, “Allahu Ekber” derken kullandığımız 33 veya 99 taneden oluşan alete de “tesbih” diyoruz elbette.

Ancak tesbih; Allah'ı yüceltme, O'nun her türlü eksikliklerden uzak olduğunu belirtmek demektir.

Bizleri yaratan ve bize sınırsız nimetler veren Rabbimiz her türlü kusurdan, özürden uzaktır. Bizim sahip olduğumuz bazı zayıflıklara asla sahip değildir. Bizim yaptığımız ve başardığımız tüm işler Allah'ın izniyle ve O'nun lütfuyla olmaktadır.

Bunun için biz Müslümanlar her zaman O'nu anar, tesbih eder, hamd ederiz.

“İSTİĞFAR ET”

—Yüce Rabbimiz ayetin son bölümünde bizlerden istiğfar ve tevbe etmemizi istemektedir.

İstiğfar; Allah’tan af ve bağışlanma istemektir.

Bu iki şekilde olur.

Birincisi; bir Müslümanın yapmış olduğu herhangi bir hata veya günahın sonra günahının bağışlanması için Allah’a yalvarması, dua etmesidir.

Ayrıca bir Müslüman, başka bir Müslüman kardeşinin yaptığı hatadan dolayı da, onun bağışlanması için istiğfar edebilir. Yani Allah’a dua edip, bağışlanmasını isteyebilir.

İstiğfarın ikinci bir şekli ise; yapılan güzel bir güzel davranıştan sonra istiğfar etmektir.

Akif yapılan son istiğfar şekline şaşırđı ve sordu:

—Dedeciğim biz güzel bir hareket yaptıktan sonra da Allah'a istiğfar mı edeceğiz?

Cemil Dede soruya hemen açıklık getirdi:

—Elbette!

Bu size ilk anda ters gibi gelebilir ama şimdi düşünelim bakalım.

Namaz kılan bir insan görünürde eksiksiz olarak namaz kılmış olsun. Yani farzlarını ve diğere şartlarını yerine getirmiş olsun. Acaba Rabbimizin tam olarak bizden istediğı şekilde kılabilmiş midir?

Oysa namazda aklımıza neler geliyor neler...

Derslerimizi düşünüyöruz, annemizi, babamızı düşünüyöruz, alışveriş yaptığımızı düşünüyöruz. Ve daha bir sürü şey düşünüyöruz. Aslında bunların hiçbirinin olmaması gerekir değil mi?

İşte namazımızı kıldıktan sonra Allah'a istiğfar ediyoruz. Bununla şunu demek istiyoruz:

“Ey Allah'ım!

Senin emrin üzere namazımı kıldım.

Ancak namazda eksikim olabilir.

Senin istediğın şekilde kılamamış olabilirim.

Aklıma gelmemesi gereken şeyleri düşünmüş olabilirim.

Bir ibadet esnasında yapmamam gereken bir şeyler yapmış olabilirim.

Bunlar için senden af ve bağışlanma yani istiğfar diliyorum.”

Az önce de belirttiğim gibi bizler arkadaşlarımız, sevdiklerimiz veya tüm müminler için istiğfarda bulunabiliriz.

Bizim yüce Peygamberimiz Hz. Muhammed, hem kendisi, hem de bizler için istiğfarda bulunmuştur.

TEVBE ETMEK

Çocuklar!

Tevbe ise; pişman olmak, dönmek, demektir. Bir hata yapan, bir günah işleyen kimse hemen bundan pişmanlık duymalıdır. Bir daha yapmamaya karar vermeli, o kötülüğü terk etmelidir. Allah'a sığınarak bağışlanma dilemelidir.

Bizler bilerek veya bilmeyerek hata yapabiliriz. Bilmeden yaptığımız hatalarımızı Yüce Rabbimiz bağışlar.

Bilerek yaptığımız hata ve yanlışlardan dolayı da Allah'tan af dilemeliyiz. O'na sığınmalıyız. Bunu yaptığımız takdirde O bizi bağışlar.

Çünkü tevbeleri, pişmanlıkları, özürleri kabul eden ve bizleri çokça seven bir Rabbimiz vardır.

Ben sözümü daha fazla uzatmadan, Peygamber Efendimizin sık sık yaptığı bir tevbe cümlesiyle sözlerimi bitireyim.

Sizler de zaten yorulduunuz.

“Estağfirullâhe'l-azîm. Ve etûbu ileyh”

“Ey yüce ve azametli Allahım!

Senden günahlarımızı bağışlamani diliyoruz.

Sana tevbe ediyoruz, tevbelerimizi kabul eyle!”

TEBBET SURESI

AMCANIN İHANETİ

Cemil ve abisi Akif annesinden izin alarak çarşıya gittiler.

Kitapçıya uğrayarak bazı okul ihtiyaçlarını giderecek ve bir de çocuk dergisi alacaklardı. Her ayın ilk haftasında babalarının dostu olan kitapçı Ali Rıza amcaya giderek muhakkak bu dergiden ve yeni çıkan bazı kitaplardan alırlardı.

Her ay bir dergi ve birer kitap alma hakkı tanımıştı Abdullah Bey. Ancak Akif, Cemil ve ablası Rümeyşa, harçlıklarını biriktirerek ek olarak bazı kitaplar da alırlardı.

Onlar kitap okumanın kendilerini cehaletten kurtaracağını, okuma ve düşünme kabiliyetlerini geliştirdiğini biliyorlardı. Kitap okumaları sadece bununla da sınırlı kalmaz, okul kütüphanesinden, arkadaşlarından ve bazen de öğretmenlerinden kitap almayı ihmal etmezlerdi.

Kitapçıya neşeyle giren Akif ve Cemil'i Ali Rıza ile Müslüm amcaları güler yüzle karşıladı.

İki kardeşin bir şey söylemelerine fırsat vermeden derginin son sayısını hemen onlara uzattı. Ayrıca yeni çıkan kitapların bulunduğu yeri işaret ederek;

—Bakın size göre bazı kitaplar geldi. Bir inceleyin bakalım, dedi.

Akif ve Cemil bazı kitapları beğendiler. Sayfalarını karıştırıp, bazı bölümlerine göz attılar.

Ancak yanlarında fazla para yoktu. Ancak bir tane kitap alabilirlerdi.

Peygamber Efendimiz ile ilgili yeni çıkan bir kitabı almaya karar verdiler.

Kitabın parasını verip çıkmak üzereyken, bir tanıdıkları içeri girdi.

—Selamun aleyküm.

—Ve aleyküm selam Şerif Abi. Hoş geldiniz.

—Hoş bulduk gençler. Kitapçılarda gençleri görmek ne kadar güzel!

Şerif yeni çıkan kitapları takip eden ve çok kitap okuyan bir tanıdıklarıydı. Akif'in elindeki kitabı görünce sordu:

—Hayrola Akif, kitap mı aldın?

—Evet.

Kitabı inceleyen Şerif onları tebrik etti:

—Siz de babanız gibi kitabın iyisini ve güzelini hemen anlıyorsunuz.

Aferin. Madem okumayı bu kadar seviyorsunuz, ben de bunun devamı olarak düşünebileceğiniz bir kitap hediye edeyim.

Şerif; peygamberler tarihi ile ilgili bir kitap alarak Akif'e uzattı. İki kardeş önce almak istemediler ise de, reddetmenin doğru olmayacağını düşünerek kabul ettiler.

—Teşekkür ederim Şerif Abi!

—Bir şey değil. Asıl kitap okuduğunuz için ben sizlere teşekkür ederim. Babanıza da selam söyleyin.

—Olur inşallah, ve aleyküm selam.

Ve kitapçıdan ayrıldılar.

EVDE KİMSE YOK!

Cemil ile Akif evin zilini belli aralıklarla üç defa çaldılar, ama açan olmadı.

—Evde kimse yok herhâlde. Fakat nereye gitmiş olabilirler ki?

Akif, daha sözünü bitirir bitirmez evin kapısı açıldı. Karşılarında Sümeyra teyzeleri vardı.

—Siz miydiniz çocuklar? Hoş geldiniz bakalım.

Akif:

—Siz de hoş geldiniz teyze.

İçeri giren çocuklar evde kimseyi bulamadılar.

Cemil sordu:

—Annem nereye gitti Sümeyra teyze?

Cevap biraz gecikmeli ve kesik kesik geldi:

—Çocuklar, anneniz bir yere ziyarete gitti.

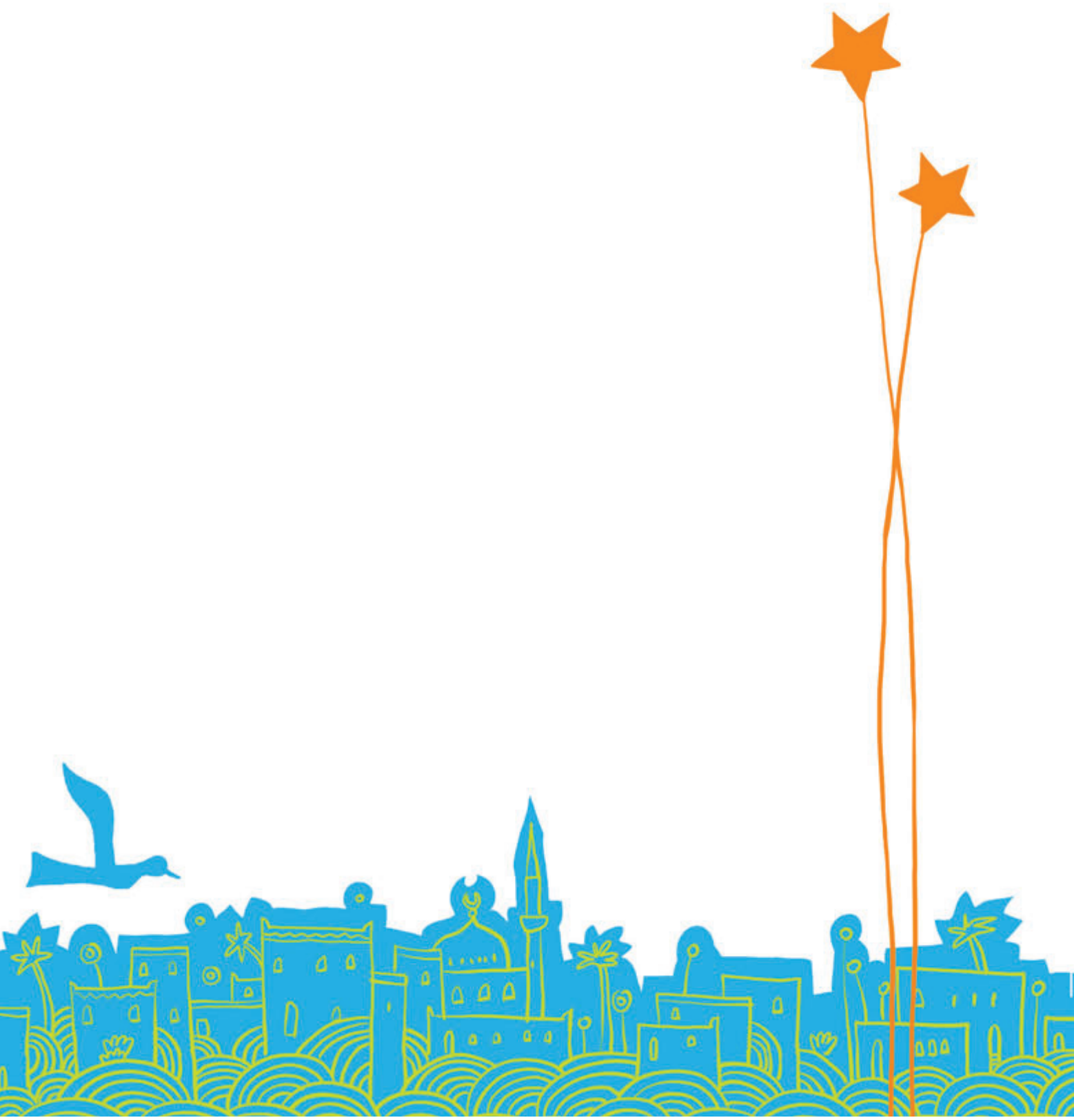
—Ziyaret mi? Ne ziyareti bu?

Biraz durakladıktan sonra, Sümeyra Teyze gerekli açıklamayı yaptı:

—Merak edecek bir şey yok.

Cemil Dedemiz biraz rahatsızlandı, annenle baban da onu hastaneye götürdü. Sizin geleceğinizi düşünerek, ben evde sizi bekledim. Az sonra gelirler. Sizin karnınız açtır şimdi, bir şeyler hazırlayayım.

AMCALARIN ARASINDA

İlk şaşkınlıklarını atlatan Akif’le Cemil, Abdullah Bey’in uyarısıyla odadakileri ancak fark ettiler.

—Çocuklar, amcalarıma hoş geldiniz demek yok mu?

Akif ile Cemil görevini zamanında yapmamış insan tavrıyla, mahcup bir şekilde odadaki tüm misafirlerin ellerini öperek “Hoş Geldiniz.” Dedi.

Gerçekten de Abdullah Bey’in amcaları İsmail, Sabri ve Bekir Bey’ler oradaydı.

Cemil Dede’nin kızları ve damatları oradaydı.

Cemil Dede’nin rahatsızlığını duyar duymaz koşup gelmişlerdi.

Onların bir kısmı gün boyu Abdullah Bey ile birlikte olmuş, tahlil, muayene, yemek ve diğer bazı ihtiyaçlar için koşturmuşlardı. Abdullah Bey ne zaman amcalarına ve eniştelere, yorulmamalarını, kendisinin bu işleri yapabileceğini söylese, onlar hemen sitem ediyorlardı:

—Kardeşimizin rahatsızlığına nasıl ilgisiz kalabiliriz?

Akrabalar böyle günlerde yardımcı olmaz, ilgilenmezlerse ne zaman işe yarayacaklar?

EVDEKİLER HEYECANLI

Evin içi ana-baba günüydü.

Ev büyük olmasına rağmen yine de küçük gelmişti.

Yemek, çay, namaz, üzüntü, sevinç, bulaşık, haber izleme kısacası her şey yaşandı o gece.

Tüm bunların arasında hastaneden yarım saatte bir telefonla haber alınıyordu.

Saat on bir'i gösterirken Abdullah Bey'den gelen telefon herkesi sevindirmişti:

—Doktorla az önce görüştük. Yarım saate kadar çıkacağız.

Ve gerçekten de yarım saat sonra Cemil Dede, Abdullah Bey'le kardeşi Bekir Bey'in kollarında eve geldi. Daha önceden hazırlanan yatağa yatırıldı.

Cemil Dede, sık sık şunları söylüyordu:

—Çocuklar ne kadar telaşlısınız.

Allah'a hamdolsun iyiyim.

Tedavim oluyor. İlaçlarımı alıyorum. Allah'a dua ediyorum.

Ondan şifalar diliyorum.

Siz de dua edin.

Siz de artık fazla beklemeyin, gidip istirahat edin.

Az sonra misafirler yavaş yavaş evlerine döndüler.

BİR HAFTA SONRA

Bir hafta sonrasında Cemil Dede eski sağlığına tam olarak kavuşmuştu.
Herkes memnundu.

Hafta sonu akrabalar Cemil Dede'nin yanına geldiler.

Ancak bu sefer üzüntünün yerini sevinç almıştı.

Geçmiş olsun dilekleri iletildikten sonra Cemil Dede herkese hitap etti:

—Yüce Rabbimize sonsuz hamd ediyorum.

Sizlere de ayrı ayrı teşekkür ediyorum.

Rahatsızlığım döneminde beni yalnız bırakmadınız. Fazlasıyla ilgi gösterdiniz.

Benim hızlıca iyileşmemde sizin bu ilgi ve dualarınızın da büyük etkisi olmuştur.

Böyle güzel akraba ve dostlara sahip olduğum için Rabbime ne kadar şükretsem azdır.

Bu durum bana Sevgili Peygamber'imizin akrabalarını hatırlattı.

Akrabaları içinde O'na destek olanlar olduğu gibi şiddetle karşı çıkanlar da vardı.

Tarık'a sormak istiyorum: Peygamber Efendimizin amcalarından, çocukluğundan itibaren O'na yardımcı olan, inanmadığı halde, kendisini hep koruyan ve destekleyen amcası kimdi?

Tarık, Peygamber Efendimizin hayatını okumuştu, cevabını hemen bildi:

—Ebu Talip!

—Doğru bildin. Ömer'e soracağım soru biraz zor olabilir, herkes iyice dinlesin.

Peygamber Efendimizin bir haksızlığa uğraması sonucu durumu av dönüşü öğrenen ve sonunda Müslüman olan, “şehitlerin efendisi” olarak da bilinen amcası kimdir?

Herkes merakla Ömer'in vereceği cevabın ne olacağını bekliyordu.

Ömer, Hamza ile Abbas arasında biraz tereddüt etti. Ancak daha sonra, Hz. Abbas'ın çok sonraları Müslüman olduğunu hatırlayınca cevap ortaya çıkıyordu:

—Hz. Hamza!

—Seni de tebrik ederim. Son olarak Ali'ye soracağım.

Kur'an-ı Kerim'de bir surede kendisinden bahsedilir. Peygamberimizin amcasıdır. Azılı bir İslam düşmanıdır. Karısıyla birlikte cehennemde çetin bir ceza göreceği belirtilen bu amca kimdir?

Ali hiç düşünmeden cevap verdi:

—Ebu Cehil!

Cemil Dede, hatayı incitmeden düzeltmek istiyordu:

—Aliciğim, Ebu Cehil de azgın bir İslam düşmanıydı. Müslümanlara çok kötülükler yaptı ancak O, Peygamberimizin amcası değildi. Sorumuzun cevabı Ebu Leheb olacaktı. Bu ismi duymuşsundur değil mi Ömer?

Ömer biraz çekinerek cevap verdi:

—Evet!

—Tamam öyleyse, Cemil bize Tebbet Suresini okusun da dinleyelim.

TEBBET SURESİ

Küçük Cemil boğazını temizleyerek okumaya başladı:

—E'üzü billâhi mineş-şeytâni'r-racîm.

—Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm.

1- “Tebbet yedâ ebî lehebin ve tebb.

2- Mâ ağnâ ‘anhü mâlühû ve mâ keseb.

3- Seyaslâ nâran zâte leheb.

4- Vemraetühû hammâlete'l-hatab.

5- Fî cîdihâ hablün min mesed.

Sadeka'llâhül-azîm.”

—Güzel. Anlamını da Akif'ten dinleyelim.

Akif hiç duraksamadan okumaya başladı:

—(Allah'ın rahmetinden) Kovulmuş şeytanın şerrinden Allah'a sığınırım.

—Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla.

1- “Ebu Leheb'in elleri kurusun, (yok olsun) zaten yok oldu ya.

2- Malı da, kazandıkları da kendisine bir yarar sağlamadı. (kurtarmadı)

3- (O) alevli bir ateşe girecektir.

4- Karısı da, odun hamalı (ve),

5- Boynunda bükülmüş bir ip olarak (ateşe girecektir.)

Yüce Allah, sözün en doğrusunu söyledi.”

Cemil Dede sure hakkında bilgi vermeye başladı:

—Tebbet Suresi; “Mesed” ve “Leheb” Suresi diye de bilinir. Kur'an-ı Kerim'in 111. suresidir. Mekke'de Fâtiha suresinden sonra inmiştir. Ancak bu surenin indiği zaman, Ebu Leheb'in İslam'a olan kin ve nefretinin en doruk noktasına çıktığı andır.

Kur'an-ı Kerim'de bir müşrikin adı belirtilerek kınandığı tek suredir.

Üstelik bu adam Peygamberimizin amcasıdır.

Allah, Peygamberimizin amcası hakkında bu sureyi indirmiş ve Sevgili Peygamberimiz de bu sureyi insanlara bildirmiş ve namazlarda okumuştur.

EBU LEHEB KİMDİR?

—Dedeciğim, Ebu Leheb çok kötü bir insan mıydı?

—Hem de nasıl!

Bu adamın asıl adı Abdu'l-Uzza'dır. Genelde sinirli ve öfkeli olduğu, kızdığında da kıpkırmızı kesildiği ve yüzü alev gibi yandığı için, Ebu Leheb ismini almıştır.

Sevgili Peygamberimizin amcaları içinde en zalim ve gaddar olanıdır.

Zengin biriydi. Bu yüzden de Mekke'nin ileri gelenlerinden biriydi.

Sevgili Peygamberimiz, İslamiyet'i açıkça duyurduğu ilk zamanlarda da en sert tepkiyi göstermiştir.

Bütün akraba ve tanıdıklarını toplayarak, onları İslam'a davet eden Hz. Muhammed'e, yerden taşlar alarak hakaret etmiş ve

—Bizi bunun için mi çağırdın, diyerek diğer insanları da dağıtmıştır.

Allah Resulü Hz. Muhammed, çevre şehirlerden hac ve fuar için gelen insanları İslam'a davet ederdi. Ancak Ebu Leheb de çadır çadır dolaşarak Sevgili Peygamberimizi yalanlardı:

—Ben Muhammed'in amcasıyım. Siz bu adama inanmayın, o aklını yitirmiştir, derdi.

ine onu İslamiyet'e davet etmişti. Ebu Leheb

—Benim durumum ne olacak, bana ne gibi
—Boşayacaksınız?

Allah Resulü Hz. Muhammed cevap verdi:

—Diğer Müslümanların sahip olduğu haklar ne ise sana da o verilir, ayrımcılık yapılmaz.

Bu cevap üzerine öfkeden kıpkırmızı olan Ebu Leheb;

—Beni diğer insanlarla bir kabul eden bu din yok olsun! Dedi ve ayrıldı.

Bunun iki oğlu aynı zamanda Peygamber Efendimizin iki kızıyla evliydi. Yani akrabalık ve komşuluk çok yönlü idi. Ancak bu insanlar Peygamberimize her türlü acıyı tattırmaya niyetliydiler.

Bir gün Ebu Leheb, oğlu Utbe ile Uteybe'yi yanına çağırarak dedi ki:

—Evlatlarım! Hanımlarınız olan Rukiye ve Ümmü Gülsüm'ü derhal boşayacaksınız!

Böylece kızlarının dul kalmasıyla, Muhammed, cezasını çeksin. Putlara karşı gelmenin ne demek olduğunu görsün.

Ebu Leheb'in bu isteği ve baskısı üzerine her iki oğlu da Sevgili Peygamberimizin kızlarını boşadı. Müslümanlara uygulanan üç yıllık boykotta da Ebu Leheb en acımasız davrananlardan biriydi.

O Peygamberimizin amcasıydı. Babası sayılırdı ama ne amcalık ne de babalık yaptı. Sadece azgın bir düşman oldu. Hatta yeğeni Hz. Muhammed'in oğulları Kasım ve ardından da Abdullah vefat ettiğinde sevinç duyacak kadar zalim birisiydi.

EBU LEHEB'İN KARISI

Kendisi gibi Ümmü Cemil diye bilinen, hanımı Ardiya da İslam'a karşı biriydi. Ebu Süfyan'ın kız kardeşi olan bu kadın sürekli Peygamberimize kötü davranırdı.

Bunlar Allah Elçisiyle komşu idiler. Ancak çok kötü komşuydular.

—Ne yapıyorlardı dedeciğim?

—Komşular birbirlerine her zaman iyi davranmalı, kapıların önüne, evin etrafına çöp ve pislik atmamalı değil mi?

Çocuklar hep birden cevapladılar:

—Evet dedeciğim!

—Ama bu kadın hiç de öyle davranmazdı.

Peygamberimizin eşi, sevgili Annemiz Hz. Hatice yemek yaptığında, gelir, ateşini söndürür, tencereyi düşürür, içine bazen kül ve kum atardı.

Evin önüne pislikler, hayvan işkembeleri atardı.

Ayaklarına batıp kanatsın, elbiselerini yırtсын diye, dağdan dikenli otlar getirir, yola koyardı.

Peygamberimiz ve Müslümanlar hakkında dedikodu ve kötü, yalan haberler yayardı...

Çocuklar duyduklarına inanamıyorlardı. Akif dayanamadı sordu:

—Bir komşu, üstelik bir yenge bunları nasıl yapar?

—Evladım! Bir kişi insanlıktan ve İslamiyet'ten nasibini almamış ise, ondan her şey beklenir.

1-Ebu Leheb'in elleri kurusun, (yok olsun) zaten yok oldu ya.

“Tebbet” kelimesi; elleri kurusun, helak oldu, yok oldu demektir.

Yüce Rabbimiz, “Elleri kurusun” derken, bildiğimiz elleri için söylenmiyor tabi. Yok olsun, perişan olsun, başarısız olsun demektir.

Gerçekten de Ebu Leheb ve onun gibi düşünenler yok olup gittiler.

Onların inançları, düşünceleri kısa zamanda Arabistan'dan silindi.

Kendisi ve kendisi gibi düşünenler, bu dünyada bile rezil bir şekilde ölüp gittiler.

Mesela Ebu Leheb'in ölümü çok ilginç olmuştur.

Bunu merak eden Cemil hemen sordu:

—Nasıl öldü dedeciğim?

Cemil Dede biraz keyiflenir gibi oldu:

—Bedir savaşı sonrasında yenilgiyi kabullenemeyen Ebu Leheb hasta oldu yataklara düştü.

MALI FAYDA VERMEDİ

Çocuklar görüldüğü gibi, en önemli anında, hastalığında, ölümünde bile çocukları ona sahip çıkmadı. İkinci ayette Yüce Rabbimizin buyurduğu, bu dünyada aynen gerçekleşti.

2-Malı da, kazandıkları da kendisine bir yarar sağlamadı. (kurtarmadı)

Ebu Leheb hem zengin hem de çoluk çocuk sahibiydi.

Ama cimri, pinti, korkak idi.

Ve çocuklarını İslam'a karşı yetiştiriyordu. Fakat o çocuklar ölüm döşeginde kendisine gereği gibi sahip çıkmamışlardı. Daha da güzel olanı bu çocuklardan iki tanesinin daha sonra Mekke'nin Fethi esnasında Müslüman olmalarıdır.

Kazanıp biriktirdiği malı da onu kurtarmamıştı. Çok zengindi ama bu zenginlik ona bir fayda sağlamadı.

Mekke'nin ileri gelenlerindendi. Makam ve mevkisi vardı. Ancak bu da şerefli bir yaşam sürmesini sağlamadı. Acı sonu yaşamaktan kurtaramadı.

3-(O) alevli bir ateşe girecektir.

Ebu Leheb, dünyada iken sahip olduğu tüm imkânlarla rağmen rezil bir şekilde öldü.

Bu dünyada sonu kötü oldu.

İnanıldığı din yenilgiye uğradı.

Çocukları sonra Müslüman oldu.

Ancak kendisi iman etmediği için bu dünyada olduğu gibi Ahirette de perişan olacaktır.

Yüce Allah'ın kötü ve zalimler için hazırladığı Cehenneme atılacaktır.

O alevleri her tarafı kuşatan ateşin içine atılacaktır.

Peygamberimize ve Müslümanlara hakaret etmenin, saldırmanın cezasını çekecektir.

Ama orada tek başına olmayacak elbette.

Bu dünyada iken beraber olduğu, işbirliği yaptığı, adeta aile şirketi gibi İslam aleyhine çalıştığı hanımıyla ateşlerin içine atılacaktır.

ATEŞ HAMALI

4- Karısı da, odun hamalı (ve),

5-Boynunda bükülmüş bir ip olarak (ateşe girecektir.)

Cemil Dede'yi büyük ve küçük herkes ilgiyle dinliyordu. Son iki ayeti de okuyup sözlerini tamamlamak istiyordu. Çünkü kendisi de biraz yorulmaya başlamıştı.

—Evet gençler işte böyle!

Gecenin sonuna geldiğimiz gibi, surenin de sonuna geldik.

Son iki ayette Cenab-ı Allah, Ebu Leheb'in karısının da Cehenneme atılacağını belirtmektedir. Hem de çok ilginç bir şekilde.

Az önce de söylediğimiz gibi Ebu Leheb'in karısı dikenli odun, çalıcırpı toplayıp Peygamberimizin evinin önüne, yoluna atardı. İşte cehennemde de kendi ateşini artırmak için odun hamallığı yapacağı, odun taşıyacağı belirtilmektedir.

Cemil, bu kadının ismi neydi?

Küçük Cemil biraz düşündü ama farklı bir isim söyledi:

—Vardiya idi herhalde.

Cemil'in bulduğu bu isme herkes güldü.

Cemil Dede bu kelimeyle güzel bir bağlantı kurdu:

—Vardiya, belli aralıklarla yapılan işler için kullanılır. Ama bu kadının cezası vardiyasız, aralıksız olarak devam edecek. İsmi de Ardiya idi, tamam mı?

Cemil "tamam" anlamında başını salladı.

—Son ayette belirtilen husus da bu kadının boynunda ip olacağıdır.

Ardiya'nın altından yapılmış bir gerdanlığı vardı.

Onunla herkese hava atardı. Hatta bir defasında bu gerdanlığı satarak Müslümanlara karşı kullanacağını, sermaye yapacağını söylemişti.

Yüce Rabbimiz şunu demek istiyor:

—Benim verdiğim nimetleri, malı-mülkü, altını-parayı bana karşı, Müslümanlara karşı kullananlar bunun cezasını ahirette çekeceklerdir.

Ardiya gibi kötü insanlar, cehennemde gerdanlık olarak altın halkalar değil de ona azap veren, zorluk veren, kendisini komik hâle düşüren, kalın ipten yapılmış halkalar takacaklardır.

İHLÂS SURESİ

ALLAH BİRDİR

Cemil Dede ve Saliha Hanım'ın sevincine diyecek yoktu.

Allah'ın verdiği nimetlerine bir yenisi daha ekleniyordu.

Evlendirdikleri son çocuklarından, hayırlı bir haberi aylardır bekliyorlardı.

Ve nihayet gelen bir telefonla hemen hastaneye koşular. Cemil Dedenin yeni bir torunu olmuştu.

Oğulları Abdurrahman onları hastane kapısında, sevinç ve kaygı ile karışık duygularla karşıladı.

Berberce yukarı odaya çıktılar.

Saliha Hanım oğluyla birlikte odaya girerken Cemil Dede biraz bekledi. Az sonra Abdurrahman gelip babasını içeriye davet etti.

Cemil Dede, gelinleri İlknur hanıma “geçmiş olsun” dileklerinde bulunduktan sonra, yeni torunlarının yanına doğru gitti. Bebeği kucağına aldı, sevdi, sonra bir kenara geçti.

Herkes onu izliyordu.

O da bebeğin sağ kulağına ezan okudu. Sol kulağına da kamet getirdi. Saliha Hanım'dan aldığı hurmayı bebeğin ağzına koydu. Bebek hurmanın tatlılığını hissedince heyecanla ve rast gele yalamaya başladı.

Bu, Peygamber Efendimizden gelen güzel bir uygulamaydı. Dünyaya gelen bir insanın duyacağı ilk sözlerin ilahi kelimeler olması için önemliydi. Çünkü Peygamber Efendimiz (s.a.s.) böyle yapmalarını Müslümanlara tavsiye etmişti.

Bu arada küçük bebek uykusundan uyanmış, sanki Cemil Dede'sini dinliyordu.

Ezan ve kamet işi bittikten sonra Cemil Dede, oğlu ve gelinine döndü:

—Evet, yavrumuzu ne diye çağıracağız? İsmi kesinleştirdiniz mi?

Abdurrahman ile İlknur birbirlerine baktılar. ocuklarına verecekleri ismi belirlemişlerdi. Doğum ncesi bazı isimler seçmiş, defalarca, hangisi olsun diye konuşmuş, anne babalarına danışmışlardı.

Cevap Abdurrahman'dan geldi:

—Zeynep!

Uygun değil mi?

Cemil Dede:

—Evladım sizin vereceğiniz isim ne ise yavrumuzu onunla çağıracağız.

İnancımıza, rf ve adetlerimize uygun ve anlamlı olduktan sonra niçin olmasın?

Hem Zeynep, Peygamberimizin kızının adıdır. Güzel bir isimdir.

Cemil Dede bebeği kendine doğru çekti, Allah'a hamd etti, Peygamberimize salat ve selam getirdi ve  defa "Ey Zeynep!" diye seslenip, ardından dua etti.

Yapılan duaya herkes "Âmin!" dedi.

KÜÇÜK ZEYNEP EVİNDE

Ertesi gün hastaneden ayrıldılar.

Abdurrahman ve hanımı, evde üçüncü bir kişinin varlığıyla daha da mutlu olmuşlardı.

Bir bebeğin doğması gerçekten bir mucizeydi.

Anne karnında bir damla sudan başlayıp, üç-dört kilo ağırlığında şirin ve mükemmel bir varlığa dönüşüyordu.

Bu, Allah'ın kesin ve herkesçe görülen bir mucizesiydi.

Bu, ancak en büyük yaratıcının yapabileceği bir şeydi.

Abdurrahman bunları düşünürken bir sesle irkildi.

Zeynep'in sesiydi bu. Sanki "Benim hakkımda neler düşünüyorsun?" der gibiydi. Hemen yanına gitti. Şefkatle kucağına alarak öpmeye ve ardından sallamaya başladı.

Abdurrahman, Zeynep'in kısa zamanda gözlerini kapatıp uyduğunu görünce tebessüm etti. Onu yatağına koyduktan sonra da içinden Allah'a dua etti.

— "Allahım!

Sana ne kadar hamd etsem, şükür etsem azdır.

Bizlere bir evlat verdin.

Bize yeni bir can verdin.

Bu can bize de, evimize de bir canlılık ve mutluluk getirdi.

Sen hepimizi iyi, temiz ve salih kullarından eyle."

ÇOCUKLAR ZEYNEP'İN ETRAFINDA

Akşam yemeğinden sonra misafirler gelmeye başladı.

Küçük Zeynep'in teyzeleri, halaları, kuzenleri ziyarete geliyorlardı.

Küçük çocuklar, Zeynep'in etrafında dönüyor, ona dokunmaya çalışıyorlardı.

Sevelim derken incitip ağlatıyorlardı. Özellikle Sûde, Şeyma, Elif, Betül bebeğe bilmeden çok zarar veriyorlardı.

Annelerinin tüm uyarılarına rağmen Zeynep'e olan ilgilerini, sevgilerini göstermek istiyorlardı.

Zeynep'i öpmeye çalışırken yanaklarına bastırıyor, çoğu zaman kapalı olan gözlerini açmaya çalışırken parmaklarıyla yüzüne dokunuyor, kollarından tutup çekiyor, kucaklarına almaya çalışıyorlardı.

Tüm bu yapılanlar da, herkeste tedirginlik ve endişe yaratıyordu. Bu yüzden çocuklar sık sık diğer odaya gönderiliyordu.

Çocukların rahat durmadığını gören Cemil Dede hepsini yanına çağırdı:

—Gelin bakalım yanıma. Sizinle biraz sohbet edelim.

Rümeysa odaları dolaşarak herkese seslendi:

—Haydi bakalım, aile meclisi kuruluyor! Toplantıyı kaçırmayın!

Az sonra tüm aile meclisi toplanmıştı.

Cemil Dede söz aldı:

—Evet hanımlar ve beyler. Biraz sohbet edelim isterseniz.

Bebeğimizi beğendiniz mi?

Çocukların her biri evet anlamında cevap verdi.

—Doğrusu ben de bebeği çok güzel ve sevimli buldum. Bize bu bebeği veren Allah'a hepimiz hamd etmeli, O'na teşekkür etmeliyiz. Zeynep'imizin anne babasını tebrik etmeliyiz. Ve asla bebeği üzecek, rahatsız edecek davranışlarda da bulunmamalıyız. Anlaştık mı?

Tüm çocuklar hep bir ağızdan;

—Anlaştık, dediler.

—Madem anlaştık, o hâlde sessizce duralım ve birlikte sohbet edelim.

—Dedeciğim, bize bugün bir namaz suresi anlatın!

Konuşan Küçük Cemil'di. Cemil Dede tebessüm ederek devam etti:

—Ben de öyle düşünüyordum. Biliyor musunuz çocuklar, Zeynep'in doğumu bana bir sureyi hatırlattı. İhlâs suresini. Bu sureyi duymayan var mı?

Çocuklardan kimisi, sureyi bildiğini söylerken kimisinden ise hiç ses çıkmadı.

—Bence hepiniz bu sureyi biliyorsunuz. Bunu biraz sonra hepiniz anlarsınız. Sevde bu sureyi bildiğine göre bize okusun bakalım.

Sevde sağına soluna baktı, herkesin kendisini izlediğini görünce, kendisine çeki düzen verdi ve okumaya başladı:

İHLÂS SURESİ

—E'üzü billâhi mineş-şeytâni'r-racîm.

—Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm.

1- “Kul hüvallahü ahad.

2- Allâhü's-samed.

3- Lem yelid ve lem yûled.

4- Ve lem yekün lehû küfüven ahad.

Sadeka'llâhü'l-azîm.”

Sevde sureyi okurken salondakiler de ilk ayetten sonra ona eşlik ettiler.

Cemil Dede haklı çıkmıştı. En küçükler hariç herkes, İhlâs Suresini biliyordu.

—Peki anlamını kim söyleyecek?

Bu soru üzerine bazı parmaklar kalktı. Cemil Dede, Muhammed Emin'e işaret etti. O da anlamını okumaya başladı:

—(Allah'ın rahmetinden) Kovulmuş şeytanın şerrinden Allah'a sığınırım.

—Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla.

1- “De ki: O Allah birdir.

2- Allah samed (her şey O'na muhtaç, O kimseye muhtaç değil)'dir.

3- O doğurmamıştır ve doğurulmamıştır.

4- Ve hiçbir şey O'nun dengi değildir.

Yüce Allah, sözün en doğrusunu söyledi.”

—Evet her ikinize de teşekkür ediyorum. Tahmin ettiğim gibi çoğunuz bu sureyi biliyorsunuz. Ancak halk arasında bu sureye “Kul hü” veya “Kul hüvallahü ahad” suresi de denmektedir. Tabi ki bizler, İhlâs Suresi diyeceğiz. Çünkü doğrusunu artık öğrenmiş bulunuyoruz.

Bu surenin aslında başka isimleri var. “Samed”, “Esas”, “Tevhid”, “Necat” ve daha başka isimleri de vardır. Ancak bütün Müslümanların kullandığı isim, İhlâs'tır.

İhlâs Suresi Kur'an-ı Kerim'in 112. suresidir.

Mekke'de inmiştir. Dört ayettir.

İslam inancının özü olan tevhid'den bahsetmektedir. Allah inancını özetlemektedir. Yani bir Müslümanın Allah'a ne şekilde inanması gerektiğini en açık, net ve öz ifadelerle belirtmektedir.

KUR'AN'IN ÜÇTE BİRİ

Bu sure Kur'an-ı Kerim'in üçte birine denktir.

Peygamber Efendimiz (s.a.s.), arkadaşları olan sahabilerle bir gün otururken onlara şunu sorar:

—Sizler, bir gecede Kur'an'ın üçte birini okumaktan aciz misiniz?

Sahabiler dediler ki:

—Ya Resulallah! Bir gecede Kur'anın üçte birini okumak çok zordur. Buna hangimiz güç yetirebilir ki?

Allah Resülü (s.a.s.), bunun üzerine şunları söyledi:

—İhlâs Suresi Kur'an'ın üçte birine denktir.

Şamil bu sözü tam anlayamadığı için sordu:

—Dedeciğim, nasıl üçte birine denk oluyor?

Cemil Dede tebessüm ederek cevapladı:

—Tabi bu soruyu bekliyordum.

Değerli bilginlerimiz bunu açıklarken şöyle derler: Kur'an'da geçen ayetler özet olarak üç temel konuyla ilgilidir.

Birincisi; Tevhid konusudur. Allahın varlığı, birliği, her şeyi O'nun yarattığı, sıfatları, isimleri gibi konulardan bahseder.

İkincisi; Risalet/Nübüvvet konusudur. Yani, peygamberler, sıfatları, ona inanan ve inanmayan insanlar, peygamberlerin bildirdiği iman esasları, yapılması istenen ibadetler ve diğer konulara değinir.

Üçüncüsü; Ahiret konusudur. Ölüm, kıyamet,

yeniden
diriliş,
hesabın
görülmesi,
cennet ve
cehennem gibi
konuları anlatır.

İşte İhlâs Suresi bu
konuların birincisi hakkında
öz ve net bilgiler verdiği için Kur'an'ın
üçte birine denk gelmiş oluyor.

Bu yüzden Yüce Rabbimiz bu sureye çok büyük önem
vermiştir.

Ramazan bu açıklamaları dinleyince hemen söze girdi:

—Ben her zaman bu sureyi okuyacağım dedeciğim!

Diğerlerinin bakışlarında da aynı ifade okunuyordu.

Cemil Dede Ramazan'ın yanaklarını okşayarak:

—Çok güzel yavrucuğum. Sen de, bizler de, okuyacağız.

Hem namazlarımızda, hem de diğer zamanlarda ve özellikle de
yatmadan önce en az üç defa okuyacağız.

Okuyacağız ama Yüce Rabbimizin ne demek istediğini de
anlamaya çalışacağız.

ALLAH VARDIR VE BİRDİR

Cemil Dede Muhammed Emin'e dönerek sordu:

—Birinci ayetimizin anlamı ne idi?

Muhammed Emin, hemen söyledi:

— “De ki: O Allah birdir.”

—Evet çocuklar!

Allah vardır ve birdir.

Şunu hemen belirteyim ki tarih boyunca insanlar yüce bir yaratıcıya, üstün bir varlığa hep inanmışlardır.

Doğru veya yanlış, insanlar, bizim Allah dediğimiz yüce bir varlığa iman etmişlerdir.

Bu inandıkları varlığa Allah dememişlerse de, başka isimler vermişlerse de, ona inanmışlardır.

Bazı insanlar; tabiatdaki bazı canlı veya cansız nesnelere inanmış, onları kutsal ve yüce kabul etmişlerdir, ibadet etmişlerdir.

Bazı insanlar; ağaçlara, taşlara, putlara tapmışlardır.

Bazıları; değişik hayvanlara, mesela ineklere tapmış, onları kutsal kabul etmişlerdir.

—İneklere mi?

Çocukların gülmelerini fırsat bilen ve bu soruyu soran Sûde idi. Cemil Dede hiç gülmeden devam etti:

—Evet ineklerin kutsallığına inanmışlardır.

Gördüğünüz gibi çeşit çeşit inançlar vardır. Bu yüzden bir insanın herhangi bir dine veya inanca bağlı olması yetmez. Allah'a inanması yetmez. Doğru olarak inanması gerekir.

İşte İhlâs Suresi Allah'a iman konusunda bize önemli bilgiler vermektedir.

Arkadaşlar!

Şunu hiçbir zaman unutmayacağız ki; içinde yaşadığımız şu muazzam dünya, şu muhteşem evren kendiliğinden olamaz. Muhakkak bir yaratıcısı vardır. Nasıl ki hiçbir eşya kendiliğinden olmazsa, bu kocaman kâinat da kendi kendine var olamaz.

Mesela Şeyma'nın boynundaki kolye kendiliğinden olabilir mi?

Onu bu güzel şekilde yapan insanlar vardır, işçiler, ustalar vardır. Şayet Furkan “bu kolye kendi kendine oldu.” Dese buna herkes güler değil mi?

Allah'a inanmayan, O'nun bu evreni yarattığına inanmayan insanlar da böyle komik bir duruma düşmektedirler.

BİRDEN ÇOK ALLAH OLUR MU?

Bu arada Rümeysa, Cemil Dede'den izin alarak mutfağa gitti ve az sonra elinde bir tepsiyle;

—Evet baylar bayanlar, hazırlandı çaylar, diyerek odaya girdi.

Cemil Dede:

—Evet çocuklar on dakika teneffüs yapıyoruz. Biz çaylarımızı içerken siz de meyve sularınızı için, olmaz mı?

Çocuklar hemen mutfağa koşular. Meyve sularını içenler, doğru Zeynep'in odasına yöneliyordu.

Odada fazla oyalanmalarına fırsat verilmediğini görünce de Cemil Dede'nin yanına koşular.

Dinleyiciler hazırды ve çaylar da içilmişti.

Cemil Dede hemen söze girdi:

—Önce hepinize afiyetler olsun. Rabbim şifa eylesin.

Biraz dinlenmiş olduk değil mi çocuklar?

—Evet dedeciğim!

—İyi bakalım. Az önce Allah'ın var olduğunu, bu dünyanın asla kendi kendine olamayacağını konuşmuştuk.

Sevgili arkadaşlar! Şunu hiç unutmayacağız ki; Allah hem vardır hem de birdir.

Eğer yeryüzünde iki veya daha fazla Allah olsaydı, yani Allah'tan başka tanrılar olsaydı, o zaman çok büyük kargaşa, huzursuzluk ve düzensizlik olurdu.

—Niçin dedeciğim?

Küçük Cemil'in sorusuna hemen cevap geldi:

—Çünkü bu tanrılar arasında çekişme olurdu.

Birisi yağmur yağdırmak isterken diğeri kar veya güneşli bir hava isterdi.

Birisi bazı bölgelere çok nimet verilmesini isterken, diğeri hiç istemeyebilirdi.

Böylece aralarında kesin olarak huzursuzluk çıkar ve bu da dünyanın ve evrenin sonu olurdu.

—Peki aralarında anlaşma yapsalar?

Akif bu soruyu, ürkek bir tavırla sormuştu. Soru çok yerindeydi ama cevap da pratik ve inandırıcıydı:

—Akifcik, eğer onlar kendi aralarında antlaşmış olsalar, o zaman gerçek tanrı olmadıkları kesinleşmiş olurdu. Çünkü tanrı olan her dilediğini yapabilmelidir değil mi? Sınırlı sorumlu yetkili bir tanrı olamaz. Bazı işler yapan ama bazı işleri yapmaya güç yetiremeyen tanrı olamaz.

Tüm bunlar olamayacağı için de Tanrı bir tanedir, o da Yüce Rabbimiz Allah'tır.

Ancak bazı zavallı insanlar, Allah'ın dışında bazı tanrılara inanmakta veya Allah'a inandığı hâlde, paraya, makama, geçici zevklere bir tanrı gibi değer vermektedirler.

Allah onları bu gibi yanlış düşüncelerden korusun.

ALLAH'IN BAZI SIFATLARI

Cemil Dede, yer kavgasına başlayan Sûde ile Şeyma'yı yanına çağırdı.

—Gelin bakalım benim yanıma. Niçin kavga ediyorsunuz?

Şeyma:

—Sûde benim ayağıma bastı.

Sûde suçlanınca hemen kendini savundu:

—Ama Şeyma da beni arkaya doğru itti.

Cemil Dede sözün uzamaması için devreye girdi:

—Evimiz geniş Allah'a şükür. Birbirinizi üzmezin. Hem büyükler konuşurken veya bir sohbet, toplantı veya ders esnasındayken kesinlikle bu gibi hareketler yapmayın. Tamam mı?

Sude ile Şeyma daha küçüklerdi ancak bu uyarılara muhatap oldukları için biraz utandılar ve sessizce Cemil Dede'nin dizinin dibinde oturdular.

—Çocuklar! Sonsuz şefkat ve merhamet sahibi olan Yüce Rabbimizin pek çok sıfat ve özellikleri var. Ancak onlardan bazılarını ben size hatırlatmak istiyorum.

Allah ezelidir, başlangıcı yoktur. Ebedidir, sonsuza kadar hep var olacaktır.

Birdir, eşi ve benzeri yoktur.

Var olması için hiç kimseye muhtaç olmamıştır.

Kendisinin dışındaki herkes ve her şey Allah tarafından yaratılmış olup, O, hiç birisine benzemez.

Her zaman diri ve canlıdır. Her şeyi bilir. Eğer dünyadaki bütün ağaçlar kalem olsa ve denizler, nehirler de mürekkep olsa, Allah'ın ilminin bir noktasını, zerresini ancak yazabilirler. Çünkü Allah geçmiş ve gelecek her şeyi bilir.

Allah her şeyi işitir. Bir kelebeğin o zarif hareketindeki sesi de, en çok gürültü çıkaran bir canlı veya cansız varlığın çıkardığı sesi de duyar.

Her şeyi görür. Yerin altında üstünde, uzayda, denizlerin derinliğinde, gecenin zifiri karanlığında bile her şeyi görür. Sınırlı olma bizim içindir. Gece ve karanlık bizim içindir. Allah için böyle engeller yoktur.

Allah konuşur da. Meleklerle, peygamberlere vahiy verir. Bizimle de aslında konuşur. Ama bildiğimiz gibi değil tabi. Bize güzel duygular, iyilik arzusu verir. Allah'ın konuşması bizlerden çok farklıdır.

Allah sonsuz güç ve kuvvet sahibidir. Dünyanın en güçlü insanına bile gücü veren Allah'tır. Eğer Allah bize güç vermese, biz elimizi bile kaldıramayız, bir adım bile atamayız. Ama yüce Rabbimiz her istediğini yapabilecek güçtedir.

Allah neyin olmasını isterse ona ol der ve hemen oluverir. Onun istemesini ve yaratmasını engelleyecek hiçbir güç yoktur.

Bize rızık veren Allah'tır. Yüce Rabbimiz yerin altındaki bir böceğe de yükseklerdeki bir kuşa da rızıkını verir. Hiçbir varlığı rıziksız bırakmaz.

—Dedeciğim Afrika'da açlık çeken insanlar var ama...

Yine Akif konuşmuştu. Cemil Dede ciddiyetle devam etti:

—Evet Afrika'da veya başka yerlerde açlık çeken insanlar var. Ama düşünecek olursak şunu görürüz: Yüce Rabbimiz bütün insanlara yetecek kadar rızık vermiştir. Ancak insanların zulmü, dengesiz yönetimi, haksız uygulamaları sonucu bazı bölgelerde açlık çekilmektedir. Yoksa altı milyar değil, on altı milyar insanı bile besleyecek, doyuracak nimet, Allah tarafından biz insanlara verilmiştir. Kıyamete kadar da verilecektir.

ESMÂÜ'L-HÜSNÂ

Rümeysa, müsaade isteyerek bir soru sordu:

—Dedeciğim bir de Rabbimizin güzel isimleri var. Bizi o konuda biraz aydınlatır mısınız?

— Allah iyiliğini versin Rümeysa. Rabbimizin sıfatlarını anlatırken isimlerini unutmak olmazdı tabi. Aferin kızım.

Esmâü'l-Hüsnâ; Rabbimizin güzel isimleri için kullanılan bir deyimdir.

En güzel isimler Allah'ındır. Bizler dua edeceğimiz zaman, Rabbimizi anacağımız zaman onun bu üstün ve anlamlı isimlerini anmalıyız.

Ayet ve hadislerde geçen üç yüzden fazla isim vardır. Bunların hepsini burada anlatmamız elbette imkânsız. Başka bir sohbetimizde anlatırız inşallah. Ancak bu isimlerden bazılarının okunduğu ilahiler var, siz dinlemişsinizdir.

Sevde parmak kaldırarak söz aldı:

—Dedeciğim, camideki hocamız bize Allah'ın 99 ismini öğretmişti. Ben de ezberlemiştim. Çok sevaptır değil mi?

—Elbette sevgili kızım. Hem çok sevaptır, hem de gereklidir. Bakın Hz. Muhammed Efendimiz bir hadisinde şöyle buyurmaktadır:

“Allah'ın 99 ismi (başta olmak üzere pek çok ismi) vardır. Bu isimleri ezberleyen, sayan kişi cennete girer.”

Cennete girer müjdesini alınca, herkeste bir kıpırdanma oldu. Çocuklar birbirlerini sorgulamaya başladılar. Bilmeyen sessiz kalıyordu ama daha önce esmâü'l-hüsnâ'yı ezberlemiş olanlar, yüksek sesle okumaya başladılar.

Fatma Hanım, çocuklara sessiz olmalarını söyledi. Ancak tam bir sessizliğin sağlanması Cemil Dedé'nin konuşmaya başlamasıyla oldu:

—Evet gençler dinleyin bakalım.

Anlaşılan pek çoğunuz Rabbimizin isimlerini öğrenmiş. Bu çok güzel. Ben sizleri daha sonra dinleyeceğim. Ve Allah'ın 99 ismini okuyana dondurma ikram edeceğim. Anlaştık mı?

Bazılarının sesi daha güç çıktı:

—Anlaştık.

—İyi öyleyse.

Ancak şunu da hemen söylemeliyim ki; bu isimleri sadece ezberlemek yetmez, anlamını da öğrenmek ve Allah'ın istediği şekilde ibadet etmek, kulluk yapmak gerekir.

ALLAH SAMED'DİR

Madem anlaştık, öyleyse şimdi ikinci ayetimize geçebiliriz. Muhammed Emin okur musun?

— “Allah samed (her şey O'na muhtaç, O kimseye muhtaç değil)'dir.”

—Sevgili yavrularım bu ayette de Yüce Rabbimizin çok önemli bir sıfatına değinilmektedir.

Bu kelime anlam itibariyle çok geniş manalar içermektedir. Bunları size şöyle aktarabilirim:

Herkes kendisine muhtaç, ama O kimseye muhtaç değildir.

Tüm isteklerin yapıldığı, duaların edildiği varlıktır.

Eksiği, ihtiyacı, kusur ve engeli olmayandır.

Yemeyen, içmeyen, uyumayan, yorulmayandır.

Fani olmayandır.

Kendisinden daha üstün, şerefli ve değerli olmayandır.

Dilediğini yapan, kimseye hesap vermek zorunda olmayan ama bütün insanlara şefkat, merhamet ve adaletle davranandır.

Tek ilah, kulluk yapılacak, kayıtsız şartsız, sorgulamadan itaat edilecek en yüce ve noksansız varlıktır.

İşte biz, böylesine mükemmel bir varlığa iman ediyor, O'na kulluk ediyoruz.

—Dedeciğim Samed ismi insanlara da verilebilir mi?

—Evet verilebilir. Ancak sadece Samed değil de Abdussamed demek daha güzel olur.

Hiç ismi Abdussamed olan bir tanıdığınız var mı?

Çocuklardan şimşek hızıyla cevaplar geldi:

—Benim sınıfımda bir arkadaşım var.

—Annemin amcasının adı da Abdussamed.

—Çok güzel Kur'an-ı Kerim okuyan bir hoca var. Onun ismi de Abdussamed.

Cemil Dede:

—Demek ki çevremizde Allah'ın bu ismini kullanan tanıdıklarımız varmış.

Abdussamed isminin dışında Allah'ın isim ve sıfatlarıyla birlikte kullanılan pek çok isim vardır. Abdullah, Abdurrahman, Abdulkadir,

Abdulcelil, Abdulkerim, Abdulkhakim ve daha pek çok isim.

Küçük Cemil gülerek başını kaldırdı;

—Benim ismim de Allah'ın isimlerinden biridir. Çok güzel anlamı var.

Ramazan sordu:

—İsminin anlamı nedir?

—Çok güzel!

—Tamam ismin çok güzel de anlamı nedir?

Cemil esprisini noktalamadı:

—Benim hem ismim güzel hem de ismimin anlamı güzel. Anladın mı Ramazan Bey!

Cemil'in bu esprisine herkes güldü. En çok da kendisi güldü.

O DOĞURMAMIŞ VE DOĞURULMAMIŞTIR

—Muhammed Emin üçüncü ayeti okumaya hazır mısınız?

—Evet dedeciğim, hemen okuyorum:

—“O doğurmamıştır ve doğurulmamıştır.”

Cemil Dede daha konuşmaya başlamamıştı ki, dışardan Zeynep’in sesi geldi.

İlknur Hanım sesi duyar duymaz diğer odaya yöneldi. Ağlama sesinin kesilmemesi üzerine Abdurrahman da kalktı. Odadan çıkmak üzereyken Cemil Dede;

—Çocuğu buraya getirin bakalım dedi.

Abdurrahman az sonra kucığında Zeynep’le geldi.

Zeynep’in içeri gelmesiyle, çocuklarda bir hareketlilik oldu. Ancak kimse yerinden kalkıp, Zeynep’i rahatsız etmedi.

Cemil Dede Zeynep’i kucasına aldı ve biraz da eski günlerini hatırlayarak sağa sola salladı.

Abdullah ve Abdurrahman’a dönerek;

—Sizler de bizi az uğraştırmadınız. Gece yaralarına kadar sizleri az sallamadık. Ama Rabbime hamd olsun. İnsan o çektiği eziyetleri unutuyor. Sizler Allah’ın yolunda oldukça da hiçbir sıkıntının zorluğu kalmıyor. Hepsi dağılıp gidiyor.

Bu arada Zeynep de Cemil Dedeyi dinliyordu sanki. Çünkü ağlamasını kesmişti.

Cemil Dede devam etti:

—Ayete dönecek olursak, Rabbimiz, kendisinin doğuran ve doğurulan bir varlık olmadığını hatırlatıyor.

Öyle ya!

Bir yaratıcı olan Allah, nasıl yaratılmış bir insan gibi olsun?

Allah'ın ne eşi ve benzeri vardır.

Ne çocukları vardır.

Ne doğurmuş ne de birileri tarafından doğurulmuştur.

Bakın Zeynep kızımızın bir annesi ve babası var. Bu hafta dünyamıza doğarak aramıza katıldı. Ancak bu durum, yaratılmış canlılar için söz konusudur. Fakat yüce Rabbimiz bu ve buna benzer her türlü olaydan uzaktır. Bunlar asla düşünülemez.

Düşünülemez ama maalesef Hristiyanların çoğu, Hz. İsa'nın Allah'ın oğlu olduğuna inanırlar.

Yahudiler; Üzeyir Allah'ın oğludur derler.

Peygamberimiz zamanında ve hâlâ günümüzde bazı insanlar, melekleri Allah'ın kızları olarak düşünürler.

Ayrıca değişik zamanlarda insanlar tanrı ve tanrıçalara inanmışlardır.

Böylece bu insanlar, hem tevhid inancından sapmış, çok yanlış inançlara yönelmiş oldular. Hem de Allah'a büyük bir haksızlık ve iftirada bulunmuş oldular.

Biz Müslümanlar; Allah'ın var ve bir olduğuna, canlılara ait bu tür özelliklerden uzak olduğuna inanırız. Yani Allah'a gereği gibi, olduğu gibi ve kendisinin emrettiği gibi inanmış oluruz.

Şamil başını kaldırarak bir soru sordu:

—Dedeciğim, ben geçenlerde bir film izlemiştim. Orada, “Allah baba” diye söylüyordu. Çok günah değil mi?

—Günah olmanın yanı sıra yanlış bir düşüncedir bu. Az önce de söylediğimiz gibi, Allah'ın evladı, çocuğu yoktur ki baba olsun. Biz buna benzer her türlü sözlerden kendimizi korumalıyız. Senin bunu fark etmen de güzel bir şey tabii.

“BİZ BU SUREYİ DE SEVDİK”

Son ayetle suremizi ve sohbetimizi bitirelim.

Bir şey söylenmesine fırsat vermeden, Muhammed Emin hemen dördüncü ayeti okumaya başladı:

—“Ve hiçbir şey O’nun dengi değildir.”

—Bizleri yaratan Yüce Rabbimiz, en büyük, en yüce, tek ilah olduğu için bizlerden farklıdır.

Allah vardır, pek çok özellikleri vardır, ancak hiçbir şekilde bize benzemez.

Yaptıklarıyla, güç ve kuvvetiyle herkesten ve her şeyden üstündür.

Böylesine yüce olduğu için de bizler sadece O’na hamd ediyor, O’na kulluk ediyor, O’na ibadet ediyoruz.

Suremiz hakkında bu kadar bilgiyle yetinelim.

Ve ben bir olayla da sözlerimi bağlamış olayım:

Sevgili Peygamberimizin yanında on sene bulunmuş, eğitim almış olan Enes (r.a.) anlatıyor:

“Adamın birisi Allah Resulü’nün yanına gelerek dedi ki:

—Ya Resulallah!

Ben bu İhlâs Suresini çok seviyorum.

Hz. Muhammed (s.a.s.) tebessüm ederek cevap verdi:

—Bu sureyi sevmen, senin cennete girmene sebep olacaktır.”

Ne kadar büyük bir müjde değil mi çocuklar?

Çocuklar hep bir ağızdan;

—Eeevet! Dediler.

—Siz de bu sureyi seviyor musunuz?

—Eeevet!

—Bizleri seven ve çok merhametli olan Yüce Rabbimiz, hepimizi cennette buluştursun.

Büyük küçük herkesten dökülen karşılık aynı oldu:

—Âmiin.

FELÂK VE NÂS SURELERİ

KÖTÜLÜKLERDEN ALLAH'A SİĞİNMAK İNSANLAR...

Rümeysa, Akif ve Cemil dolmuştan inip dernek merkezine doğru yöneldiler.

Daha önce de babalarıyla geldikleri için kolayca buldular. Dernek merkezinin tabelasını gören Cemil hemen haykırdı:

—İşte burası, gördüm.

Rümeysa, Cemil'in bağırarak konuşmasından rahatsız oldu:

—Cemil yavaş konuş. Zaten biz de gördük.

Fakir Öğrencileri Koruma ve Yardım Derneği, her yıl olduğu gibi bu yıl da fakir öğrenciler yararına bir kermes düzenlemişti. Üç kardeş; harçlıklarını biriktirmiş ve babalarından da biraz para alarak alışveriş yapmaya gelmişlerdi.

Dernek binası tarihi bir mekândaydı. Osmanlı'dan kalma iş hanının giriş bölümündeki geniş alan kermes için düzenlenmişti.

Rümeysa ve kardeşleri, annesinin bulunduğu bölüme geçmeden önce, diğer alanları gezmeye başladılar.

Yemek pişirenler, börek yapanlar, yufka ekmek açanlar, kebab ve döner satanlar, kitapçılar, el işi yapanlar, elbise satanlar kermes alanını doldurmuşlardı.

Alan çok kalabalıktı. Bir panayırı andırıyordu. Çocuklar, kadınlar ve erkekler dolaşüyor, alışveriş yapıyorlardı.

—Ooo kimleri görüyoruz.

Akif, sesin geldiği yöne bakınca Mehmet Bey ve eşi Hatice Hanımı gördüler.

Mehmet Bey enişteleriymi ve aynı zamanda dernek başkanıydı.

Halası Hatice Hanımın elini öpmeye çalıştılar.

—Abdullah Bey bugün yok herhâlde?

Mehmet Bey'in sorusuna Akif cevap verdi:

—Babam bugün gelemediği için bizi vekil olarak gönderdi.

—Çok güzel. Babanıza selam söyleyin. Unutmayın haa! Bir aksilik olmazsa akşam çay içmeye geleceğiz zaten.

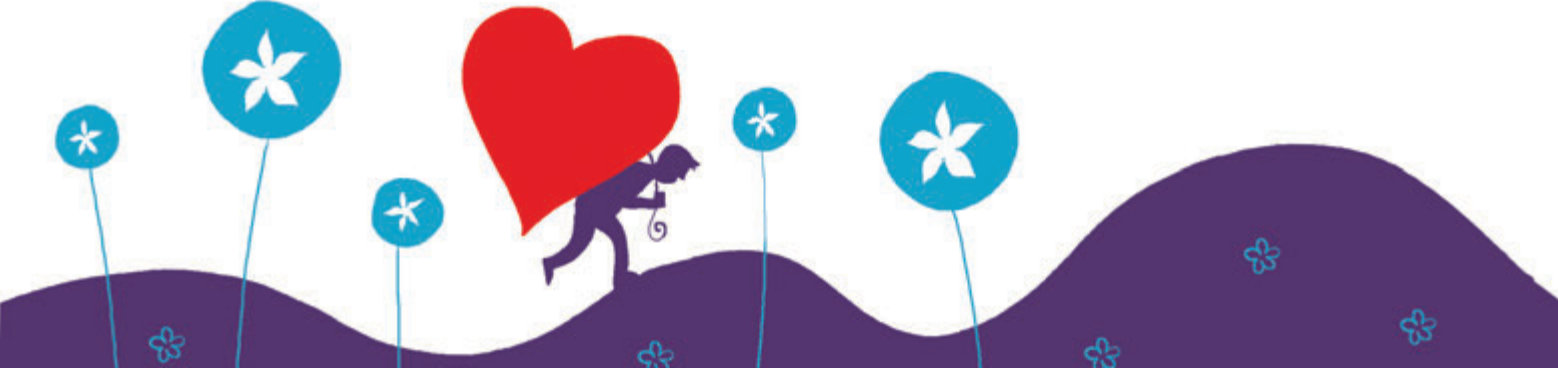
—Ve aleyküm selam. İnşallah unutmayız. Akşam görüşmek üzere.

Üç kardeş kermesten hem kendileri hem de anne-babaları için yiyecek, kitap ve hediyelik eşya aldılar. Anneleri Fatma Hanımın kaldığı yerde uzunca bir zaman kalıp satışa yardımcı oldular.

Hem alışveriş yapmak hem de elde edilecek kazanç ile fakir öğrencilere yardımcı olmak, üçünü de mutlu ediyordu.

Zaten Rümeysa ile annesi Fatma Hanım da kermes için yapılan hazırlıklara önceden katılmış, günlerce örgü örmüş, hemen bozulmayacak yemekler yapmışlardı.

Kermes için dernek gönüllüleri haftalarca çalışmış, bu hayırlı hizmette görev almışlardı. Halkın ilgisi de çok yoğun olduğu için tüm görevliler büyük bir aşkla çalışmaya devam ediyorlardı.

VE İNSANLAR...

Rümeysa ve kardeşleri, anneleri eve geç geleceği için müsaade isteyip kermesten ayrıldılar.

Otobüs durağının yanına henüz ulaşmışlardı ki, acı bir feryat duyular.

Bir bayan sesiydi bu. Sesinin çıktığı kadar bağıyordu.

Dönüp baktıklarında bağıran kişinin çok yakınlarında olduğunu gördüler.

Az ilerde uzun boylu bir genç, bir bayanın çantasını almış kaçıyordu. Delikanlı hızla yola doğru giderek kendisini bekleyen bir motosiklete bindi ve oradan uzaklaştı.

Çantası kaçırılan kadın yerde, elinden kanlar akıyordu. Çantasını almak için eline bıçak atmış olmalıydı.

İnsanların bazıları hiçbir şey olmamış gibi yollarına devam edip giderken, bazıları da tedirgin ve ne yapacağını şaşırılmış bir şekilde sağa sola bakıyordu.

—Polis yok mu? Diye bağırdı birisi.

Bir diğeri cevap verdi:

—Ben polisi aradım, şimdi gelir. Ama bir de ambulans çağırmamız lazım.

Ve bundan sonra her ağızdan bir söz çıktı, konuşmalar anlaşılmaz oldu.

Fakat yerde yatan bayan acılar içinde, gözyaşları içinde kıvranıyordu.

Rümeysa ve iki kardeş kenardan olayı izliyor ve yapılanı bir türlü anlamak istemiyorlardı.

Bir insan niçin başkasına ait bir eşyayı çalmak ister?

Niçin başkasının canına zarar verir?

Bu kapkaççılar gerçekten muhtaç oldukları için mi bu işi yapmaktadır? Yoksa iman ve ahlak eksikliğinden dolayı mı yapmaktadırlar?

Her birinin kafasında pek çok soru vardı. Ancak Rümeysa, bir an evvel oradan ayrılmaları gerektiğini düşündü ve eşyalarını daha sağlam tutmaya başladı. Hatta kardeşlerini de bu konuda uyardı.

Gelen ilk otobüse binerek eve döndüler.

ÇOCUKLAR YİNE CEMİL DEDE'Yİ KARŞILIYORLAR

Rümeysa ve kardeşleri eve yaklaşmışlardı. Ancak yan binadan çocuk seslerinin gelmesi üzerine ileri doğru gittiler. Gördükleri manzara her zamanki gibiydi:

Cemil Dede'nin eve geldiğini gören binanın tüm çocukları koşarak yanına gidiyordu.

Her zaman tekrarlanan şu idi:

Cemil Dede binanın kapısından bahçeye girince kim varsa onlara;

—Es-selâmü aleyküm diye selam verirdi. Büyük veya küçük, orada bulunanlar da;

—Ve aleyküm selam hocam,

Ve aleyküm selam Cemil Dede, diye selamını alırlardı.

Sonra küçükler düzgün bir sıra ile Cemil Dede'nin elini öper ve muhakkak da bir şey alırlardı.

Cemil Dede'nin onlara verdiği hediye; bazen sakız, çikolata, şeker, bazen de değişik arkadaşlarından aldığı veya kendisinin satın aldığı kitaplar olurdu.

Ama muhakkak bir hediye olurdu.

Bu yüzden çocuklar Cemil Dede'nin gelmesini sabırsızlıkla beklerdi. Çünkü tam bir şenlik havası yaşanırdı.

Cemil Dede göremediği bazı çocukların ne yaptığını sorar, verdiği hediyelerden onlara da gönderirdi. Orada bulunanlarla da küçük şakalar yapar, onları neşelendirir, bazen kızdırmaya çalışırdı. Ama hiçbir çocuk, Cemil Dede'nin şakalarına kızmazdı. Çünkü şakaları çok kibar ve anlamlıydı.

Akşam görüşmeyi düşündükleri ve biraz da yorgun oldukları ve kapkaç heyecanını üzerinden atamadıkları için, üç kardeş hemen eve çıkmayı uygun gördüler.

GÜZEL İŞLER

Saliha Hanım'dan gelen telefon üzerine akşam çayını içmek için evden çıktılar.

Cemil Dede ve eşi Saliha Hanım güler yüzle karşıladı. Eve girdikleri zaman, içeride Mehmet Bey'lerin de olduğunu gördüler. Selam verip kucaklaştılar.

Hal hatır sorma faslından sonra Cemil Dede Mehmet Bey'e döndü:

—Hayır çarşınız nasıl gidiyor?

—Allah'a çok şükür. Umduğumuzdan çok büyük bir ilgiyle karşılaştık.

İnsanımız bu konularda çok duyarlı. Bizler de bu ilgiyi canlı tutarak, daha çok fakir yavrumuza yardım etmeyi, onları topluma, vatanımıza, milletimize kazandırmaya çalışıyoruz.

—Çok iyi yapıyorsunuz. Allah güç ve kuvvet versin.

—Bizim derneğin bünyesinde yeni bir birim oluşturduk. Bu birim, zararlı alışkanlıkları olan çocuklarımızla görüşerek, onların tedavisini yapıyor ve okula devam etmelerini sağlıyor.

Maalesef pek çok genç evladımız uyuşturucu bataklığına saplanmış durumda. Onları bu tehlikeden kurtarmak için çaba harcıyoruz.

Bu konuda hazırladığımız broşürleri de okullara dağıtıyoruz.

Yaptığımız dört aylık bir çalışma sonucu elli altı yavrumuzu bataklıktan kurtararak hayata, eğitim ve öğretime kazandırdık. Bizi böyle bir güzelliğe vesile ettiği için Allaha hamdolsun.

Cemil Dede, Abdullah Bey ve diğerleri zevkle dinliyorlardı.

—Allah hepinizden razı olsun. Gençliğimizi her türlü zararlı alışkanlıklardan, kötülüklerden, Allah'a karşı gelmekten korumak için hepimiz çalışmalıyız.

Allah çocuklarımızı her türlü kötü alışkanlıklardan ve kötü insanların şerrinden korusun.

Mehmet Bey araya girdi hemen:

—Cemil Hocam!

Hep biz konuştuk, epeydir görüşemiyorduk zaten. Buyurun bize bazı nasihatleriniz olur.

Bizim küçükler de yorgun olmalarına rağmen, biz de muhakkak geleceğiz dediler.

Cemil Dede:

—Tabi ki dedelerinin yanına gelecekler. Gelmezlerse kızarım sonra.

Evet, doğrusu sizin anlattıklarınızı dinlerken, aklıma iyilik önderleri peygamberler, bilginler, iyi davranışlarda bulunan insanlar geldi. Bir de kötü insanlar; peygamberlere karşı gelenler, zalimler; insanları, Müslümanları öldürenler, günümüzde her türlü ahlâksızlığı yayanlar, uyuşturucu ticareti yapanlar aklıma geldi.

İyi ile kötünün mücadelesi geçmişte oldu, günümüzde de olacak.

Bizim bunlara karşı her türlü mücadeleyi vermemiz lazım.

Bu mücadeleyi verirken, çaba harcarken, gayret ederken, Rabbimize sığınmayı hiç unutmayacak ve terk etmeyeceğiz. O'nun yardımını isteyeceğiz.

İKİ SİĞINAK: MUAVVİZETEYN

Abdullah Bey'in çocukları Rümeyşa, Akif ve Cemil ile Mehmet Bey'in çocukları Asûde, Şule, Feyza ve Betül tam dinleme konumuna geçtiler.

Cemil Dede:

—Hepimizin namazda sık sık okuduğu iki sure var. Bu iki sureye birden Muavvizeteyn diyoruz.

Bunun anlamı şudur: Görünen ve görünmeyen, bildiğimiz ve bilmediğimiz tüm kötülük ve tehlikelerden Allah'a sığındığımız iki suredir.

Asude ile Rümeyşa birbirlerine baktılar. Bunun hangi sureler olduğunu anlamışlardı. Ama diğerlerinin bilmediği belliydi.

—Asude bize bu sureleri söyler misin?

Cevap anında geldi:

—Felâk ve Nâs Sureleri.

Çocuklar, her gün okudukları bu iki surenin ortak ismini böylece öğrenmiş oldular.

—Feyza bize Felâk Suresini okur musun?

Feyza, dizlerinin üzerine oturdu, başını önüne eğdi ve okumaya başladı:

—E'üzü billâhi mineş-şeytâni'r-racîm.

—Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm.

1- “Kul e'üzü bi-Rabbî'l-felak.

2- Min şerri mâ halak.

3- Ve min şerri ğâsikın izâ vekab.

4- Ve min şerri'n-neffâsâti fi'l-ukad.

5- Ve min şerri hâsidin izâ hased.

Sadekallâhü'l-azîm.”

—Teşekkür ederim kızım.

Anlamını da Akif'ten dinleyelim.

Akif sanki hazır bekliyordu:

—(Allah'ın rahmetinden) Kovulmuş şeytanın şerrinden Allah'a sığınırım.

—Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla.

1- “De ki: ben, karanlığı yarıp sabahı ortaya çıkaran Rabbe sığınırım,

2- Yarattığı şeylerin şerrinden,

3- Karanlığı çöktüğü zaman gecenin şerrinden,

4- Dügümlere üfleyenlerin şerrinden,

5- Ve hased ettiği zaman hasedçinin şerrinden. (Allah'a sığınırım)

Yüce Allah, sözün en doğrusunu söyledi.”

—Aferin Akif. Peygamber Efendimiz bu iki sureyi sıkça okumuştur.

İnsanlardan ve şeytandan gelecek tehlikelere, yanlış düşünce ve fikirlere karşı bir nevi sığınak olarak görmüştür.

Allah Resulü (s.a.s.) değişik zamanlarda, namazda olduğu gibi yatmadan önce de İhlâs Suresi ile birlikte Felâk ve Nâs Surelerini okurdu. Bunu bizlere de tavsiye etmiştir.

Bu surelerin faziletiyle ilgili pek çok hadis vardır. Peygamber Efendimiz (s bu surelerin benzersiz iki sure olduğunu belirtmiş, sabah ve akşam vakitlerin namazda ve namaz sonralarında, tehlike anlarında. kötülüklerle karşı korunma amacıyla da okumamızı emretmiştir.

Şimdi ayet ayet bu sureyi anlamaya çalışalım:

ALLAH'A SIĞINIRIZ

1-De ki: ben, karanlığı yarıp sabahı ortaya çıkaran Rabbe sığınırım,
Felâk Suresi Kur'an-ı Kerim'in 113. suresidir. Beş ayettir.

Bu birinci ayette geçen ve surenin ismi olan Felâk kelimesi; “karanlıkları adeta yırtarak doğup gelen sabah aydınlığı” anlamına gelmektedir.

Bu ayette, insanları gecenin karanlığından kurtaran ve sabaha, gündüze, aydınlığa eriştiren Allah'a sığınmamız istenmektedir.

Bizler hayatımızın her anında her zaman ve her yerde, her işte Allah'a sığınmalıyız.

—Dedeciğim Allah'a sığınmak derken neyi kastediyorsunuz?

Şule bu soruyu sordu ve sanki bir suç işlemiş gibi başını önüne eğdi.

Cemil Dede:

—Kızım yağmurlu bir havada, ıslanmamak için şemsiyeye veya bir kapalı alana sığınırız.

Güneşten, soğuktan korunmak için uygun bir yere sığınırız.

Bir asker olsak, düşmanın kurşunlarına hedef olmamak için sipere sığınırız.

Üzerimize doğru gelen bir arabanın altında kalmamak için kenara sığınırız.

İşte yaşadığımız bu dünyada da maddi ve manevi tüm tehlikelere karşı bizim sığınacağımız, yardım isteyeceğimiz, dua edeceğimiz tek varlık Allah'tır.

Şeytan ve içimizdeki kötü duygulardan, nefsimizden Allaha sığınacağız.

İşlediğimiz günahlardan, kötü ahlaktan, birisine verdiğimiz zarardan, her türlü deprem, sel gibi felaket ve kazalardan, acizlikten, tembellikten, korkaklıktan, yaşlılıktan, kabir azabından, azdıran ve şımartan zenginlikten, cimrilik ve fakirlikten Allaha sığınırız.

Sığınırken şunu demiş oluruz:

“Ey Allahım!

Ben sana iyi bir kul ve iyi bir insan olmaya çalışıyorum.

İyi insanlarla ve iyiliklerle beraber olmamı sağla.

Sen bana yardım et.

Kötülükten ve kötülerden koru.

Kötü insanlardan ve ortamlardan kaçınıyorum.

Beni muvaffak kıl.

Yani ben elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Sebeplere sarılıyorum.

Ve sonrasını sana bırakıyor, sana sığınıyorum Allah'ım!”

KÖTÜLÜKLERE DİKKAT

2-Yarattığı şeylerin şerrinden,

Allah'ın dışındaki her şey yaratılmıştır.

Bu yaratılmışlar içinde insana ve çevreye zarar verenler yani şerliler olabilir.

Aslında Yüce Allah hiçbir varlığı şer yapsın, kötülükte bulunsun diye yaratmamıştır. Bakın bizim en büyük düşmanımız şeytan bile şer işlesin, kötülük yapsın diye yaratılmamıştır.

Allah'ın dediklerini uygulayan, tercih eden iyi insan; O'nun dediğini yapmayan, isyan eden şerli insandır.

Bizim bildiğimiz ve bilmediğimiz, gördüğümüz ve görmediğimiz pek çok şer olabilir.

Şer; “üzüntü, keder, kötülük ve sıkıntı” anlamına gelir. Dini bir deyim olarak ise; “Allah'ın memnun olmadığı sevmediği, hoşlanmadığı ve Allah tarafından bir cezayı gerektiren, dünyamıza ve ahiretimize zarar veren şeylerdir.”

Bir insanın yaralanması, bir yerinin kesilmesi, malına bir zarar gelmesi bir şer olacağı gibi, asıl şer; insanın Rabbini tanımaması, O'nun dediklerini yapmaması, günah işlemesi, namaz kılmaması, insanlara kötülük yapması, çocukları öldürmesi, onlara zararlı alışkanlıklar kazandırması gibi hareketlerdir.

Bizler Allah'ın yarattığı tüm varlıkların şerlerinden Allah'a sığınacağız. İyilikleriyle beraber olacağız.

KARANLIK ÇÖKÜNCE...

3-Karanlığı çöktüğü zaman gecenin şerrinden,
Cemil Dede üçüncü ayeti okuduktan sonra bir soru sordu:

—Gece ve karanlıktan korkmayan var mı?

Kimseden ses çıkmadı. Sadece Akif'in sesi duyuldu:

—Ben korkmam!

Çocuklar, özellikle de Cemil itiraz etti:

—Nasıl korkmazsın abi!

Geçen günlerde babam bizi komşumuz Hüseyin Amcaya gönderdiğinde nasıl da korkmuşsun.

Akif derhal savunmaya geçti:

—Ama o zaman ben önümüze çıkan köpekten korkmuştum. Köpeğin bize saldırmasından korktum. Yoksa geceden korkmadım.

Cemil Dede bir espriyle araya girdi:

—Anlaşılan yine de en kahramanımız Akif Bey.

Arkadaşlar Allah; gündüzü, çalışmamız, okulumuza gitmemiz, temel ihtiyaçlarımızı görmemiz için yarattı. Geceyi de dinlenmemiz için yarattı.

Bizler gecemizi çok verimli geçirmeliyiz.

Ödevlerimiz, yapacak işlerimiz varsa halledip erkenden yatmalıyız.

Gece olduğunda her tarafı karanlık kaplar. Dünya simsiyah bir örtüye bürünür adeta. Güneş ışığını başka alana kaydırmıştır çünkü. Acılarımız, hastalıklarımız daha da hissedilir, artar. Bitkiler, ağaçlar bile çoğunlukla karbondioksit-zehir yayarlar etrafa.

Bazı insanlar gecenin karanlığını, insanların uykuda olmasını fırsat bilir. Geceleyin hırsızlık yapar, ahlaksızlıkta bulunur, cinayet işler. Gerçi artık bunları yapmak için karanlığa sığınma ihtiyacı da duymuyor bazı kötü insanlar. Gündüzün aydınlığında da her türlü kötülüğü yapıyorlar.

Evet demek ki gecenin karanlığında ortaya çıkabilecek her türlü kötülüklerden, insan veya diğer canlıların şerlerinden Allah'a sığınmamız gerekiyor.

4-Düğümlere üfleyenlerin şerrinden,

Sevgili çocuklar!

Bu ayette belirtilen, düğümlere üfleyenlerden maksat; insanları aldatan,

göz boyacılık yapan, morallerini bozan, gelecekle ilgili yalan haberler vererek yanlış yönlendirmeye çalışan, kalbi ve kafası kötülüğe çalışan insanlardır. Bu tip insanlara karşı çok uyanık ve dikkatli olmalıyız. Onların şerrinden de Allaha sığınmalıyız.

Büyük şehirlerden en küçük mahallelere kadar böyle insanlarla karşılaşabiliriz.

Bunlar, bazı sıkıntıları olan, uzun süreli hastalıklara yakalanan, bunalıma giren veya işleri rast gitmeyen insanları kolayca tuzağına düşürüp kandırırlar.

Üfürükçülük yaparlar. Bunu yaparken de yüce dinimizin bazı kurallarını istismar ederler, kullanırlar. Bilmeyenler onları dinine bağlı dürüst insan zannedebilir. Oysa onlar tam bir sahtekârdırlar. Çünkü onlar, ayet ve hadisleri okuyarak dua etme ile üfürükçülüğü bilerek birbirine karıştırırlar.

Yine bunlardan bazıları, karanlık ve loş odalarda, önlerinde çeşit çeşit otlar, bitkiler, eski tabaklar, fokurdayan tencerelerle insanları yönlendirmeye, etkilemeye çalışırlar.

İşte bizler tüm bunlardan da Allah'a sığınacağız. Ve bunların yanına gitmeyeceğimiz gibi asla inanmayacağız da.

Feyza; Cemil Dede'den izin alarak bir soru sordu:

—Dedeciğim, yanlış hatırlamıyorsam, Hz. Musa sihirbazlara karşı mücadele vermiş, onları yenmiş. O da sihirbaz mıydı?

Bazı büyükler, Feyza'nın sorusuna kızdılar. Hiç peygamber sihirbaz olur muydu sanki.

Ancak Cemil Dede hiç de kızmamıştı. Sakince cevap verdi:

—Sevgili kızım! Hz. Musa tabi ki sihirbaz değildi. O bir peygamberdi.

Peygamberler Allah'ın izniyle mucizeler gösterirler. Bu mucizeler de o günkü insanları etkileyecek türden olurdu.

Hız. Musa'nın zamanında sihir çok yaygındı.

Firavun ve diğer insanlara karşı, Allah'ın gücünü göstermek ve kendisinin gerçek bir peygamber olduğunu kanıtlamak için asasını kullandı.

—Dedeciğim asa ne demek?

—Asa bir nevi baston, değnek gibi bir şeydir.

Cenabı Allah, onun asasına, yere bıraktığı zaman, canlı bir varlığa dönüşme ve değişik özellikler gösterme mucizesini vermişti. Ve O da bu mucizeyi, insanların imana gelmesi için kullandı.

Mesela asasıyla kayaya vurduğu zaman su fışkırması, Kızıl Deniz'e vurunca, denizin ortadan ikiye ayrılarak yol açılması en bilinen mucizelerdir.

Bu mucizelerden bir tanesini de kalabalık bir halk kitlesinin toplandığı meydanda gösterdi. Tüm sihirbazlar sihirlerini göstermiş ve herkes hayretler içinde kalmıştı.

Hız. Musa da Allah'ın adıyla asasını bırakınca, kocaman bir ejderha oldu ve sihirbazların sihrini, ortaya koyduklarını yutuverdi. Sonra Hız. Musa o ejderhayı eline alınca normal asa hâlini aldı.

Herkes hayret ve dehşete kapılmıştı. En çok da sihirbazlar şaşırılmıştı. Çünkü böyle bir şey olamazdı. Bu yapılan sihir olamazdı. Bunu bildikleri için de hemen Müslüman oldular.

Demek ki Hız. Musa'nın yaptığı bir sihir değildi.

Oysa sihir bir tür aldatmadır, insanları kandırmadır. Bunu yapmak da Allah'ın hiç hoşuna gitmeyen bir iştir.

Anlaşıldı mı Feyzacık?

FeYZa başını salladı:

—Evet dedeciğim, teşekkür ederim.

KISKANÇLIK NE KÖTÜ!

5-Ve hased ettiği zaman hasedçinin şerrinden. (Allah'a sığınırım)
Ve Felâk Suresinin son ayetine geldik.

Bu ayette de olumsuz bir insan tipi hatırlatılarak, şerrinden Allah'a sığınmamız gerektiği belirtilmektedir.

Hani bazı insanlar vardır, siz derste iyi bir not aldığınız zaman gelip sizi tebrik eder, kendisi o notu almış gibi sevinir. Güzel bir haber alırsanız, sizinle birlikte sevinirler. Başınıza bir sıkıntı gelse, yardımcı olmaya çalışır.

Yine bazı insanlar da vardır ki sizin en küçük başarınız onları rahatsız eder, sizi çekemez. Sizin o başarıya layık olmadığınızı düşünür, başarısız olmanızı ister. Bazen bunu söyler ama çoğu zaman söylemez. İçten içe böyle düşünür. Tehlikeli bakışları sizin üzerinizdedir.

Siz yeni ve güzel bir elbise alsanız, imkânı olsa her tarafını kirletir, çamur-yağ yapar, paramparça etmek ister.

Babanız biraz para kazansa onu çekemez.

Ablanız üniversite sınavında yüksek bir not alsa üzüntüsünden nerdeyse hasta olur.

Biz böylesi insanların şerrinden de Allah'a sığınmalıyız.

Çünkü hiç beklenmedik bir zamanda bize zarar verebilir. Bizimle kavga bile yapabilirler.

Eğer etrafımızda böyle insanlar, tanıdıklar varsa, onlara önce dua etmeliyiz.

Sonra çok yakınlık kurmamalı, samimi olmamalıyız.

Bize söylediği herhangi bir kötü söze karşı da sabretmeli, aynı şekilde karşılık vermemeliyiz.

Şule bu arada güzel bir soru sordu:

—Dedeciğim, bir arkadaşımın güzel bir elbisesi varsa, onlar yeni bir araba aldılarsa ve ben de aynısının bende olmasını istersem, bu kötü müdür, hased midir?

Cemil Dede gülümsedi:

—Bunu elbette isteyebilirsin. Hepimiz en güzel elbiseleri giymek, en güzel evlerde oturmak, son model arabalara binmek isteyebiliriz. Ancak bunu isterken, başkalarında var ise onun bundan mahrum olmasını istemeyeceğiz. Yani Allah'ım “arkadaşımda olmasın da bende olsun.” Demeyeceğiz. Hem onda olsun hem de bende olsun diyeceğiz. Yani herkes için iyilik isteyeceğiz.

En büyük hasedçinin şeytan olduğunu unutmadan, kendimizi bu kötü düşüncelerden ve kıskanç insanlardan korumaya çalışacağız.

Cemil Dede bu sözlerini söyledikten sonra, biraz mola vermesinin iyi olacağını düşündü:

—Evet biraz yorulduk galiba. Suremiz bitti. Nâs Suresini de biraz sonra anlatalım. On dakika teneffüs yapalım. Belki bize meyve veren olur.

Bu söz üzerine Rümeysa ve Asude meyve hazırlamak için mutfağa geçtiler.

NÂS SURESİ

Meyveler yendi ve on dakika hemen akıp geçti. Önce büyükler, sonra da küçükler odada toplanmaya başladı.

Cemil Dede fazla beklemeden Nâs Suresi hakkında da bilgi vererek sohbetini bitirmek istiyordu.

—Şule bize Nâs Suresini okur musun?

Şule, başörtüsünü düzelterek okumaya başladı:

—E'ûzü billâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

—Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm.

1- “Kul e'ûzü bi-Rabbi'n-nâs.

2- Meliki'n-nâs.

3- İlâhi'n-nâs.

4- Min şerri'l-vesvâsi'l-hânnâs.

5- Ellezî yüvesvisü fi sudûri'n-nâs.

6- Mine'l-cinneti ve'n-nâs.

Sadekallâhü'l-azîm.”

—Çok güzel okudun. Hiç yanlış yapmadan ve tecvid kurallarına uygun olarak okudun. Anlamını da biliyorsun değil mi?

Şule başını “evet” anlamında sallarken okumaya da başladı:

—(Allah'ın rahmetinden) Kovulmuş şeytanın şerrinden Allah'a sığınırım.

—Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla.

1- “De ki: İnsanların Rabbine sığınırım.

2- İnsanların malikine,

3- İnsanların (gerçek) ilahına;

4- İnsanlara kötü şeyler fısıldayan o sinsi vesvesecinin şerrinden.

5- O ki, insanların göğüslerine (kötü düşünce, şüphe) vesvese verir.

6- Gerek cin, gerekse insanlardan (olan vesvesecilerin şerrinden Allah'a sığınırım.)

Yüce Allah, sözün en doğrusunu söyledi.”

—Teşekkür ederim kızım.

“İnsanlar” anlamına gelen Nâs Suresi, Kur'an-ı Kerim'in en son suresidir. Yani yüz on dördüncü sure. Altı ayettir. Bu sure de Felâk Suresi gibi, Mekk'e'de inmiş olmalıdır.

Birinci ayetten başlayarak suremizi anlamaya çalışalım.

TÜM İNSANLARIN RABBİ, MÂLİK VE İLAHI

1-De ki: İnsanların Rabbine sığınırım.

Arkadaşlar Yüce Allah; bütün insanların Rabbidir.

Mümin-kâfir, siyah-beyaz, iyi-kötü tüm insanların ve bütün evrenin Rabbidir.

Rab; bütün varlıkları yaratan, yaşatan, eğitip terbiye eden, ihtiyaçlarını gören, herkese rızkını veren, insanlara, hayvanlara, bitkilere, canlı cansız tüm varlıklara düzen veren, yaşam veren, özellikler veren demektir.

Bu özelliklere sahip olan bir tek varlık vardır. O da Allah'tır.

2-İnsanların mâlikine,

Allah, bütün insanların ve kâinatın mâlikidir.

Mâlik; hükmetmek, yönetmek, hükümran olmak, Melik ise; emir, yönetici, güç sahibi hükümdar anlamına gelir.

Allah; hem mâlik hem de meliktir.

Allah; gerçek, sınırsız bir güce sahip olandır.

Arkadaşlar hepimizde belli oranda bir güç vardır. Ama bu gücümüz kişiden kişiye değişir ve sınırlıdır. Şeyma'nın gücü ile Cemil'in gücü bir değildir. Ama kim ne kadar güçlü olursa olsun, herkes gücünü Allah'tan alır.

Şimdi şöyle bir düşünelim: Her bir devletin yöneticisi, meliki vardır. Onlar kendi ülkelerinde istedikleri kanunu çıkarır, vergi toplar ve bununla yatırım yaparlar. Bununla birlikte ülke içinde pek çok önemli kararlar alırlar. Çünkü yetki ve güç onların elindedir. Ama her şeye rağmen onların gücü sınırlıdır. Her istediklerini yapamazlar. Zayıf ve çaresiz kaldıkları pek çok zaman olur.

Oysa Allah, hiç kimseye muhtaç olmayan, sınırsız güç ve kuvvet sahibi, dilediğini adalet ve merhametle yapan yüce varlıktır.

Kâinattaki her şey O'nun izniyle ve dilemesiyle hareket eder. Ancak O; bu dünyada insanlara hürriyet ve sınırlı bir güç vererek serbest bırakmıştır. Çünkü bu dünya bir imtihan, sınav dünyasıdır.

3-İnsanların (gerçek) ilahına;

Allah bizim tek ilahımızdır.

İlah; kendisine ibadet edilen, kulluk yapılan, yüceltilen, her dediği yapılan demektir.

Biz Müslümanlar için Allah'tan başka ilah yoktur.

Biz sadece O'na ibadet eder, O'nun önünde eğilir, O'nun için secdelere kapanırız. O'ndan başka hiçbir varlığa böyle yapmayız.

Ancak yanlış inançlara bağlanmış bazı insanlar Allah'tan başkasını da ilah olarak kabul edebilirler. Onlar ahirette çok ağır bir ceza alırlar.

Rümeysa'nın bir şeyler söylemek istediğini anlayan Cemil Dede ona söz hakkı verdi:

—Buyur kızım seni dinliyorum.

—Dedeciğim, zaman zaman haberlerde bazı sanatçılar veya futbolcular için, “sanat ilahesi, futbolun ilahı” gibi ifadeler kullanılmakta. Bu çok yanlış değil mi?

—Evet kızım. Çok iyi bir gözlemci olduğunu görüyorum.

Bir sanatçının, futbolcunun veya yazarın çok kabiliyetli olduğunu belirtmemiz için daha uygun ve güzel kelimelerimiz vardır. Güzel Türkçemizde zengin anlamlara gelen pek çok sıfat vardır. Elbette onları kullanmalıyız.

FISILDANAN VESVESELER

Son üç ayeti bir bütün olarak ele alalım ve öyle değerlendirelim.

4-İnsanlara kötü şeyler fısıldayan o sinsi vesvesecinin şerrinden.

5-O ki, insanların göğüslerine (kötü düşünce, şüphe) vesvese verir.

6-Gerek cin, gerekse insanlardan (olan vesvesecilerin şerrinden Allah'a sığınırım.)

Bir öğretmen öğrencilerine ders çalışmalarını, başarılı olmalarını tavsiye eder.

Anne-baba çocuklarının ahlaklı, gayretli ve sorumlu olmalarını ister.

Bir yönetici vatandaşların, huzuru bozacak davranışlardan kaçınmasını ister.

Bir imam, bütün insanların; Allah'ın koyduğu kurallara uyan, dinine bağlı ve saygılı, helal harama dikkat eden, kimseye zarar vermeyen, dürüst kimseler olmasını ister.

Ve bu insanlar düşündüklerini gerçekleştirmek için de üzerlerine düşen görevi yerine getirirler.

Bir de bunların tam tersi olur.

Bize kötü işler yaptırmaya çalışanlar olur.

—“Bazen yalan söylemekle bir şey olmaz.”

“Ara sıra içki içmek zararlı değil.”

“Namazı evlendikten, iş güç sahibi olduktan sonra kııarsın.”

“Para kazan da nasıl kazanırsan kazan...” diye yalan yanlış fikirler verenler olur.

Ayrıca, içimizden de buna hak veren duygular oluşur.

İşte bizler bu birinci tavsiyelere uyacağız ama ikincileri asla yerine getirmeyeceğiz.

Birinci ve güzel duygular ilahî emirler doğrultusunda olup, ikinciler ise şeytanın istekleridir.

Küçük Cemil, Cemil Dede’ye sordu:

—Bu anlattıklarınızı gayet iyi anladım ama, bu “sinsi vesves” kim oluyor dedeciğim?

Cemil’in sormasına değil ama soruyu biraz yanlış sormasına bazıları güldü. Özellikle Akif ile Rümeysa uzun uzun güldüler. Cemil Dede ise Küçük Cemil’i utandırmamak için gülmedi.

—Vesvâs veya vesveseci demek istedin, değil mi Cemil?

—Evet dedeciğim. Bir kelimeyi yanlış söyledik diye hemen gülmeye başladılar. Hâlbuki ben sorarak öğrenmek istedim.

Cemil’in bu cevabı herkesin, özellikle Abdullah Bey’in hoşuna gitti.

Ve Cemil Dede açıklamaya başladı:

ŞEYTAN BİZİM DÜŞMANIMIZDIR

—Çocuklar bir numaralı sinsî vesveseci, bizim azılı ve tarihi düşmanımız olan şeytandır.

O bizim sürekli kötülük yapmamızı ister.

Bunun için gereken ortamı hazırlar. İnsanları bu yönde etkilemeye çalışır.

Daha Hz. Âdem yaratıldığı andan itibaren bize başlayan düşmanlığı, kıyamete kadar da devam edecektir. O bizi hep yanılsa kışkırtır. İnsanlara iyilik yapmamızı, yardım etmemizi hiç istemez. Allah'ın dediklerini yapmamızı hiç istemez.

Şeytanın verdiği vesveseyi bir örnekle açıklamaya çalışalım:

Yolda giderken ağlayan bir çocuk gördüğümüzde bizde iki duygu birden uyanır.

Birinci duygu, o çocuğa yaklaşarak niçin ağladığını öğrenmek ve ona yardımcı olmaktır. Bu duygu ilahî, rahmânî bir duygudur.

İkinci duygu ise ona ilgisiz kalmaktır. “Bana ne”, “beni ne ilgilendirir” deyip, oradan uzaklaşmaktır. Bu da şeytanın bize verdiği vesvese ve duygudur.

Bizler, düşmanlığı açık olan şeytana hiçbir zaman uymamalı, onu sevindirmemeliyiz.

Onun bizi kandırmak için uydurduğu güzel sözlere de kanmamalıyız.

Bu son söz herkesi şaşırttı.

—Şeytan güzel söz de söyler mi?

—Evet bizleri kandırmak için güzel ve mantıklı gibi görünen sözler de söyler.

Mesela ders çalışmaya karar verdiğinizde; “şimdi hava çok sıcak veya çok soğuk, daha zaman var, biraz dinlen de öyle çalış” gibi fısıltılar verir size.

Namaz kılmak istediğinizde; “daha yaşın küçük, daha vakit var, abdestin yok sonra kııarsın, akşama hepsini birden kııarsın, bugün de kıılasan ne olur ki?” gibi fısıltılar verir.

Birine yardım etmek istediğinizde; “senin paran az zaten, biraz daha zengin ol o zaman verirsin, tüm fakirlerden sen mi sorumlusun? Seni ne ilgilendirir? Bu senin sorunun değil” gibi fısıltılar verir.

Buna daha pek çok örnek verebiliriz.

İşte tüm bu durumlara karşı Yüce Rabbimiz bizden, kendisine sığınmamızı, şeytana uymamamızı, dikkatli olmamızı istemektedir bu surede.

—Cemil Dede, insanlardan da Allah’a sığınmamızı istiyor Yüce Rabbimiz. Bu ne demek?

—Şeytanların yolunda giden insanlar, hep haksızlık ve kötülük yapan insanlardır bunlar.

Bizler böylesi insanlardan da uzak duracağız.

Bir tinerci, bir kapkaççı ile arkadaşlık yaparsak bizi de o kötülüklere bulaştırır, değil mi?

Onları da sahipsiz bırakmayacağız elbette. Onlarla da devletimiz, dernek ve vakıflarımız, eğitimcilerimiz, din görevlilerimiz gereken diyalogu kuracaklardır. Topluma kazandırmaya çalışacaklardır.

Evet, sanırım bu iki sure hakkında genel bir bilgi sahibi olduk. Daha geniş bilgi için de güvenilir tefsir kitaplarına ve din âlimlerine danışarak öğrenebiliriz.

Böylece biz de sözümüzü burada noktalayalım.

Allah, hepimizi kendi yolunda yürüyen ve tüm kötülüklerden uzak duran kullardan eylesin.

“Âmin” sözü odada çınlarken, çocuklar diğer odaya geçerek oyun oynamaya başladılar.

Cemil Dede ile diğer misafirler de gündemdeki konularla ilgili farklı bir sohbe başladılar.